Vello Leito

EESTI & GEOPOLIITIKA

Iseseisev Eesti Vabariik või Euroopa Liidu uuskoloniseeritud provints ?

TALLINN 2002

Autor: Vello Leito

Kirjastaja: OÜ Mandala

Trükk: AS Trükk

Käesolev raamat on kolmas täiendatud trükk
Esmatrükk: ''Eesti geopoliitika", Tallinn, 1999
Teine täiendatud trükk: "Eesti &, geopoliitika" Tallinn, 2001

ISBN 9985-78-057-4

SISUKORD

SAATEKS
1. GEOPOLIITIKA ALUSTEST
1.1. Põhimõisted 5
1.2. Mondialism - Novus Ordo Seclorum 11
1.3. Uusliberalism - 'uue maailmakorra' majandussüsteem 17
1.4. Teisi futuroloogilisi skeeme 29
2. GEOPOLIITILISED RUUMID 2000
2.1. Venemaa 33
2.2. Euroopa Liit kui geopoliitiline Ruum 48
2.3. Teised geopoliitilised Ruumid:
2.3.1. Hiina 63
2.3.2. Iraan 65
2.3.3. Türgi 68
2.3.4. Saudi Araabia 69
3. **EESTI LÄÄNE GEOPOLIITIKA KESKMES**
3.1. Perestroika "jätkusõda" 71
3.2. Majanduslik kolonisatsioon 74
3.3. Poliitiline okupatsioon 88
4. EESTI GEOPOLIITIKA
4.1. Võimalus avanes 21. märtsil 1997. aastal 94
4.2. Eesti geopoliitilised valikuvõimalused 102
4.3. Eesti kui geopoliitiline uusautarkiline Ruum
4.3.1 Uusautarkia 105
4.3.2. Majanduslik uusautarkia 109
4.3.3. Poliitiline uusautarkia 112
4.3.4. "Jahutusvarraste" printsiip 113
4.4. Uuest ärkamisajastust 117
JOONISED 128
LISAD 153

SAATEKS.

Raamatus keskendutakse iseseisva Eesti aatele maailma geopoliitilises kontekstis, põhjalikult käsitletakse alternatiivi Euroopa Liiduga liitumisele. Põhijärelduseks kujunes, et Eesti taasiseseisvumine 1991. aastal osutus võimalikuks seoses suurte muutustega maailma geopoliitilistes jõusuhetes aastatel 1985—1992, et meie eraldumine Venemaa geopoliitilisest Ruumist toimus suurriikide omavaheliste kokkulepete alusel. Euroopa Liit eeldas seejuures vaikimisi, et ta liidab Eesti ja muudab Euroopa Liidu sillapeaks vastu suurt Ida.

Geopoliitiliste jõujoonte uued nihked alates 21. märtsist 1997 avasid aga Eestile rohkem kui reaalse võimaluse, on kujundanud imperatiivi, et Eesti peaks omal algatusel katkestama enda kantimise ühest geopoliitilisest Ruumist teise ja jääma iseseisvaks, vahendama kontinente ja geopoliitilisi Ruume. Avanes võimalus välja arendada n-ö Maailma - Šveits, majanduslikult kiirarenev ja sõltumatu riik, mille missiooniks on vältida kahe geopoliitilise Ruumi huvide hädaohtlikku ristumist, alandada planeedi "temperatuuri"

Enne käesolevat raamatut oleks otstarbekas läbi lugeda autori eelmine raamat: "Euroopa Liit tagantvaates" (Tallinn, 2000), sest tegemist on sisu ja loogilise arenduse poolest jätkuva käsitlusega Eestist. Seda enam, et viimasele on käesolevas korduvalt viidatud. Viited on tehtud lühendatud kujul: I, lk...

Soov lugejale: ärge jätke loetut vaid enda teada!

Tallinnas, juuli 2002

1. GEOPOLIITIKA ALUSTEST

1.1. PÕHIMÕISTED

Millenniumi lõpuaastailgi võis veel kohata väiteid, et geopoliitika on midagi mitte eriti tõsiseltvõetavat. Ometi on geopoliitika põhimõtted ja praktika olnud pingsalt rakenduses juba aegade algusest saadik - möönduselt, et aegade alguseks tuleb sedapuhku lugeda Ameerika avastamist kui kvantitatiivset hüpet poliitikategemise mängudes. Sest juba 1493. aastal jagas paavst Alexander VI Borgia oma bullaga *"Intercoetera"* kõik äsjaavastatud maad Hispaania ja Portugali vahel nii, et poolitas maakera täpselt kaheks piki 46ndat meridiaani (joonis 1). Kabineti-maailmajagamine oli sündinud.

Geopoliitika rakenduskõlblikkust ja tõsidust hakati püüdlikult eitama peale Teist maailmasõda, sest geopoliitilist argumentatsiooni olid jõuliselt kasutanud saksa natsionaalsotsialistid oma Kolmanda *Reich'i* teoreetilise baasi loomisel. Saksa geopoliitik Karl Haushofer, kasutades inglase Halford Mackinderi poolt sajandivahetusel loodud geopoliitilist skeemi, püüdis nimelt tõestada, et Saksamaa peaks eirama Versailles' rahulepingu kammitsevaid kitsendusi jõudmaks hegemonistliku positsioonini ning koostöös Nõukogude Liidu ja Jaapaniga väärama Briti ülemvõimu, täitma Saksamaa "ruumilist ettemääratust".

Tegelikult muidugi on geopoliitiline mõtlemisviis, selle induktiivne ja deduktiivne meetod, olnud enam või vähem avalikult pidevalt kasutuses, nii enne kui ka pärast sotsiaal-natsionaliste. Nii nende poolt, kes leidsid endil õiguse olevat maailma jagada, kui ka nende poolt, kelle osaks jäi induktiivsete meetodite abil läbi näha suuremate sõjaplaane, kujutlemaks kuidas need plaanid omal nahal tunduda võiksid, või kuidas nende plaanide teostumist vältida.

"The Encyclopaedia Britannica" (1994): "Geopoliitika", analüüsi meetod geograafiliste faktorite mõjust rahvusvahelise poliitika jõusuhetele. Geopoliitika teoreetikud on püüdnud näidata, et rahvusliku poliitika loomisel on olulised sellised komponendid nagu piiride sidumine looduslike eraldusjoontega, juurdepääs tähtsatele mereteedele, strateegiliselt tähtsate maismaa-piirkondade kontroll.

Mõiste geopoliitika võttis kasutusele rootsi poliitikateadlane Rudolf Kjellen oma raamatus *"Staten som Lifsform"* ("Riigid kui elusorganismid" 1916). Termin levis kahe maailmasõja vahelisel perioodil ning muutus üldkasutatavaks viimase maailmasõja ajal. Sõdadevahelisel perioodil rakendati jõuliselt geopoliitilisi argumente üksikute rahvaste ja ideoloogiate huvides. — Minevikus determineerin rahvaste huvisfääre eelkõige geopoliitiliste faktorite kaudu, kuid viimased on muutunud kaasajal riikide välispoliitika määramisel suhteliselt vähem tähtsateks, seda seoses kommunikatsioonide ja transporditingimuste paranemisega. Viimane on aidanud riikidel ületada ka vastunäidustusi, mis tulenevad geograafilisest asukohast või geograafilistest barjääridest."

On väga iseloomulik, et kõik teatmeteosed on jäigalt paindumatud oma püüdes näha geopoliitika all üksnes seost poliitika ja geograafiliste faktorite vahel. Samuti poliitika ja ruumi vahel, mõistes ruumi mitte tava, vaid geopoliitilises tähenduses - kui ühendust või liitu, mis hõlmab mitut rahvusriiki ühtsesse majanduslikku või poliitilisse blokki. Selline mänguväli jääb aga tegelikkuses lootusetult kitsaks, sest

geopoliitikas seonduvad omavahel väga paljud, kuid eelkõige järgmised mõisted:

• inimene - rahvus - rahvas - transnatsionaalne kokkukuuluvustunne (nagu näiteks religioon Austria-Ungari katoliiklikku ruumi skeemides või kultuur Vene Euraasia konstruktsioonides. Euroopa Liidu sidusfaktorina jne) ühelt poolt;

• ning teiselt poolt suhted regionaalse printsiibi alusel: pihustatud regionalism - regionalism - monoetniline rahvusriik - rahvusriik - impeerium.

Geopoliitiline võitlus keskendub eelkõige siiski kolme kategooria ümber:

1. rahvusriik kui keele, kultuuri ja territooriumi tunnuste alusel ajalooliselt kujunenud tsentralistlik riik;
2. regioon kui administratiivne, etniline ja kultuuriline ruum, mis on osa ühest või mitmest rahvusriigist, kuid omab seejuures olulist majanduslik-kultuurilist autonoomiat;
3. geopoliitiline ruum.

Viimasega seondub klassikalise geopoliitika tähtsaim printsiip, Mackinderi ja Haushoferi poolt kirjeldatud nn suure ruumi (edaspidi geopoliitiline ruum, georuum, ka Ruum) seaduspära. Vastavalt sellele ei sõltu rahvuslik suveräänsus mitte üksnes tema sõjalisest jõust, tehnoloogilisest arengust, majanduslikust baasist jne, vaid ka tema suurusest ja geograafilisest asukohast. Geopoliitilise analüüsi põhiobjektiks tõusetub seeläbi probleem suveräänsuse sõltuvusest regiooni või riigi autarkilisusest. ("Võõrsõnade leksikon": 'autarkia', kr *autarkeia* enesega rahuldumine, riigi või riikide rühma majanduspoliitika, mis on suunatud rahvusliku majanduse sisseveost sõltumatuks muutmisele; mõnikord agressiivsete sõdade ettevalmistamise otstarbel). **Seega peaksid rahvad ja riigid, kes on huvitatud suveräänsusest, esmajärjekorras lahendama territooriumi autarkilisuse probleemi.**

Nii väidavad geopoliitika teooria klassikud, nagu ka seda, et autarkilisus saab olla vaid väga suurtel riikidel regiooni-

des, mis on strateegiliselt kaitstud võimaliku kallaletungi vastu teiste riikide (või muude moodustiste) poolt.

Ühest küljest see kindlasti nii ongi, kuid teisalt tuleb kaasajale kohanduda. **Tsivilisatsioon meie planeedil on sisenenud kvalitatiivselt uude etappi, uude ajastusse (1. lk** 7) **oma globaalselt seotud majandusega, kus kõik on kõikidega kasvavalt seotud kuni väidetavalt muutumiseni ühtseks "globaalseks külaks" (väljend Kanada meedia-teoreetikult Marshall McLuhanilt). Ja see on toonud endaga kaasa vajaduse korrigeerida arusaamasid ka geo-poliitikas, sest sõjapidamise viisid, meetodid ja vahendid on põhimõtteliselt muutunud, geograafilise asukoha kvaliteet ei ole enam endine.**

Riigi geograafilise asukoha strateegiline tähtsus on küll säilinud, kuid selle raskuskese on mõnevõrra nihkunud. Ja see on loogiline - **kui allutamisvahendid ja meetodid on muutunud, siis peab ka kaitse nende vastu olema muutu-nud.** Just see tõdemus on käesolevas raamatus üks kesksetest, sest selgub, et Eesti iseseisvus on kujunenud uues olukorras võimalik ka väljaspool territoriaalselt ja majanduslikult suuri geopoliitilisi ruume. Et teatud juhtumitel, siinjuures ka Eesti puhul, võib väljaspool suuri Ruume saavutatav suveräänsus olla suurem kui nende sees. Ja iseäranis üllatuslikult - **territoriaalselt suurte geopoliitiliste ruumide suveräänsus uue ajastu tingimustes ei pruugi olla tagatud paremini, kui väikeste uusautarkiliste geopoliitiliste ruumide oma.**

Et ülaltoodud väited kõlaksid loogiliste ja loomulikena pole muud võimalust, kui lühidalt kirjeldada kogu kaasaegse geopoliitika sisu ja hetkeseisu. Seejuures tuleb arvestada, et geopoliitilisi põhjahoovusi ja ruume vormivad üheaegselt ruumide vaheliste jõududega ka need, mis mõjuvad ruumide eneste sees.

Eelkõige on selliseks sisejõuks **tugevnev regionalism** (tegelik olukord on globaalsest külast väga kaugel), viimase

"atomaarne pihustumine" üksikisiku tasandile välja. Selgelt eristuvad vasak- ja parempoolne suundumus. Vasakpoolne ideoloogia orienteerub riigi administratiivse ja poliitilise struktuuri nõrgenemisele, totalitaarsete valitsusvormide nõrgendamisele, nende järk-järgulisele kaotamisele, "atomaarse" üksikindiviidi väärtustamisele. Selline vasakpoolne ideoloogia oma äärmuses eitab isegi mõistet riik ja rahvus, liigitades need ajalooliseks atavismiks. **Tähtsustades ideed inimõiguste ülimuslikkusest on selline ideoloogia suunatud avalikult kollektiivsete eksisteerimisvormide vastu nagu rahvus, rahvas, rass jne,** s.t **tegemist on stiilipuhta kommunismiideoloogiaga, laiemas plaanis - kosmopolitismiga.**

Kuid ka parempoolne regionalistlik suundumus on olemas; see seondub traditsioonide ja etnose probleemidega. Selline regionalism lähtub eeldusest, et kaasaegne riik on oma liikmetele üksnes instrumendiks nende kultuurilisel ja ideoloogilisel nivelleerimisel, et ta on juba ammu kaotanud oma rolli rahva tundeelu tasandil, muutunud repressiivseks aparaadiks, mis on suunatud tõeliste, veel allesjäänud kultuuriliste ja eetiliste traditsioonide vastu. Selline parempoolne regionalism vastab kõige paremini mõistele 'maalähedus'

Kõike ühtseks süsteemiks sidudes, seejuures kahte põhilist ideoloogilist liini - kosmopolitismi ja impeeriumitaotlust - välja tuues võib kogu geopoliitilise malelaua välja kirjutada nii, nagu näha joonisel 2. Tabeli koostamisel on võetud aluseks vene geopoliitik Aleksandr Dugini vastav liigendus ("Osnovõ geopolitiki", Moskva, 1997). Valik vene geopoliitiku kasuks peaks olema loogiline, sest eks geopoliitiline temaatika, selle eluline tähtsus Eesti jaoks tõusetu esmajärjekorras siiski seonduvalt Venemaa geopoliitiliste taotlustega. **Oma põhioponentide mõttemaailma tuleb aga tunda kõige paremini.**

Niisiis eralduvad kolm astet kahes radikaalselt vastupidises ideoloogilises lähenemises ning selged piirid saavad

kõik põhimõtteliselt võimalikud lahendusvariandid. Kui parempoolse ideoloogia järgne võimu koondumise *ultimo* on impeerium, mis kõigile üheselt mõistetav, siis hoopis keerulisem on lugu vasakpoolse ideoloogia lõpplahendiga. Selleks on kaasajal kujunenud neokosmopolitism. mis taolise sõnamonstrumi vältimiseks on nimetatud ka mondialismiks. Mondialism (le' monde = maailm, pr) on seejuures nii **ideoloogiline mõiste kui ka geopoliitiline projekt,** sealjuures oma taotluselt globaalprojekt, mis viimase tunnuse kaudu on muutunud kaasajal planetaarses mõõtkavas oluliseks; üliolulisėks aga Lääne kultuuriruumis, eriti Euroopa Liidus, sealtkaudu siis ka Eestis. Olgu täpsustatud, et mondialism ja **globaliseerumine** ei ole sugugi üks ja sama asi. Viimane iseloomustab vaid kaubandus-, majandus-, finants- ja kultuurilise sfääri laienevat seotust ja ühtlustumist, ega viita seejuures protsessi seotusele globaalse ideoloogilise projektiga. Kuid sõna **globaliseerimine** on juba sisule hoopis lähemal edastades mondialismile iseloomulikku sihiteadlikkuse tunnust.

1.2. MONDIALISM-NOVUS ORDO SECLORUM

Geopoliitilises kontekstis tuleb sõnapaarile 'uus maailmakord' pöörata erilist tähelepanu, sest kõnealuses temaatikas pole nende sõnade puhul tavaliselt tegemist mitte juhusliku kooslusega, vaid mõistega, mis tähistab neokosmopolitismi teostumist, mondialismi-nimelist geopoliitilist projekti. Samuti tuleb täpselt lahti mõtestada, miks nimelt nii halvasti tuntakse seda "uue maailmakorra", *alias* mondialismi nimelist projekti, ehkki seda on juba sajandeid rakendatud ning sama-hästi kui kogu maailm on sellega ka kokku puutunud.

Terviklikkuse huvides olgu ära toodud, et "hea lapse" kohta on käibel veel üks nimi ja selleks on Novus Ordo Seclorum, mis ladina keelest sõna-sõnalt tõlgituna tähendab uut korraldust maailmas. Aga kui jälgida mondialismi rakendamist igapäevas, siis selgub, et mondialiste **ei huvita mitte maailmakorraldus, vaid kindel kord maailmas, mis seejuures oleks juhitav nende endi poolt.** Seepärast on järgnevalt kasutatud Novus Ordo Seclorum'i tõlkena väljendit 'uus maailmakord'

Tõsiselt üllatav on segadus, mis valitseb meedias. Seonduvalt globaaltemaatikaga võib sõnapaari "uus maailmakord' kohata väga erinevas tõlgenduses ja sisus. Ilmselt pole keelekasutajad alati olnud teadlikud, või siis pole soovinud oma teadlikkust välja näidata, et sellisel kujul on sõnapaar eelkõige termin.

Nobeli majanduspreemia laureaat Jan Tinbergen väidab näiteks: "Inimkonna probleeme ei suuda enam lahendada rahvusriikide valitsused. Me vajame kogu maailma valitsust.

Parim viis selle saavutamiseks oleks kasutada ÜRO-d selle allorganisatsioonide tugevdamise kaudu. Teatud juhtudel tähendaks see viimaste muutumist nõuandvatest üksustest täidesaatvateks maailmaministeeriumideks. "

'Tugevnev Ameerika, edenev Hiina, rabelev Venemaa ja ebakindel Euroopa moodustavad tänapäeva maailmas uue suurvõimude kvarteti. Neliku huvide koosmõju koos massihävitusrelva levikuohuga moodustavadki uue maailmakorra aluse," usub The Economist

Vene poliitikute suust on kostnud korduvalt väiteid, et ideaalne uus maailmakord tähendaks mitmeid poliitilisi ja majandusliite. mis seoksid omavahel põhimängijad Venemaa, Hiina, Iraani ja India neist sõltuvate Kesk-Aasia riikidega. Milline tähelepanuväärne Vene-kesksus!

Jne.

Sellised ja sarnased arusaamad ei ole 'uue maailmakorraga' õigupoolest isegi riivamisi veel seotud. Oluliselt lähemale on jõudnud need (viimasel ajal üha arvukamad) rahvusvaheliste finantsorganisatsioonide vastased, kes on hakanud IMF-i (Rahvusvaheline Valuutafond) nimetama uue maailmakorra tööriistaks. Nende hinnangul on uus maailmakord ülemaailmne impeerium, **mida rajatakse välislaenude ja investeeringute abil teiste riikide koloniseerimise teel.** Sisu poolest veelgi täpsem on Zapatistliku Vabastusrinde liidri Marcose väide, et uueks maailmasüsteemiks on üleöö tõusnud neoliberalism koos ameerikaliku elulaadiga.

Kõige täpsema kirjelduse, võib öelda, et definitsiooni mondialismile, mida teatmeteostes ei leidu (sic!) on andnud geopoliitik A. Dugin. Rõhutamaks meie huvi kohustuslikkust Vene geopoliitika vastu, olgu veelkord osundatud tema raamatust (lk 412): "Ka riikidevahelises integratsioonis on olemas küllaltki vasturääkiv poliitiline hetkeseis. Ühelt poolt on olemas mondialistlik projekt, mis eeldab traditsiooniliste riikide täielikku kadu, nn planetaarse tsivilisatsiooni loomist,

mis oleks juhitav ühtsest keskusest ja mida tinglikult võiks nimetada maai1mava1itsuseks.

Põhimõtteliselt on selline lahend loogiliseks lõpuks liberaalsetele tendentsidele, mis püüavad lõhkuda kõiki traditsioonilisi struktuure ja luua kunstlikult ühtne üldinimlik ruum, mis ei koosne mitte rahvustest, vaid indiviididest; mitte riikidest, vaid ruumist, kus ühiskond koosneb üksnes tehnokraatlikest assotsiatsioonidest ja tööstuslikest mustatöölistest.

Kiil
Soome teadlase Kimmo kevätsalo 24.02.1999 avalikustatud väitekirja põhijärelduseks on, et Soomes üha süveneb tööjõu jagunemine kahte selgelt eristatavasse gruppi: tuumik-tööjõuks ning massitööjõuks. Esimest gruppi hoitakse ja arendatakse, teist võetakse tööle ja vallandatakse vastavalt vajadusele, n.ö näkku vaatamata.
Identne nn ka suhtumine immigrantidesse. Enne Sevilla tippkohtumist 22. juunil vallandus äge selletemaatilinc ühiskondlik poleemika Saksamaal: kas üldse võita vastu immigrante ja kui võita, siis keda. Leiti, et kõlbab üksnes kõrge kvalifikatsiooniga odav tööjõud - teiste riikide poolt antud haridus ja kvalifikatsioon tasuta koju kätte!

Just sellises valguses nägid sajandialguse mondialistid Euroopa ühendriike, millest unistasid nii kapitalistid-liberaalid (Coudenhove-Kalergi jt) kui ka kommunistid (Trotski jt). Hiljem innustasid needsamad ideed ka Maastrichti konstruktoreid ja uue maailmakorra loojaid-ideolooge.

Kiil
Krahv Richard Coudenhove-Kalergi ("Praktischer Idealismus", Viin-Leipzig, 1925): "Tulevikuinimene on segarassist. Praegused rassid vahetatakse välja negroidse euro-asiaatliku segu vastu, kus esineb hulgaliselt inimtüüpe. — Juudid asuvad juhtpositsioonidele, sest jumalik tahe on juutide kujul Euroopale kinkinud uue vaimselt kõrgel seisva aadlirassi."

Kirjeldus-definitsioon on rahuldavalt täpne, kuid vajab kindlasti täiendamist kahe kandi pealt. Esiteks. Kellele ei meeldi tegeleda sellise terminoloogilise ikebanaga: mondialism, uus maailmakord, Novus Ordo Seclorum, üldplanetaarne valitsus jne, siis võib kogu vahu pealt ära puhuda üheainsa sõnaga - uuskommunism - ning seejuures kordasaa-

detud sisuline viga on vähene. Teiseks. Mondialistlik [k]uus maailmakord' sündis mitte sajandi alguses, vaid oluliselt varem, 1776. aasta 1. mail (volbriööl) Saksamaal. Selle algatajaks oli Adam Weishaupt ja nimetus Novus Ordo Seclorum pärineb samuti temalt. Teoreetiliselt viis projekti lõpuni Ameerika kodusõjaaegne kindral, kõrgeima kraadi vabamüürlane Albert Pike.

Kiil

Seonduvalt projektiga Novus Ordo Seclorum puudub vajadus rääkida Siioni tarkade protokollidest, sest viimane on üksnes ideoloogiline plagiaat ja pole mingit tähtsust, kes selle kirjutas.

Ja sionismist saaks kõnelda üleüldse vaid juhul, kui mõista selle all tema poliitilist tiiba - Ülemaailmset Sionistide Kongressi, mis tuli esimest korda kokku 1897. aastal Baselis. Pärast Iisraeli riigi loomist 1948. aastal lahutati Ülemaailmne Sionistide Kongress Iisraeli valitsusest. Ent ometi, isegi veel 1999. aasta üldvalimistel seisis tähtsaimana päevakorras: et mida juudi riik endast siiski peaks kujutama, kas juudiriiki või juutide riiki.

Pike'i poolt detailiseeritud plaan on realiseerunud (või realiseeritud?) märkimisväärse täpsusega. "Planeeritud" kolmest maailmasõjast ja mitmest revolutsioonist koosnevast plaanist on oluline osa juba teoks saanud (teostatud?).

Teel 'uue maailmakorrani' mida juhitaks ühtsest (Ameerikas asuvast) tsentrumist ülemaailmsete (sala)organisatsioonide poolt, mis lähtuks lihtsast maailmakorraldusest, kus on üksnes kodanike ühiskond (Euroopa Liit sätestas ning liikmesriigid ratifitseerisid 'kodanike Euroopa' kui eesmärgi 1997. aastal oma dokumentidega: Amsterdami leping, Agenda 2000) ja ühtne planetaarne valitsus, näib plaanitust puudu olevat veel üksnes viimane samm - Kolmas maailmasõda.

Kogu loo kõige mõistatuslikumaks küljeks aga ongi see, et **tegelikkuses on Kolmas maailmasõda juba alanud.** Sealjuures põhijoontes sellisel kujul, nagu juba eelmistel sajanditel Novus Ordo Seclorunfi poolt paberile pandi. Mõistagi eeldab sellise kaaluga väide enamat kui vaid pelka äramärkimist.

Geopoliitika kahel kõige mõjusamal mänguväljakul mondialismis ja imperialismis on alati esindatud ülima võimu taotlus, globaalautarkiline pürgimus. Seetõttu on geopoliitika läbi aegade, saati siis tänapäeval, seotud olnud ka maailmavallutuskavadega; antud juhul mondialismi ja imperialismi kujul. Viimane on kasutanud oma tegelike (alistamis)eesmärkide ilustamiseks tavaliselt usu õilistavat viigilehte; islamimaailma võimutaotlusel on usk kõikepeitvalt esiplaanil veel kaasajalgi.

Kuid esimene, mondialistlik plaan on sisse toonud täiesti uue faktori: Olemise Algpõhjuse (kristlikus terminoloogias - Jumala) antiteesi, Olemise Negatiivse pooluse. Ja see on juba midagi erilist - tegemist on kvalitatiivse mutatsiooniga. Ometi on taoline sündmuste käik mitte ainult ootuspärane, vaid **rangelt seaduspärane,** sest kui on olemas *podes,* siis ei saa olemata olla antipood. Klassikaline geopoliitika kui distsipliin on aga teadlikult oma avalikust ampluaast välja jätnud antipoodi-keskse geopoliitika - ei tohi hetkekski unustada, et viimase jaoks on geopoliitika esmajärjekorras siiski salapoliitika vahend.

Uue ajastu mõtestamist ning sündmuste prognoosimist oleks asjatu jätkata vaid klassikalisel viisil, sest projekti Novus Ordo Seclorum gnoseoloogilise nivoo mõistmine poleks sel juhul võimalik, kuid on väga vajalik. Põhimõtteliste tõdede mõistmiseni ei vii aga tavaliselt mitte sile otsetee, vaid käänuline ning vaevarikas. Nii ka käesoleval juhul.

Alaku see vaevaline rada tõdemusest, et maailmas on vähemalt kaks rahvast, kes peavad end maailmarahvaks missiooniga juhtida kogu maailma; ning need rahvad on venelased ja Siinkohal tuleb teha sunnitud peatus, sest paljud lugejad ilmselt juba ootavad juudi rahva äramärkimist. Olgu siiski rõhutatult tõdetud, et maailmavalitsemis-pürgimuste kohast teooriat ja praktikal arendab üksnes kitsas ring juute - eriti fanaatiline usulahk, vana talmudi usulised juudid. Aga see pole ju kogu juudi rahvas. Venelastega on lugu märksa

lihtsam. A. Dugini raamatus on näiteks terve peatükk peal-kirjastatud ühemõtteliselt: Venemaa jääb ajaloo teljeks. Muljetavaldav otsekohesus, *comme il faut.*

Nende kahe omavahelisest rivaalitsemisest (teiselt poolt siis juudi usufanaatikud ja nendega seotud salajased organisatsioonid) pole võimalik mööda minna. Ning puudub õiguski, sest avaneb ju selle jälgimise kaudu geopoliitika maailmas nimelt see, mis kaasajal eriti oluline - seni varjule jäetud Olemise Algpõhjuse negatiivse pooluse (kristlikus terminoloogias - 'Saatan') mõjus roll.

Võtkem aluseks, et vulgaarmaterialismi väga lühike ajastu planeedil Maa on möödumas,

Kiil

Ja loodetavasti ükski endast lugupidav inimene ei väljendu enam selliselt, nagu "Võõrsõnade leksikoni" (Tallinn, 1978) autorid R. Kleis, J. Silvet, E. Vääri: "'materialism', ainus teaduslik ja progressiivne maailmavaade."

Teadmiseks. Kõik inimesed on usklikud, põhimõttelised. Osa inimesi ja suurem osa Eesti poliitikutest usub vale kõikevõitvasse jõusse. Ka need inimesed - esmajärjekorras just need inimesed - on tõsiusklikud. Nemad on Saatana usku (kui kasutada kristlikku terminoloogiat), mis selles ju seisnebki, et: Jumalat ci ole, teadvus-isiksus on üksnes peaaju funktsioon, inimene elab vaid korra ja vale ei saa karistatud.

ning rõhuv enamus planeedi elanikkonnast (joonis 3), seal-hulgas eestlastest (joonis 4). peavad eksistentsi (Olemise) alust kosmose mateeria väliseks. **Seepärast: nii nagu eksisteerib tunnetus ja praktika ühe poolusega lävimisel, niisamuti eksisteerib tunnetus ja praktika ka teise poolusega lävimisel; Olemine on polaarne, üks ei saa olla ilma teiseta, ka geopoliitika raamistikus.**

1.3. UUSLIBERALISM - 'UUE MAAILMAKORRA' MAJANDUSSÜSTEEM

Poliitilise nonsenssoloogia argipäeva kuulus veel hiljuti selline, sageli korratud väide, et Euroopa Liidul on kaks keskset eesmärki: takistada Saksamaa hegemooniat Euroopas ja Ameerika Ühendriikide hegemooniat maailmas. Euroopa Liidu loomise üks konkureerivatest eesmärkidest on just jõuda Saksamaa hegemooniani Euroopas (teiseks on mondialism ühe selle alamprogrammi raamides). Ameerika Ühendriikide kui riigi ja rahva maailma-hegemoonia taotluse kohta aga andmed puuduvad (lugejal ei maksaks siinkohal kiirustada äsjaöeldule omapoolse hinnangu andmisega, sest selle tagamõte tuleb täpsustamisele hiljem).

Mõistagi USA kui riik on, ja on alati olnud huvitatud liidripositsioonist maailmas. Eriti näib teda huvitavat globaalpolitseiniku, edevuse lahedat väljaelamist võimaldav gigantomaani roll, kuid otsestest territoriaalsetest vallutustest pole siiski midagi rääkida, ka minevikuvormis (erinevalt teistest suurriikidest: Saksamaa, Venemaa, jt.), sest need puuduvad. Kuid oma huvide pealepressimise poolest mistahes maailma punktis on USA ajaloos üks unikaalsemaid (joonis 5).

Teadaolevalt pole Ameerika Ühendriikidel kunagi olnudki maailma-hegemonistlikke plaane (Monroe doktriin), sest võimalused taoliste plaanide elluviimiseks ameerikaliku imperialismi kujul olid ja on utoopilised. **Maailma**

vallutamise plaanid sõjalise jõu abil ei vii põhimõtteliselt eesmärgile (selle adumine tegelikult lõpetaski külma sõja). Kasvõi sellepärast, et Hiinat, islamimaailma ja Venemaad poleks võimalik võita sõjalise jõu abil. Seda enam nüüd, mil maailm on sisenenud uude ajastusse (I, lk 7) ning seetõttu on kasutamiskõlblikuks ja otstarbekaks muutunud täiesti teist-laadi võitlusvahendid ja meetodid.

Ameerika Ühendriikidel pole ka uues olukorras tekkinud kandvat rolli, seetõttu kuulub pelgalt ajupesu kategooriasse järgminegi: "Ameerika ei ole väga kaugel sellest, et valitseda maailma, kuid näib olevat ohtlikult kaugel sellest, et valit-seda iseennast. Tal ei ole maailmas enam arvestatavaid vaen-lasi, kuid ta võib ootamatult käituda iseenda vaenlasena," (Jaan Kaplinski). Iseenda vaenlasena pole USA teadaolevalt kunagi käitunud, alati on olnud oma huvid kõigutamatult keskel kohal. **Vaenlane pole ta mitte iseendale, kuid vaenlane on siiski olemas - vaenlane on nimelt tema sees.** Ning nende kahe vahel täpne vahetegemine pole isegi analüütikute jaoks alati jõukohane ülesanne, millal on tegemist riigiga ehk millal riigiga riigi sees (ilmselt õigem oleks öelda - riigi kohal). Riigil puudub aga kandev roll sellepärast, et veab pelgalt täitvat rolli.

Muidugi on USAl maailmavallutusplaanidega ikkagi kõige otsesem seos, kuid nagu öeldud, mitte riikluse kaudu, vaid eelkõige uusliberalismi ja amerikanismi kui mondia-lismi praktilise eluvormi kaudu. Aga mondialism-amerika-nism ei ole ju sama, mis Ameerika Ühendriigid. Viimane ei valluta kunagi maailma ent mondialism-amerikanism võib sellega põhimõtteliselt hakkama saada, ehkki selle tõenäosus on ikkagi lõppkokkuvõttes väga väike.

Niisiis on probleemide läte selles, et USAd valitsevad küll demokraatlikult valitud võimuorganid, kuid nende üle on omakorda veel valitsejad. Viimaseid nimetatakse viisakas keelepruugis: USA mõjukad ringkonnad. Siit edasi analüüti-kud tavaliselt vaikivad või vihjavad midagi sügavamõttelist,

nagu...ju nou... Kui täpsustataksegi, siis ehk näidatakse näpuga finantsoligarhiale, harvem vabamüürlastele. Ka siinkohal jääb võimuhierarhia tipp täpsemalt lahti rääkimata, sest antud juhul on piisav teada, et **tegevus toimub mondialistliku plaani raamides, kusjuures praktilisteks tegijateks ja nähtevormiks on globaalkuritegevus, globaalmaffia ja Raha, ning viimase poolt rakendatud majandussüsteem - uusliberalism koos 'uue konkurentsistrateegiaga'**

Kiil

"Organiseeritud kuritegevus on uus kommunism, uus globaalähvardus," väitis juba 1994. aastal ISA senaator John Kerry. Kogu maailma luu reorganisatsioonid keskenduvad oma tegevuses spioonidelt kurjategijatele. USA Riikliku Strateegia Infokeskuse andmetel on organiseeritud rühmituste aastakasum suurem kui USA föderaaleelarve. Sama infokeskuse hinnangul on see ikkagi veel üksnes tipuks jäämäele, mille tegelikku suurust ei tea keegi.

Samas kasvab arenenud maailma janu narkootikumide, eriti kokaiini järele pidevalt. Kokaiinist saadavad summad korrumpeerivad maailma finantssüsteeme. Majandusliku Koostöö ja Arengu Organisatsiooni (OECI)) andmetel "pestakse" maailma finantsinstitutsioonides aastas niipalju raha, mida ei saa enam mõõta miljardites, vaid hoopis suuremates ühikutes. .Ning kõiki neid summasid (maailma finantsäris pöörleb iga päev 18 000 miljardit dollarit, 1000 korda rohkem kui 1975. aastal) saab liigutada sekunditega ühest maailma otsast teise, et finants-pommidega uputada riike ja rahvaid (vt ka 1. lk 104).

Juba rohkem kui kaks sajandit on Ameerika Ühendriikides lähtutud põhimõttest, et **riigivõimu põhiülesandeks on erainitsiatiivi toetamine kõigi legaalsete (ja ka mittelegaalsete) vahenditega kõikjal maailmas.** Sellist käitumist on iseloomustatud kui röövkapitalismi või jõupoliitikat, kuid lõppkokkuvõttes on just niisugune poliitika taganud riigile vaidlustamatu edu. Alates 70ndatest aastatest on käitumisstrateegia selgepiiriliselt välja kujunenud ning kannab nime **uus konkurentsistrateegia** (lisa 1, § 4).

Uue ajastu üks oluline tunnus on see, et ootamatult on riigi roll muutunud - senised hoolealused on uue konkurentsistrateegia olukorras hoolekandjatel üle pea kasvanud, **sündmuste käiku on hakanud dikteerima hoopis eraettevõtted, suurfirmad ja korporatsioonid ise,** püüdes riiki

muuta enda tööriistaks. Uusliberalistlikku kapitalismi kui maailmavallutuskava läitevvahendit tuleb jälgida eraldi kahes plaanis. Ühelt poolt riiklikul, antud juhul esmajoones USA kui mondialistliku majandussüsteemi peamootori tasandil. Teiselt poolt loomulikult inimese tasandil, seega siis keskkonnas, kus Raha maailmavalitsuse imerelv -- tarbimis-eskalatsioon - teeb oma imetegusid.

Riigi tasandil on mondialistliku (Raha) maailmavallutus-plaani huvides USA välispoliitilisteks prioriteetideks muudetud **turgude avamine USA megakompaniidelc ehk globaalne vabakaubandus,** mida eksitavalt sageli nimetatakse globaliseerumiseks üldises mõttes. Seda ennekõike teiste riikide, sealjuures eelistatavalt just suurte ja tugevate riikide majanduspoliitika üleviimise kaudu uusliberalistlikule mallile, et viimaste majandus avaneks vabakaubandusele, välis-konkurentsile, suurkompaniidele, tarbimiseskalatsiooni rünnakule, jne; kokkuvõtlikult - **tuua majandusagressiooni sihtriikide majandus uue konkurentsistrateegia mõjuvälja.**

Viimasel kolmel aastakümnetel on selles suhtes toimunud suured nihked. Vabakaubanduse ühepoolse toime (tugevama õiguse) kaudu on Ameerika Ühendriigid näiteks Mehhikos enda kätte haaranud märkimisväärse osa Mehhiko ressurssidest, sealhulgas ostnud kokku maad ja suured ettevõtted, mis 1995. aastal viis majanduskollapsini (millele vastureaktsioonina vallandus relvastatud zapatistlik liikumine). Analoogiline tendents on aastakümneid valitsenud ka Aafrikas. Rahvusvahelised suurkompaniid (neist ju suurem osa **USA** päritoluga) on intensiivistanud Aafrika hõivamist, et enda kätte saada sealseid ressursse, aga ennekõike siiski maad intensiivpõllumajanduse käivitamiseks Aafrika mandril.

Kiil

Olgu vahele kiilutud, et nende edu Aafrika territooriumil kipub päris viimastel aastatel olema tagasihoidlik. Aafrika riigid on hakanud viimaks mõistma, et

majandust saab üles ehitada üksnes oma tööga, et rahvusvaheline "abi'' on eesmärgistatud just nende oma iseseisva majanduspoliitika käivitumise takistamiseks, et rahvusvaheline "abi" on uue konkurentsistratcegia tähtis komponent. Aafrika rahvaste kasvava ameerikavaenulikkuse tõttu sulges ISA 1998. aastal kontinendil kuus suursaatkonda; Zimbabwes, kus valged moodustavad 0,5% elanikkonnast, kuid nende käes on 70% viljakatest maadest, jõudis areng valgetelt suurmaaomanikelt maa äravõtmiseni.

USA lävimisel Hiinaga domineerib kõikide teiste teemade üll üks ja asendamatu: Hiina peab avama oma siseturu USA kaupadele ja kapitalile!

Ameerika Ühendriikide tegevus (suurte) riikide majanduse avamisel uusliberalistlikule ekspansioonile on olnud muljetavaldav. Praktilise osatäitjana selles valdkonnas on ajaloos erandliku koha endale juba taganud Harvardi Ülikooli majandusprofessor Jeffrey Sachs. Peale seda. kui ta oli viinud 1980. aastal krahhini Boliivia majanduse, üritas ta uusliberalistlikku süsteemi tõmmata Poolat. Ent sedapuhku täiesti ebaõnnestunult - ehk on ajaloo karm käsi poolakaid piisavalt karistanud, et läbi näha ka taolised vallutuskatsed, olgu vahendid kui tahes peidetud ja tulgu rünnakud ükskõik millise rahva või salaorganisatsiooni poolt. Seda säravam edu saatis teda Venemaal, kus majandus paisati tema õpetuste alusel uusliberalistlikule lauslammutamisele, mis läheb vene rahvale veel palju maksma - nii rahaliselt, ajaliselt kui asjatute kannatuste kujul.

Eelpoolkirjeldatu tagajärjel on jõutud olukorrani, mille iseloomustamiseks sobivad J. Kaplinski poolt väljaöeldud mõtted: "Praegu ei valitse maailma need, kelle käes on vahendid vastase linnade purustamiseks, vaid need kelle käes on võimalused investeerida vaba kapital, mida nad oma vaba äranägemise mööda võivad paigutada sinna või tänna. Ning riike, kes tõrguvad investeerijate tahtmist täitmast ootab finantskriis, inflatsioon, devalvatsioon ja muu. Kui riigi eliit võtab investeerijate tingimused vastu, ootavad teda hüvitused, talle avanevad krediidiliinid, pääs internetti, VISA kaardid, ta võetakse vastu keskklassi klubisse. Selle nimel tasub

pingutada, nagu näitab ka Eesti uuem ajalugu" Osundatut võib nimetada kaasaegse uusliberalismi ühe põhirelva - finantspommi - rahuldavalt adekvaatseks kirjelduseks.

Ent uusliberalismil on mitu imerelva. Tähtsaim neist toimib inimese tasandil ja kujutab endast **üksikasjalikult läbitöötatud mehhanismi, kuidas tarbimiseskalatsiooni vahendusel kontsentreerida raha - finantspommide püssirohi - kogu maailmas väga väheste inimeste kontrolli alla, nende omandisse.** Sest raha - see on võim! Koondades kogu raha mondialistide kontrolli alla, koondub sinna automaatselt ka kogu võim. Nii üheülbaline kõik ongi. Tegelikult oli juba Stalini poolt lihtsalt rumal küsida: "mitu diviisi on Vatikanil. Stalin on läinud, pooled Venemaa diviisid läinud, Vatikan aga vahepeal tugevamaks saanud. Nii on ka Rahaga. Kahju, et enamus Eesti poliitikuid keelduvad kategooriliselt nägemast kaasaegset maailma adekvaatselt. Selle asemel nauditakse mänge tinasõduritega koos sellekohase poliitikaga.

Maailmavalitsemine raha vahendusel nende poolt, kes väidavad, et "nende jumal on raha", on niisiis ootamatult lihtne ning lõplikust realiseerumisest veel vaid kukesammu kaugusel. Kuid enne seda tuleb raha siiski täielikult kontsentreerida, koondada ühtse kontrolli alla. Järgnevalt lühidalt selle mehhanismist:

1. Liikumisvõimaluste paranemine ja infotehnoloogia plahvatuslik areng tõid inimkonna infoajastusse, uue ajastu algusesse. Sellega kaasneb kaubanduse kasvav globaliseerumine, ülemaailmse majanduskonkurentsi laienev rakendumine. Samaaegselt toimub uusliberalistliku majanduspoliitika abil riikide majandustegevuse eesmärgistatud väljaviimine nende endi kontrolli alt. Eelkõige käib see finantstegevuse kohta. Ent **uusliberalismi kõige tähtsamaks ettevalmistavaks eesmärgiks on rivist välja viia rikkuse ebaühtlase jaotumise riiklikud tasandusmehhanismid.** Tuleb reservatsioonideta

tõdeda, et hästi see ongi õnnestunud. Alates 70ndate aastate algusest hakkas rikkus kiirenevalt koonduma väheste üli-rikaste kätte, algas varandusliku ebavõrdsuse kiire kasv (joonis 6), 'inimnäoline kapitalism' hukkus.

2. Järgneva sammuna muudeti ja muudetakse kogu planeedi ulatuses kapital vabalt liikuvaks, sealjuures ka kinnisvara kasvavalt likviidseks. Luuakse võimalus raha kiirenevaks akumuleerimiseks käibimise käigus, olles siis eelnevalt nõr-gestanud rikkuse jaotumise tasandusmehhanismid. Esma-joones toimub akumuleerimine panganduse kaudu, uuslibe-ralistliku **majanduspoliitika kolmainsuse läbi: liberali-seerida nii palju kui võimalik, privatiseerida nii palju kui võimalik, viia riigi roll miinimumini.** (Seni pole mondia-listid söandanud välja tulla nõudega, et ka riikide juhtimine tuleb anda erafirma kätte. Aga olgem tähelepanelikud, see aeg ei pruugi enam kaugel olla). Akumuleerimine ei tähenda loomulikult mitte raha sukasäärde kogumist, vaid tulevaste maailmavalitsejate omandi laiendamist.

3. Sisuliselt käivitus kapitali likviidsuse tõstmise kaudu *(ad notam!* globaalses finantsäris pöörleb niisiis iga päev tuhat korda rohkem raha kui 1975. aastal, kusjuures mõnes riigis on lausa kõik elanike säästud meelitatud kasumiküttimis-käibesse, joonis 7) ülemaailmne varanduslik uusjaotus. Prot-sessi võib rahuldava täpsusega kirjeldada meile hästi tuntud paradigma abil: mis ripakil - see ära, mis ripakil ei ole - see tõmmatakse ripakile ja ikkagi ära. Lahtiseletatult tähendab see, et ühiskonda üllitatakse ennekõike prestiižtarbimisele (et selle kaudu ära tõmmata, mis "ripakil", s.t akumuleerida), kuid ka tarbimisele tervikuna. Samas pingestatakse ühis-konnasisest hierarhilist võitlust (sellega tõmmatakse ripa-kile), eskaleerimaks prestiižtarbimist kui hierarhilise võitluse tähtsaimat vahendit. Tulemuseks on kapitali likviidsuse kasv, akumuleerimise kiirenev kasv.

4. Seejuures on tehtud olulise rolli kandjaks deliiriumis noo-red, sest viimased on moe, narkootikumide, seksi, vägivalla

jms kaudu kergemini manipuleeritavad pühendumaks tarbimisele, prestiižtarbimisele. (Objektiivsuse nimel - mitte kõik noored. Mondialismi ees olev põhiprobleem selles seisnebki, et mitte kõikide noorte ja üldse inimeste mõistus pole pimestatav; ei tarbimisdeliiriumi abil ega millegi muuga). Tarbimiseskalatsiooni huve teenib ka uus lunastusõpetus infotehnoloogiast, manipulatsioonid toiduainete kallal, ravimite kallal, geneetiline "maailmaparandamine" jne.

Kiil

Olgu lunastusõpetus milline tahes, ikka kipuvad olema selle iseloomulikuks tunnuseks repressioonid nende vastu, kes ei soovi lunastatud saada. 12. veebruaril 1999 avaldasid 13 riigi teadlased rahvusvahelise avalikkuse ees protesti ühe briti teadlase töölt vallandamise pärast peale seda, kui too oli tõestanud, et geneetiliselt muudetud kartulite söömine pikema aja vältel kahjustas oluliselt rottide siseelundeid (BBC, 13.02.99).

Raha (kasvavalt ülirikastuva väga kitsa kildkonna, tegelikult üksikute isikute) eesmärgiks on **kihistada kogu ühiskond lõppkokkuvõttes kahte sotsiaalsesse klassi: võimu teostajateks ja töötegijateks** (kõikide eneseülimuslikkust nautivate inimeste igivana unelm isandatest ja orjadest). Osa analüütikutest väidab, et kontroll kogu planeedi raha üle on koondumas inimeste kätte, kelle üleslugemisel ei lähe vaja isegi teise käe sõrmi. Sellesuunaline tendents on selgelt nähtav ning **lõppkokkuvõttes muutub lihtsalt töötegijaks sisuliselt ka eliit,** eelpool nimetatud kõrgtehnoloogia assotsiatsioonid.

Kiil

Jeffrey Sachs: "Esmakordselt ajaloos elab peaaegu kogu rahvas samas globaalses turumajanduses, mis tähendab kõigi aegade paljutõotavamat koondumist ülemaailmse jõukuse loomiseks."

Futuroloog Jeremy Kifkin: "Tulevikus pole ühtki piirkonda, mis korvaks arenenud tehnoloogia poolt põhjustatud töökohtade kaotust. Tootlikkus suureneb niipalju, et palgatööd jagub vaid vähestele - eliidile."

Ühine nimetaja? Maailma summaarne rikkus kasvab, keskklass nõrgeneb, 80% elanikkonnast võitleb pinnal püsimise eest, eliit aga rõõmustab. Kuid mitte kaua, sest ***capo di tutti capi*** **naerab viimasena.**

Selline on siis mondialistliku "uue maailmakorra" rakendusmehhanismi lühikirjeldus. Projekti teostus on jõudnud oma viimasesse faasi, alanud on Kolmas maailmasõda (samahästi võib ka öelda, et alanud on Esimene maailmasõda, I, lk 32) selle nimel, kes saavad valitsema maailma. **Käesolevas sõjas ei kasutata üldjuhul füüsilist hävitusrelva, ning just see asjaolu tingiski, et terve käesolev peatükk käsitles justnagu kõrvalisi majandusküsimusi, ent tegelikult toimus uusima relvastuse tutvustus. Analüütikud väidavad, et riikide ja rahvaste allutamine poliitiliste ja majanduslike meetoditega on sada korda odavam kui sõjaline allutamine. Seda on eriti oluline meeles pidada.**

Niisiis ei kasutata üldjuhul ei tavarelvastust ega otsest sõjategevust. Aga vajadusel küll ning veel milliseid meetodeid!

Nii rahvusvahelises kui Eesti meedias on tuld võtnud hirm NATO võimalikust muutumisest USA globaalpoliitilise kontseptsiooni täidesaatvaks elemendiks, NATO väljumine igasuguse kontrolli alt. Ärevuseks muidugi põhjust on: 1998. aasta novembris otsustas NATO parlamentaarne assamblee, et NATO ei vaja tulevikus oma sõjalisteks aktsioonideks väljaspool oma liikmesriike ÜRO nõusolekut; USA soovib saada NATOle kohustuse kaitsta ka oma liikmete **erihuve;** NATO sõjalised kulutused moodustavad kogu maailma omadest kaks kolmandikku ning ülepea eirab NATO oma tegevuses nii rahvusvahelist õigust kui ka ÜROd. Ja eirab ka fakte, kui see on kasulik oma tegevuse õigustamiseks. Näiteks selleks, et saada rahvusvahelist heakskiitu Kosovo pommitamiste alustamisele väitis NATO, et serblased on surmanud kümme tuhat albaanlast. Hiljem, 2000. aasta augustis aga selgus Haagi sõjatribunali materjalidest, et hukkunuid oligi vaid kolm tuhat.

Praeguseks teadaoleva informatsiooni alusel ei saa kuidagi välistada, et New York'i WTC pilvelõhkujate hävitamine oli mõeldud selleks, et saada ettekääne globaalsõja alustamiseks islami vastu, mille esimese etapiks kavandati Afganistani ja Iraagi vallutamine. Selle taga võisid seista USA ja Iisraeli salateenistused. Vastavaid kahtlusi on avaldanud juba paljud analüütikud, sh endine Saksa julgeolekuülem Andreas von Bülow. Igal juhul oli sündmuste käik kahtlustäratavalt analoogiline elumajade õhkulaskmisest 09. septembril 1999. aastal Moskvas, mille eesmärgiks oli alustada sõda Tšetšeenias. Ka Afganistani sõda alustati, kas see aga võidetakse, on sama ebaselge kui sõja saatus Tšetšeenias.

Afganistani sõjaga alustati niisiis globaalsõda islami vastu. Sel puhul sobib tutvuda Samuel Huntingtoni, tsivilisatsioonide kokkupõrke teooria looja retoorikaga, mis järgnes 11. septembri sündmustele. Oma varajasemates käsitlustes oli ta välja pakkunud reegleid, mille kohaselt lääneriigid ei tohiks sekkuda teiste tsivilisatsioonide sisekonfliktidesse, ent peale septembri sündmusi tõstis ta oma filosoofia vundamendi uude kohta. Ta deklareeris, et teatud puhkudel, siis kui mängus on **USA rahvuslikud huvid,** võib neid mittesekkumise reegleid eirata ja lisas veendunult, et Lääne tsivilisatsioon peab teiste tsivilisatsioonidega võrreldes säilitama oma senise tehnoloogilise ja sõjalise üleoleku ning **katsuma peatada** islamimaade ja Hiina võimsuse kasvu.

Selle kuidas "katsutakse peatada", rääkis lahti president Bush West Point'i sõjaväeakadeemia k.a lõpetanutele peetud kõnes: "Maailmas, kuhu me oleme astunud on ainsaks teeks turvalisuse suunas otsustav tegutsemine. Ja see riik kavatseb tegutseda." Ta rõhutas, et USA ei kavatse teiste riikide võimalike rünnakute vältimiseks neid enam ulatusliku vastulöögiga ähvardada, vaid plaanib oma vaenlast ise esimesena rünnata. Ei kavatse mitte ainult ühepoolselt rünnata, kui vajalikuks peab, vaid karistada ka kõiki neid, kes toetavad

mingilgi moel terrorismi. **Kas aga see pole mitte globaal-terror** kui miski USAle ei meeldi, siis tekitatakse "terrori-akt" ja rünnatakse esimesena seda. keda soovitakse?

Siinkohal on markantne lisada, et USA valitsus on lõpuks tunnistanud, et tal pole 11. septembri sündmuste ja Bin Ladeni ning al-Qaida seotuse kohta ühtki kohtukõlbulikku fakti esitada! Aastatel 1969-1994 Saksamaa LV luure eel-arvelisi kulutusi kureerinud, oma valdkonna korüfee Andreas von Bülow ütles 13. jaanuaril k.a saksa ajaleht Tagen-spiegelile antud intervjuus: "Rünnak oli tehniliselt ja organisatoorselt suursaavutus - kaaperdada neli lennukit paari minuti sees ja terve tunni jooksul hoida neid soovitud kursil tehes seejuures keerulisi lennumanöövreid! See on mõeldamatu ilma riiklike julgeolekuteenistuste kaasabita aastate jooksul.--- Kohutava rünnaku abil alustati kogu Lääne totaalne ajupesu. Anti-kommunismi kuju ei töötanud enam, seepärast tuli see asendada enesetapujanulise islamiga."

Taolistes meetodites pole niisiis põhimõtteliselt midagi uut, enam-vähem nii on kõik kogu aeg olnud. Võib väita ka, et rahvusvahelist õigust ja ÜROd eiratakse mitmes-setmes kandis kogu maailmas ja kogu maailma poolt ning kõik see pole meie teema valguses mitte ainuke huviobjekt. EL-poolsetel USA-NATO vastastel rünnakutel on veel üks eesmärk: soov õigustada EL Ruumi oma globaal-hegemo-nistlikku arenguvarianti, reaalselt juba alanud Lääne Euroopa Liidu (WEU) väljavahetamist riik-Euroopa ühendatud relva-jõudude vastu, näiliselt siis nagu vastukaaluks NATO ähvar-dusele. Ise aga ähvardatakse vastu samas kaalus. "Euroopa saab uuesti üheks juhtivaks geopoliitiliseks jõuks maailmas." teatas WEU peasekretär Jose Gutileiro jaanuaris 1999. Kantsler Gerhard Schröder väitis veidi hiljem (12.10.2001), et 11. septembri sündmused on põhjustanud Berliini välis-poliitikas murrangu: "Saksamaa roll teisejärgulise abi

andjana on nüüd läbi, Saksamaa peab muutuma regionaalsest suurvõimust globaalseks suurvõimuks.

27. juunil 2001 kogunes Kuala Lumpuris Islami Konverentsi Organisatsiooni tippkohtumine. Kokku tuli ligikaudu 1000 delegaati 56 riigist. Islamiriikide suur mure seisneb selles, et mittemoslemid tegelevad intensiivselt infoajastu võimaluste kasutamisega, suurendades sellega veelgi juba praeguseks saavutatud majanduslikku hegemooniat. Konverentsi avanud Malaisia peaminister Mahathir Mohamad hoiatas, et omavahel tülitsedes nõrgestavad islamiriigid oma võimet lääneriikide hegemooniataotlusele vastu panna: "Nende jaoks on kõik moslemid vaenlased ja potentsiaalsed terroristid ning nad annavad endast parima meie nõrgestamiseks, paljudel juhtudel aga purustavad meid. Mahathir Mohamad hoiatas islamiriike Lääne lubaduste eest, justkui muudaks vabakaubandus ja globaliseerumine kõiki riike rikkamaks, samuti Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) tegevuse eest, mis on üles ehitatud nii, et rikkad riigid saaksid alla neelata vaesemad. Kuid oma vastukäiku. oma patenteeritud globaal-hegemonistlikku meetodit pole islam erinevalt Läänest veel leidnud.

11. septembriga andis USA endale vabad käed islami suhtes. Milleni see lõppkokkuvõttes viib, pole täpselt prognoositav, Huntingtoni kurtmised aga üha eskaleeruvad: Jaapan on hakanud lähenema Hiinale, islamiriikide rahvaste vaenulikkus oma liiga läänemeelsete valitsuste vastu kasvab, USAl tuleb Lääne tsivilisatsiooniga tihedamalt liita ka Ladina-Ameerika. jne.

See oli käesoleva raamatu väga oluline peatükk, mille saab lühidalt kokku võtta järgnevalt: öeldu iseloomustab USAd kui geopoliitilist Ruumi, selle olemust, eesmärke, meetodeid. Selline ongi USA Ruum, kus tuumikriik püüab pidada oma doonor-perifeeriaks kogu maailma.

1.4. TEISI FUTUROLOOGILISI SKEEME

Weishaupt'i ja Pike'i pooli paika pandud mondialistlik plaan on elustunud seni sisuliste kõrvalekaldumisteta. Sellest ei tule siiski veel järeldada, et seisame paratamatuse ees, muidugi mitte. Futuroloogilises plaanis on pakutud teisigi võimalikke süvasuundumusi. Neist tuleb ära märkida vähemalt kolm, usutavasti on need ka kõige olulisemad:

• käsitlus maailma jagunemisest rahvusvaheliste korporatsioonide huvipiirkondadeks, nn keskus-perifeeria mudel;

• meid ootab ees tsivilisatsioonide vastasseis, sõda;

• ja maailm, esmajärjekorras Euroopa, mureneb "monokristalliliseks" rahvusriikide planeediks.

1. Keskus-perifeeria mudeli (mille on välja töötanud majandusteadlane J. Friedman) järgi jaotatakse riigid nelja gruppi:

Keskuspiirkonnad - neid on mudeli järgi praegu kolm: USA, Jaapan ja Lääne-Euroopa. Keskustes luuakse uued suunad, tehnoloogiad, tarbimismallid. Sealsed elanikud on suhteliselt kõrgelt haritud ja suure sissetulekuga.

Tööstusmaad - on suurema tööstustööliste osakaaluga, kuid reaalse võimalusega kasvada keskusteks.

Toorainemaad - võiksid suurte toorainete rikkuste tõttu jõuda kaasaegse maailma liidrite hulka, kui nad seda soovivad.

Arengumaad - kus ei ole kõrget tehnoloogiat ega kõrgeid palku ning ei hakkagi olema, kui asjad liiguvad edasi endistviisi.

Nagu näha, on keskus-perifeeria mudeli puhul sisuliselt tegemist emamaa-koloonia kaasaegse variandiga. Mondialistliku skeemiga kõrvutades võib aga arengumudelis raskusteta ära tunda skeemi algfaasi.

2. Tsivilisatsioonide vastasseisu-kokkupõrke stsenaariumile pani aluse Samuel Huntingtoni essee, Foreign Affairs, 1993 (vt ka Samuel Huntington "Tsivilisatsioonide kokkupõrge"', Tallinn. 1999), kes püüdis seada ühte süsteemi need, vähemalt kolme liiki sõjad, mis pakuti enne teda külma soja järgse ajastu keskseks teljeks: uues vormis elluärganud külmad sõjad, etnilised ja kaubandussõjad. Huntingtoni tulevikukäsitluse keskne mõte on selles, et kuigi esiplaanile astuvad erinevad tsivilisatsioonid (Lääne, konfutsiaanlik, Jaapani, islami, hindu, slaavi-ortodoksne, Ladina-Ameerika. Aafrika), siis põhiline paikapanek toimub ikkagi Lääne ja teiselt poolt kõikide teiste, ülejäänute vahel.

3. Eelmise sajandi kahe viimase aastakümne kõige tuntumad ja tunnustatumad futuroloogid on aga ilmselt siiski John Naisbitt ja Patricia Aburdene. Nende 1980. aastal kirjutatud "Süvasuundumused" ("Megatrends", 1980) 80ndate aastate sotsiaalpoliitiliste arengute kohta osutus väga paikapidavaks. Ka nende "Uued sihid 90ndateks aastateks" ("Megatrends 2000. The New Directions for the 1990s", 1990) on olnud edukas.

Viimase arengustsenaariumi kandvateks mõteteks on: üksikisiku võidukäik, usuline taassünd, globaalse elustiili ja kultuurnatsionalismi võidukäik, liikumine poliitilise ja majandusliku iseseisvuse poole ühendatult majandusliitude moodustumisega. Autorid on veendunud, et Maastrichti lepped lõpp-kokkuvõttes ei realiseeru, kuna need pole kooskõlas ajastu vaimuga - Euroopa Liidust jääb järele vaid vabakaubandus ning mõnekümne aasta pärast saab maailmas olema iseseisvaid riike mitu korda rohkem. (Peale Teist maailmasõda oli 76 riiki, praegu juba üle 200 riigi. Samas on maailmas üle 1500 rahvuse, kes põhimõtteliselt oleks

võimelised omariikluseks, pooltes nendest on käimas ka sellekohane iseseisvusvõitlus). Nad väidavad, et riikide ja rahvusvaheliste korporatsioonide üle valitsevad ühesugused seaduspärasused, et mõlemad ka lagunevad ning maailma-ettevõtetest jääb järele kogum kohalikke ettevõtteid, mis arenevad tihedas koostöös nii omavahel kui kogu maailmaga. Edukuses ei saa otsustavaks mitte mastaap, vaid kiiruslik võimsus, side-ja arvutustehnika saavutused.

Kõige tõenäolisem on, et peale pikka ja rasket heitlust realiseerub üldjoontes siiski viimane arenguliin. Kuid kerge ei saa see olema, sest mondialismil on vastu käia veel teinegi "imerelv" - läänelik topeltmoraal koos massiivse, jätkuvalt massiivistuva ajupesutööstusega, mille abil püütakse purustada rahvastele omast kollektiivset iseseisvustahet, kultuurilisi ja rahvuslikke väärtusi, usu sisulist renessanssi ning uputada kõik see vägivalla, seksi, narkootikumide, asjade kultuse, jms hiidlaine alla. Ometi on ainult rahvusriikide planeedi arenguliinil šansse võita mondialismi, killustada skeem kodanikud-maailmavalitsus iseseisvateks üksusteks, suurteks "perekondadeks", suurimad nendest Hiina, India jne. Kuid eks seda tea mondialistidki väga hästi, sealt ka nende kustumatu vaen rahvuste ja rahvusriikide vastu. Viimaste toetajaid nimetavad nad muide rassistideks!!!

Esimese osa lõpetuseks tähtsaima tõdemusena: mondialismi ideoloogia on identne kommunismi ideoloogiaga. Mõlema ultimatiivseks eesmärgiks on maailmakodanike planeet mida juhib grupp isehakanud 'kõige võrdsemaid' Kommunismi prohvetlus toetus kolmele kunstmaterjalist sambale: **vabadus, vendlus, võrdsus** (kõige võrdsematele). Mondialismi lunastusõpetus toetub samuti kolmele: **inimõigused, demokraatia, õigusriik**. Tegemist on sisu poolest täpselt sama kolmikuga, kuigi sõnastus on teine. Seekord mõne õigus on lihtsalt õigem ... kui on raha. Need on ilusad sõnad,

mida mondialistid võivad riskimata pruukida igal sammul kui ajupesutööstuse imepesupulbrit, sest nende põhirelvastus - kontroll raha liikumise üle, meedia üleviimine nende omandisse jne - tagab arvestatava kontrolli valitsuste, kodanike ja olukorra üle kuni tsivilisatsiooni stabiil-susvaru ammendub!

Olgu siiski veelkord üle korratud, et kõigele vaatamata pole mondialismi võidukäik paratamatus. Tugevat vastuseisu on alustanud rahvuslus, selle liberaal-individualistlik vorm (I, lk 19), islamimaailm, prognoositavalt ka Hiina. India, Venemaa. Just viimase aja arengud, geopoliitilised nihked, on avanud sisulise iseseisvusvariandi ka Eestile, võimaluse eemale jääda Euroopa Liidust, mondialismi võib-olla viimasest suursaavutusest. Selle võimaluse kirjeldamiseks ongi käesolev raamat kirjutatud.

2. GEOPOLIITILISED RUUMID 2001

2.1. VENEMAA

Venemaa perestroika tundub esmapilgul mõistmatu veidrusena - sõjaliselt veel rahuldava tervise juures olnud suurriik hakkas järsku käituma kui paanikasse sattunud laps. loobus kogu tema käes olnud geopoliitilisest mõjupiirkonnast, lõhkus vabatahtlikult NLiidu ja läks üle majanduse laus-lammutamisele, mille tulemusena majanduslik kogutoodang langes kaheksa aasta jooksul alla poole perestroika eelsest väärtusest. Väited tollase majanduse kokkukukkumiseelsest seisundist on selgelt ekslikud. Majandus vajas küll reforme, see oli kõigile selge, ent kontrollimatu uputamine pole ju reformimine. Ka Hiina ja Sloveenia majandus vajas ja vajab reforme, ometi valiti teine tee - rahulik ja juhitud üleminek riiklikult majandusmallilt osaliselt turumajanduslikule majandusmallile.

Kunstliku paanika tagamaid peab hästi tundma, nägemaks jõude, mis toimivad Venemaal, et prognoosida tema edasist arengut nii majanduse kui geopoliitiliste otsingute raames.

Vene küsimuse avamiseks on olemas lihtne võti. Nagu öeldud, kannab see planeet vähemalt kahte rahvast, kes peavad end maailmarahvaks: juudid (talmudi usulised fanaa-

tikud) ja venelased. Vaatamata kõigele on venelased selles veendunud ka tänasel päeval. Jevgeni Primakov avaldas peaministrina suurt tunnustust oma eelmisest sajandist pärit eelkäijale Aleksandr Gortšakovile tolle 200. sünniaastapäevale pühendatud kirjutises (vt näit. P Goble, SL, 13.08.98), mainides, et Gortšakov oli maailmale veenvalt näidanud, kuidas isegi tugevasti nõrgestatud Venemaa suudab arendada edukat välispoliitikat. Et Gortšakov ei kahelnud kunagi Venemaa võimes etendada kogu maailmas liidri rolli ja oli kõigile selgeks teinud, et tegelikult Venemaal muud valikut polegi. J. Primakov pidas õigeks ja vajalikuks võtta A. Gortšakov eeskujuks ka tänapäeval.

Kiil
Venemaa president Vladimir Putin näis seni lähtuvat samadest seisukohtadest kui omal ajal Primakov, ent viimase poole aasta jooksul on tema poliitiline liin muutunud, ning selle adekvaatne tõlgendamine nõuab vähemalt põhjalikku analüüsi. Kui sellestki piisab, et langetada lõplikku otsust.

Kõike seda mõeldakse ja võetakse tõsiselt ka Venemaa geopoliitilise pearivaali poolt. Sest oli ju Aleksandr Gortšakov see, kes peale kaotatud Krimmi sõda 1856. aastal viis Venemaa kolmekümne aastaga hämmastavalt kiirele tõusuteele, sealjuures ka majanduslikule tervenemisele.

Saavutatut püüti hävitada 1905. aasta "sotsialistliku" import-revolutsiooniga (teadaolevalt esimene Moskoovia riigi hävitamise kava esitati juba 1564. aastal sakslase Heinrich von Staden'i poolt, Forum Balticum, Tartu, 1998) ning osaliselt seda ka suudeti. Kuid 1906. aastal sai Venemaa peaministriks Pjotr Stolõpin, kes ühe esimese meetmena lõpetas vabamüürlaste terrori Venemaal omapoolse survega, ning järgnenud reformidega viis Venemaa tema ajaloo kiireima arengu etappi. Peale Stolõpini reforme tootis Venemaa rohkem teravilja kui USA, Kanada ja Argentiina kokku, ning andis kogu maailma linatoodangust 80%.

Lõpuks tootis Venemaa kogu maailma teraviljast 40% ja teda hakati kutsuma maailma viljaaidaks.

Arusaadavalt ei saanud sellega leppida Venemaa geopoliitiline pearivaal. Pjotr Stolõpinile tehti 11 atentaadikatset, millest alles 12. õnnestus; **lisaks käivitati (jällegi väljastpoolt) Venemaa totaalse hävitamise programm 1917. aasta revolutsiooni näol.**

Kiil

29. oktoobril 1917 moodustatud Poliitbüroo ja sõjarcvolutsioonikeskuse kümnest liikmest seitse olid juudid, kaks pooljuudid, üks venelane. Esimeses Poliitbüroos oli seitse liiget, vaid üks neist oli venelane (Andrei Bubnov), ülejäänud olid juudid. Esimesse valitsusse kuulus 17 liiget, üksteist nendest olid juudid. Nõukogude Liidu esimeses ÜRO delegatsioonis oli 12 liiget, kõik juudid.

Venemaa elas selle üle, elas üle järgmisegi totaalrünnaku Teise maailmasõja näol (sedapuhku siiski mitte ilma Ameerika abita) ning aina tugevnes. Ajaloolased on juba ammu märganud seda olulist seaduspärasust Venemaa ajaloos, et igale totaalrünnakule järgnenud taastusperioodi lõppedes on Venemaa olnud tugevam kui kunagi varem. Ajaloolased on leppimas ka selle mõttega, et nii 1905. kui 1917 aastal polnud tegu mitte Venemaa sisemise nõrkusega, vaid välisjõudude kallaletungiga. Kusjuures kord rünnati teda seestpoolt, kord väljastpoolt.

Nii oli ajaloos. Kuid mida ütleb lähiminevik: kas Venemaa varises sisemisest nõrkusest või oli põhjus milleski muus? Perestroika algatas Mihhail Gorbatšov oma kuulsate loosungitega: novoje mõšlenie, ühtne demokraatlik ruum, Euroopa ühiskodu... jne. Pikemalt temaatikasse süvenemata sobib juba siinkohal hüüda: aga need on ju mondialistide loosungid! Weishaupt-Pike'i mõtted, sealjuures isegi mitte uues kuues. Koomiline küll, aga Venemaa ja tema rahvas on astunud kolmandat korda ühte ja samasse "ämbrisse", ärapetmiseks piisas sellest, et esimene kord oli "ämber" värvitud punaseks, teisel korral pruuniks, kolmandal korral aga kollaseks.

Kiil

Teadmiseks: kollane on sümboolne värv. Kaksteist kollast viisnurka Euroopa Liidu lipul on samuti sümboolsed ning tähistavad kahteteistkümmel talmudis kirjeldatud juudi suguharu, kellele pidavat kuuluma maailmavalitsemise kohustus.

Kui 1994. aastal liitusid EL-iga Austria, Soome ja Rootsi, siis nad nõudsid, et lipule asetataks viisteist lähte, sest liikmesriikide arv kasvas nende liitumisega viieteist-kümneni, ent ELi kõrgfunktsionäärid keeldusid järsult.

Kuid Venemaa pole kukkunud seegi kord, ehkki pidevalt komistab. Jevgeni Primakov väitis peaministri kohustuste vastuvõtmisel 1998. aastal, et riiki ei viida pankrotini, et vajadusel Venemaa läheb osaliselt tagasi riiklikule majan-dusvormile ning jätkab seejärel üleminekut turumajandusse mõõdukamas tempos ja juhitult. Ta pidas silmas, et seekord **venelaste endi poolt juhitult, mitte uusliberalistlike Raha ristisõdijate poolt nagu seda oli Venemaa jaoks Jeffrey Sachs.** Analoogiline on olnud Vladimir Putini senine majan-duspoliitiline liin. Viimane aeg olekski Venemaal majandus-poliitiliselt iseseisvuda, sest 40% Venemaa turust on juba vallutanud importtoiduained.

*

Järgnevalt lühikokkuvõte olukorrast peale kolmanda, seekord siis kollase jõu (pole midagi ühist kollase rassiga, ehkki, huvitav küll, Venemaa Kaug-Idas olevat juba miljoni jagu hiina illegaalseid immigrante) poolt korda saadetud rünnakul, hinnates seisu Venemaa georuumi aspektist:

• Kõigepealt läksid kaduma NLiidu liikmesriigid, ehkki osa neist jäi Venemaa mõjusfääri.

• Enamus Ida-Euroopa riikidest pööras Venemaale kiiresti selja; isegi Bulgaaria, ehkki algselt oli eeldusi, et Bulgaaria jääb Venemaa mõjusfääri. Osaliselt säilusid Venemaa posit-sioonid üksnes Serbias ja Bosnia-Hertsegoviinas. Loetletud kaotused olid Venemaa jaoks loogilised, nende vältimiseks ei oleks pikas perspektiivis niikuinii jätkunud majanduslikku

võimsust. Pealegi oli geopoliitiline kasu Ida-Euroopa riikidest üsna kaheldav, nii et kaotus sealt suunast ei kujutanud endast sisuliselt siiski mingit üllatust või löökki.

• Iseasi on Baltimaadest ilmajäämine, sest tegemist oli geopoliitilise võtmepositsiooni kaotusega. Siit seletub ka hõlpsasti, miks Baltimaadest loobumine kujunes Venemaa jaoks kõige ebameeldivamaks ja sellega venitati viimase võimaluseni. Venemaa lasi Eesti lõplikult lahti alles 1997. aasta märtsi salalepetest tõusnud tulu alusel, olles eelnevalt kandnud suurt hoolt selle eest. et Eestisse jääks võimalikult suur nn viies kolonn - vene kodakondsed ja erusõjaväelased. Meile tuleneb sellest loogilise järeldusena, et Venemaa huvi Balti riikide vastu pole kuhugi kadunud vastupidiselt Ida-Euroopa riikidele, mille oma mõjusfääris hoidmisele kulus Venemaal auru ilmselt rohkem kui vile väärt.

• Seetõttu säilib Venemaa hõõguv huvi Balti riikide vastu - kõik kolm on oma geograafilise asendi tõttu jätkuvalt suurriikide geo- ja salapoliitika fookuses, kilbil eriti Eesti.

Kiil

Seetõttu polnud 2000. *austa* alguses Rootsi saatkonna poolt tekitatud pealtkuulamisskandaal mingiks põhimõtteliseks üllatuseks, Eesti välisministeeriumile esitatud ettekandes on kirjas: "Tallinna geograafilist ja poliitilist positsiooni arvestades võib oletada, et pealtkuulamine, jälitamine ja vastuluure toimub laias skaalas." Isegi Eesti kaitsepolitsei polnud eriarvamusel kui möönis, et Eesti geopoliitiline asend pakub kindlasti huvi eri riikidele ja organisatsioonidele, kes võivad siin arendada luuretegevust.

Venemaa poolt oli totaalne valearvestus mitte ainult oma majanduse söötmine uusliberalismi seedekulglasse, vaid ka tema prognoos Eesti võimaliku käitumise kohta peale vabaksandmist. Venemaa jäi tookord ilmselt uskuma väidet, et Eesti taotleb üksnes iseseisvust. Riigikogu ja valitsus aga hakkasidki ühemõtteliselt taotlema Euroopa riigi koosseisu liitmist.

• 1998. aasta alul oli Venemaale lõplikult selge, et IMF ei ole heategevusorganisatsioon, et **uusliberalistlik kapitalism**

ci ole päästepaat, vaid järjekordne totaalrünnak Vene riikluse ja selle tugevuse vastu. Selgus, et riik oli juba laiali kantud sellisel määral (sajandivahetuse seisuga oli Venemaale tulnud välisinvesteeringuid 11,7 miljardi USA dollari väärtuses, riigist välja oli viidud aga 138 miljardit), et stabiliseerida majandust kavandatud kujul ja meetoditega ei õnnestu, et Venemaa geopoliitiline Ruum oli ka sealtkaudu laiali lõhutud. Seega Venemaa perestroika kaotussaldos on esiplaanil siiski majanduslik häving, uusliberalistlik-mondialiastliku ripakilekiskuva jõu tagajärg (liberaliseeri palju jaksad, privatiseeri palju suudad, kandi palju kannad...).

Kiil
"Viimase kümne aastaga on Läänel õnnestunud Venemaa piisavalt siduda oma majandusruumi ja muuta Moskva nii riigivõimu kui ka oligarhide tasemel sõltuvaks maailmaturul toimuvast. Seepärast võib uue külma sõja puhkemist pidada vähetõenäoliseks,' Mart Helme, EPL, 18. aprill, 2000. Jah, vähemalt esialgu.

• Majanduse aspektist lõppes perestroika 1998. aastal kui Venemaa devalveeris oma valuuta ja lõpetas IMF korralduste täitmise, poliitiliselt perestroika lõppes 1999. aasta septembris. Lääne kultuuriruumis **tekkis kvalitatiivselt uus geopoliitiline seis, sest Ingušeetia ja Dagestani sündmuste taga ei olnud mitte Tšetšeenia terroristid,** vaid vahhabiitlikud islamifundamentalistid. Viimane asjaolu tähendab ühemõtteliselt USA kui geopoliitilise Ruumi rünnakut Venemaa vastu Saudi-Araabia kui vahhabiitide emamaa vahendusel, eesmärgiga võtta oma kontrolli alla kogu Kaukaasia, liita see USA Ruumiga ja Venemaa ära lõigata Kaspia naftast. Seega sattus Venemaa ootamatult valiku ette, kas lasta vaenujõud lagundama ka Venemaad ennast, kaotada ka suurriigi imidž või vastata adekvaatselt. Venemaa valis avaliku relvastatud võitluse tee ja lõi 09.09.1999.a. (huvitav numbrikombinatsioon, kas sellel on mingi salapärane tähendus?) Moskvas elumajade õhkulaskmisega tahtlikult ettekäände sõjategevuse taaskäivitamiseks Tšetšeenias. **Vene-**

maapoolne perestroika oli sellega lõpetatud ka poliitilisest aspektist.

• Sündmuste ootamatu ja kiire pööre ajendas Venemaad intensiivselt otsima toimunule mõistlikku seletust ja oma taotlustele uut eesmärgistust ning seda alustati juba peaminister Jevgeni Primakovi ajal, toetudes veendumusele, et Venemaal pole mingit põhjust otsida iga hinna eest suhete paranemist tsiviliseeritud Läänega. Seda enam. et arvestatavaid tulemusi oli sündinud juba ida suunas. Hiinaga 1995. aastal sõlmitud strateegiline partnerluslepe andis märkimist vääriva tulemi: 2000. aasta kolmandal novembril toimunud Hiina ja Venemaa iga-aastasel regulaarkohtumisel kuulutati üheskoos kogu maailmale, et nad ei aktsepteeri mitte kellegi katseid luua ühepoolset raketitõrje kilpi! Kuigi USAd nimeliselt ei mainitud, siis rohkem adressaate taolisele globaalhüüdele pole lihtsalt olemas. Vaieldamatult kõva hüüd. Peale selle kirjutati alla kaheksale ühisdokumendile, kus muuhulgas otsustati tugevdada sõjalist ja majanduslikku koostööd. Hiina peaminister aga iseloomustas maadevahelisi suhteid parimateks, mis kunagi ajaloos olnud!!!

• Venemaa poolt oodatud mõju oli üllatavalt kiire tulema. Lääs nähes, et Venemaa on talutusnööri elegantselt neile lihtsalt pihku jätnud, vahetas muljetavaldava kiirusega oma taktikat. USA president Bill Clinton toonitas 5. juunil 2000 Venemaa Riigiduumas peetud kõnes igas kontekstis, et Venemaa peab ise leidma oma vastused ja oma tee: "Meie, ameeriklased, peame üle saama kiusatusest mõelda, et me teame kõiki vastuseid. Venemaa ei pea valima mingit kurssi lihtsalt sellepärast, et teised seda tahavad. Samas rõhutades, et venelased eksivad arvates, et USA justnagu tahaks neile halba ja näevad suhteid nullsumma mänguna. Euroopa Komisjoni esimees Romano Prodi tõmbas minevikule joone alla sama aasta 29. mail ja kuulutas: "Ma olen kindel, et me alustame koostöö uut ajastut. Oleme alguspunktis." Saksamaa taaselustas varem kinnikülmutatud Hermes-garantiide

programmi, millega subventsioneeritakse Venemaal tegutsevaid Saksa firmasid. ELi ühtne Venemaa-poliitika võttis suuna juba 1999. aastal Euroopa Liidu ja Venemaa vabakaubandustsooni rajamisele. Möödunud aastal deklareeris Euroopa Liit aga veelgi edasipüüdlikumat eesmärki - Euroopa ühist majanduspiirkonda, mille aluseks oleks Venemaa astmeline lähenemine ELi õigusaktidele ja standarditele. USA president George Bush käesoleva aasta 15. juunil: "NATO pole Venemaa vaenlane, USA pole Venemaa vaenlane. — Venemaa on Euroopa osa." Nad ütlevad: Venemaa kuulub Läände. Nad mõtlevad: Venemaa kuulub Läänele.

Kiil

"Sõjaline oht, mida eestlased ikka veel hoomavad idast on psühholoogiline trump läänest sihitud rünnaku käes. Majanduslike survevahendite üheks eesmärgiks aga on mõjutada Eesti poliitikat Venemaa suhtes ja Eesti venekeelse elanikkonna suhtes. See eesmärk on motiveeritud Lääne-Euroopa soovist saavutada oivalised suhted Venemaaga, <u>kelle majanduslik okupeerimine võimaldaks tarbimis- ja tchnoühiskonnal veel ühe sajandi nahkpükstes liugu lasta</u> (rõhutus -V.L.)," Jüri Eintalu, Sirp, 18.01 2002.a.

**

Elavat Läänepoolset pakkumist silmas pidades on otstarbekohane siinkohal teha teoreetiline vahepeatus, selgitamaks millised valikuvõimalused on Venemaal kasutatavad puhtteoreetilises plaanis, kui silmas pidada tegelikult juba 1998. aasta septembris alanud uue geopoliitilise identiteedi otsinguid. Nagu eespool öeldud, on kaasaegses maailmas välja kujunenud kindel arv põhimõtteliselt võimalikke geopoliitilisi lahendeid. Kolmel kategoorial - regionalismil, rahvusriiklusel ja geopoliitilisel ruumil on olemas selgepiirilised Vene teostusvariandid, nii et põhimõttelises ideoloogilises võitluses suhetes inimene-rahvus-rahvas-riik-impeerium on kõik teoreetilised põhivariandid Venemaa poliitilises elus esindatud.

Regionalismi esindavad need separatistlikud suundumused Vene Föderatsiooni raamides, mis nõuavad ise-

seisvaid (rahvus)riike või täiesti autonoomseid piirkondi nii etnilisel kui ka puhtterritoriaalsel alusel (projektid Siberi, Uuralite jt vabariikide osas). Keskriiklikud geopoliitilised mudelid on esindatud lahenditega: Venemaa Vene Föderatsiooni raamides. Kuid selgelt on esindatud kolmaski põhiliin - need, kes nõuavad uue geopoliitilise suure Ruumi loomist ning need, kes taotlevad kas NLiidu taastamist, Vene Impeeriumi taastamist endise NLiidu raamides või Euraasia Impeeriumi loomist. Seega:

REGIONALISMI VASAKPOOLSES tiivas on vene liberaalid juba ammu välja käinud idee Venemaast XIV sajandi piirides ja teinud ettepaneku lõhkuda Venemaa territoorium killukesteks, nii etnilise kui geograafilise printsiibi alusel. Nende jaoks on vene rahvuse ühtsus ja võimsus vene riigi puhul ajalooliselt täiesti väärtusetu ning vaadeldav üksnes kui takistus üldinimliku, maailmakodaniku ideoloogia (= mondialism) alusel toimuva progressi teel.

REGIONALISMI PAREMPOOLSE variandi puhul on ultraliberaalne suund samuti rakendatav. Parempoolsed äärmusrahvuslased peavad nimelt vajalikuks sellise ühtse monoetnilise riigi loomist, mis lähtuks rassilise puhtuse ja etnilise isolatsionalismi printsiibist ning luua Vene etniline rahvusriik. Samaaegselt on olemas oma plaanid ka teistel rahvustel, kes elavad VF territooriumil - luua analoogilised iseseisvad etnilised rahvusriigid.

RAHVUSRIIKLUSE VASAKPOOLNE variant (jeltsinism) on kehastunud Gorbatšovi järgse juhtkonna mõtetes, kes on veendunud, et reforme on kõige õigem teostada selleks tsentralistlikke meetodeid kasutades ja allutada kõik Venemaa regioonid Moskva selgele liinile. Nende arvates on riiklik tsentralism parim vahend, muutmaks elu Venemaal selliselt, et viia see läänelike standarditeni, oma olemuselt siis mondialistlike standarditeni. Vasakpoolsed tsentralistid ei saa seetõttu toetada ei vasak- ega parempoolset

regionalismi. Samuti ei saa nad toetada impeeriumi-ideoloogiat, mis viiks välja liitriigi variandile.

PAREMPOOLNE RAHVUSRIIKLUSE ideoloogia on Venemaal tõusulainel. Nende hulka kuuluvad need patrioodid, kes lepivad NLiidu lagunemisega ja arvavad, et võimsa tsentraliseeritud riigi loomine teenib rahvuse ühtsuse tõstmise ideed, võimsa autarkilise Ruumi loomise ideed. Nende arvates Venemaa tükeldamine tähendaks venelastele neile kuuluva territooriumi kaotamist, **impeeriumi loomine aga tooks endaga kaasa palju muurahvuslikku elementi, ähvardades sealtkaudu vene rahvuse prioriteeti.**

VASAKPOOLSE IMPEERIUMI taastamise poolehoidjad orienteeruvad põhiliselt Gorbatšovile ja tema *lobby'le,* ning peavad õigeks luua kiiresti ühine demokraatlik Ruum - nii SRÜ ulatuses kui ka laiemalt, Euraasia ulatuses.

PAREMPOOLSED IMPEERIUMI ideoloogid lähtuvad veendumusest, et Venemaa peab kandma oma impeeriumlikku missiooni, iseseisva autarkilise kontinendi rolli, sest vastasel juhul oleks tegemist kõrvalekaldumisega oma ajalooliselt ja geograafiliselt ettemääratud saatusest. Viimane variant esindab teoreetiliselt selgepiirilist käsitlust geopoliitikast kui suurte Ruumide omavahelistest suhetest.

***

Juba praegu **on selge, et mondialistlik vallutusplaan uusliberalistliku majanduspoliitika salamõõga läbi** (nagu seda rakendatakse käesoleval ajal Euroopa Liidu vahendusel teiste Euroopa riikide ja rahvaste suhtes) **on Venemaal vähemalt esialgu nurjunud.** Põhjus on lihtne ja kujundlikult kirjeldatav. Kui Euroopa Liidu puhul rakendatakse varianti, et "konn" keedetakse ära vee temperatuuri aeglaselt tõstes (viimane samm oli ühisraha, järgmiseks on idalaienemine ja Riigi ettevalmistamine), siis Venemaa puhul visati "konn" n.-ö keevasse vette. Tulemus oli ettearvatav: Venemaa hüppas "keevast veest" välja.

Venemaa geopoliitilistes otsingutes on kindel liider parempoolne rahvusriiklus (ehkki mingi mõju on ka vasakpoolsel rahvusriikluse tsentralistlikul variandil, nn jeltsinismil ja Vladimir Putini seni ebaselgel liinil), nii et lähitulevikus orienteerutakse ümber ilmselt Euraasia impeeriumile selle konföderaalses vormis; võib-olla et veelgi nõrgemate liitlassidemete vormis, näiteks koostöölepingute alusel. Selles suunas viitavad Venemaa pürgimused ja saavutused: APECi liikmeks astumine. Hiina partnerluslepingu sõlmimine, Hiinaga sõpruslepingu sõlmimine 2001. a. juunis, selge väljaütlemine, et suhete arendamisel Läänega ei lähtuta ükskõik millistest tingimustest, vaid üksnes sellistest, mis oleksid kasulikud Venemaale. Uudse trendina tuleb siinkohal kindlasti ära märkida, et Venemaa poliitilises publitsistikas on vallandunud keskustelu isegi oma "Euroopa Liidu" loomise kohta.

Parempoolse rahvusriikliku arengutrajektoori kõrge tõenäosus on rahvusvahelisel tasandil (loe: mondialistlikus maailmavaates) üles kruvinud paanikat. The Economist/SL, 16.07.1998: "Vene riik ei pöördu kunagi tagasi õigeusu toetatud nõukogude stiilis kommunismi juurde. Aga kui sündmused Venemaal lähevad veelgi teravamaks, siis kaldub Vene riik äärmusrahvusluse lainele, mis on peaaegu sama halb kui fašism. Seda lainet iseloomustab terav slaavimeelsus, antisemitism, välismaalaste vihkamine oma piiride sees ja väljaspool, innukus absorbeerida slaavi maaga Ukraina ja Valgevene, püüdlus teha kolm Balti riiki nii nõrgaks ja närviliseks kui võimalik.

Selline kvaasifašism oleks oma majandusvaadetelt protektsionistlik ja korporatiivne ning erastamisvastane. Vene relvajõud ja KGB järglased saaksid taas eristaatuse.

Kiil

Võrdluseks mõned paralleelid Euroopa riigi edenemise kohta (joonis 8):

1998 aastal sõlmitud Amsterdami lepinguga anti tcgutsemisülesanded ELi politseiagentuurile Europol, mis allutati otse ja üksnes Euroopa Komisjoni esimehele. Europolilc anti ainuõigus koguda andmeid ja koostada kodanike registreid nende meelsuse, poliitiliste vaadete ja usutunnistuse kohta - ennetamaks poliitilisi kuritegusid, nagu põhjendavad seda El.i kõrgfunktsionäärid. Sealjuures nad keelduvad defineerimast, mis üldse on poliitiline kuritegu.

Euroopa Nõukogu juures asuv EE praeguste ja tulevaste liikmesriikide koostööd kavandav organ Enfopol avalikustas 25. juunil 2001 dokumendi nimetuse all Enfopol 55. luues põhjenduseks vajaduse saada infot kuritegelike isikule ning gruppide tegevuse ja paiknemise kohta peab Enfopol vajalikuks jälgida ning vajaduse korral kuni 7 aastaks salvestada kõik telefonikõned, faksid ja e-kirjad, mille vähemalt üks osapooltest usub kommunikatsiooni hetkel EL territooriumil. Vajaduse korral oleks jälitustegevuse õigust omavatel riigistruktuuridel võimalik saada infot iga politsei huviorbiiti sattunud isiku infovahetuse, kontaktide ning isegi paiknemise kohta. Dokumendis on öeldud, et kõik telekommunikatsiooni-ettevõtted on kohustatud iga operatsiooni puhul fikseerima ka kasutatavate arvutile asukohad, kasutaja nimed ning salasõnad. Seejuures telekom firmad ei annaks asjaosalisele teada fakti, cl nende kohta on teavet edastatud

Amsterdami lepinguga sätestati võimalus võtta liikmesriigilt häälelamisõigus, kui riigis rikutakse kodanike põhiõigusi. Austria suhtes rakendati sanktsioone üksnes sellepärast, et valitsuskoalitsiooni võeti valimistel edukalt esinenud Austria Vabaduspartei. Viimast süüdistati aga selles, et partei esimees Jörg Heider olevat kunagi väljendanud arvamust, et mitte kõik, mis Saksa SS-väcd tegid ei olnud halb.

EL tippkohtumisel 21. juunil 2000 Santa Maria de Feiras võeti vastu otsus luua ühine 5000-meheline kiirreageerimis-politseiüksus, mille saaks lühikese hoiatusajaga saata nn kuumadesse piirkondadesse ELi sees.

De Feiras teavitas ELi välis- ja julgeolekupoliitika juht (Euroopa välisminister) Javier Solana, et tööd euroliidu 60 000-liikmelise (aga Helsingis 1999. aastal otsustati ju liikmete arvuks 40 000!) relvastatud kontingendi loomisel kulgevad edukalt ja et senisest enam tuleb tähelepanu pöörata kriisiolukordades efektiivse tsiviilvõimu korraldamise problemaatikale (s.t rahvarahutuste ja relvastatud riigipöörde olukorras).

Millise sõnaga seda kõike iseloomustada?

Ajakirjandus ja televisioon surutaks jälle aedikusse. Venemaast tuleks vihane riik, mis poleks ei demokraatlik, rikas

Kiil

Täiesti arusaamatu oletus, sest Venemaa valis iseseisva arengutee, lükkas eemale IMF-i ning teised uusliberalistlikud vampiirid, kuhu siis tema rikkus peaks jääma? Venemaa statistikaameti esialgsete andmete kohaselt oli sisemajanduse koguprodukti (SKP) kasv 2000. aastal 7,6% (kõige suurem Euroopa regioonis), tööstustoodangu kasv üle 10%, investeeringute osas üle 20% ja keskmise palga ostujõu kasvuks kujunes üle 10%-i.

Venemaa on astunud oma majanduse taastamisel iseseisvale teele. Fakt, mida kiirelt ka tunnistati. 31. märtsil 2000 Davosis peetud majandusfoorumil teatas Georg Soros, et "Venemaa on oma tee valinud ja teda ci saa enam mõjutada,"

ega sõbralik oma naabrite suhtes. Selline oleks košmaarne arengustsenaarium.

Taolistele seisukohavõttudele hinnangut andes meelitab väitma, et tegemist on mondialismi siira rahulolematusega selle üle, et "kahekäiguline matt" Venemaa suhtes ei õnnestunud. Kuid Eesti jaoks on kogu loos kõige olulisem ikkagi see lõim, et **Venemaa osaliselt taastab - ning see on väljas-pool ratsionaalset kahtlust - oma rolli geopoliitilise Ruumina,** ning seetõttu ei liitu ta Euroopa Liiduga viimase pingutustele vaatamata. Meeldetuletuseks, et viis aastat tagasi valitses vastupidine tendents - vahetult peale Helsingi salaleppeid, pressikonverentsil 22. märtsil 1997 teatas Jeltsin esmakordselt ja otsesõnu, et Venemaa soovib saada ELi liikmeks.

Just **Venemaa "taasiseseisvumine" on esmatähtis,** just sedakaudu läks lukust lahti reaalne tee meie iseseisvuse säilitamiseks. Euroopa Liiduga aitab liitumist vältida see päästev "kolme koera olukord", mis jätab "kondile" võimaluse alles jääda; kusjuures nii, et ka neljas "koer" ligi ei pääse. Asjaolud (Helsingi salalepped) ja Venemaa praegune poliitika räägivad selle tõlgenduse kasuks, et Venemaa on valinud iseseisva tee, millesse pole kaasatud mõtet Eesti **sõjalisest** okupeerimisest. Näiteks kasvõi see kõigutamatu enesekindlus välja ehitada vähemalt neli uut suurt sadamat Peterburi lähistele (Ust-Luga, Batareinaja, Primorski, Võsotski kaubasadamad) vaatamata sellele, et rahvusvahelised finantsorganisatsioonid sihiteadlikult keelduvad andmast nendele projektidele laenu.

Ja miks peaksidki andma? Pole ju raske märgata, et tegemist on esmajärjekorras poliitiliste, mitte majanduslike projektidega. Nende realiseerimine teeb Venemaa tugevaks ja vähendab sõltuvust kogu Läänest, Euroopa Liidust ja

ennekõike loomulikult Balti riikidest. Venemaa uusvallutajatele oleks see täiendavaks allajäämiseks. Et seda ei soovita, siis ka laene ei anta. Mõistagi õnnestub niimoodi pidurdada sadamate valmimist, kuid lõppkokkuvõttes ei takista see siiski nende täielikku väljaehitamist.

Kiil

Temaatikaga seondub huvitav fakt.
Veel mõned aastad tagasi väitis Eesti majandusreformide peanõustaja Ardo Hansson, et neid Venemaa sadamaid ei tule kunagi. Miks ta nii arvas? Aga sellepärast, et tookord näis mondialismi võit Venemaal olevat otsustatud asi.
Juhul kui Eesti tõepoolest taaskaotab oma iseseisvuse majandus- ja poliitilise okupatsiooni läbi ning liidetakse vägivaldselt Euroopa Liiduga, või liidetakse EL-ga ilma referendumita (mis on võrdväärne otsese okupatsiooniga), siis üks vastutuse kandjatest on ka A. Hansson, kelle nõuanded olid alati orienteeritud Eesti majanduslikule koloniseerimisele IMF-i ja Euroopa Liidu poolt.

Ent sündmused ei arene Venemaal kunagi päris loogilist rada pidi, analüütik peab alati valmis olema üllatusteks idaliinilt. Sedapuhku on selliseks lavale ilmunud "Gorbatšov II" - Venemaa president Vladimir Putin. Viimase poole aasta jooksul on Putin tegudega tõestanud, et Venemaa geopoliitilised ja imperialistlikud huvid ei ole tema jaoks ainumääravad. Gorbatšov I hävitas Venemaa georuumi ja pani aluse majanduse hävitamisele, Venemaa muutmisele Lääne ressursibaasiks, perifeeria "Gorbatšov II" üritab lõpu teha Venemaale kui tuumavõimsusele, liita Venemaa NATOga, integreerida (inkorporeerida?) Läände.

Kuid president Putini manööverdamisruum pole suur. seda piirab vene rahva kiiresti kasvav vastuseis USAle ja NATOle. Viis aastat tagasi pidas 38% venelastest NATOt agressiivseks liiduks, nüüd on vaenulikkuse hinnang tõusnud üle 50%-i, 70% venelastest peab aga USAd vaenulikuks riigiks. Isegi külma sõja lõppedes ei olnud vaenumeelseid nii palju. Kui Venemaast peaks saama Euroopa Liidu liige, siis Eesti iseseisvuse teema lõpeb - **Eesti iseseisvus on võimalik vaid meie geopoliitilise ressursi olemasolu korral ja selle annab vaheruumi staatus.**

Venemaa EL-liikmelisus on teoreetiline võimalus tulevikusügavuses, Eesti EL liikmelisus aga ühe aasta küsimus. Seepärast on teema lõpetuseks otstarbekas veelkord retooriliselt üle küsida: milleks Venemaale sõjaline okupatsioon Eesti vastu? Juba olemasolevast okupatsioonist - 35% vene rahvusest elanikkonda, kellest 125 000 vene kodakondset, pluss sõjaväepensionärid — Venemaale täiesti piisab, et soovi korral oma huve kaitsta. Ja meie endi huvides on selle eest hoolitseda, et Eestis ei tekiks rahulolematus majanduslikul pinnal, mis viiks viienda kolonni käivitumiseni. Eesti ja EL liikmelisust ei saa vaadelda väljaspool "kolonnipoliitikat".

2.2. EUROOPA LIIT KUI GEOPOLIITILINE RUUM

Juhul kui totalitaarne Euroopa riik tõepoolest lõplikult valmis saab (mis on ikkagi tõenäoline, ehkki tema eaks prognoositakse vaid 10-15 aastat), siis on Venemaa tahtmatult kandnud selles otsustavat osa, sest perestroika Venemaal kaasas ulatusliku "perestroika" ka tollases Euroopa Ühenduses. Venemaa majandusliku efektiivsuse langus (mille taga oli määravas rollis vene inimese tüdimus oma juhtkonna rumalusest ning küündimatusest, mis muutis töötegemise lõpuks farsiks) viis vajaduseni majandussüsteem reformida.

Mondialismile avanes sajandi võimalus, sest Gorbatšov oli paljulubav oma "novoe mõšlenie", ühtse demokraatliku ruumi, ning **lahke lubamisega Saksamaad ühendada.** Venemaa esialgne täielik plastilisus oligi selleks teguriks, mis võimaldas Maastrichti lepingu tekke, selle jõuliselt unitaarriikliku iseloomu, Euroühendriikide eduka stardi. Avanes võimalus haarata terve Euroopa ühtsesse mondialistlikku projekti, lühiperspektiivis nähti ette liita sellega kogu endise Nõukogude Liiduga haaratud piirkond, viia territoorium Briti saartest kuni Jaapanini ühiseks majandusruumiks, kus kehtiks ühtne raha ning muuta seeläbi lihtsalt ja täpselt juhitavaks, st **valmistada kogu tohutu maa-ala ette finantskatastrofistlikuks allutamiseks.** Aasia finantskriis ja maailma rahaturgude suurenev ebastabiilsus pole lihtsalt juhus või halva majandamise loomulik tagajärg, vaid Novus Ordo Seclorum'i finantskatastrofistliku globaalpommi "häälestamine"

See lihtne tõde on suurele osale poliitika- ja majandusvaatlejatele kogu maailmas selgeks saamas. Juba on selgeks saanud see, et ca 80% kogu maailma finantsidest allub ühtsele, väheste isikute kontrollile. Lähenedes temaatikale sellest suunast, saab hõlpsasti mõistetavaks, milliseks löögiks oleks mondialistlikule projektile Venemaa lõplik lahtiütlemine Lääne geopoliitiliste ambitsioonide isetu rahuldaja rollist, oma majanduse sõltumatuse taastamine, oma geopoliitilise Ruumi taastamine.

Kui aga välja arvata ebaedu Venemaa suhtes, siis on mondialistlik alamprogramm nimetusega Euroopa Liit arenenud täiesti plaanipäraselt. 1992. aastal vastuvõetud Maastrichti lepinguga sätestati uue liitriigi põhimõtted, mis oma põhitunnuste osas ei erine mitte millegi poolest endisest NLiidust, nagu näha ka jooniselt 9.

Ja nüüd, üks hetk! Eesti meedias on olnud väiteid (nt Harri Tiidolt), et Euroopa Liiduga liitumise vastaste poolt esitatud EL ja NL omavaheline võrdlus on rumal. Paraku on koostatud tabel Euroopa Liidu ametlike materjalide alusel. **Pilt muutub aga veelgi dramaatilisemalt Euroopa Liidu kahjuks, kui teha täiendav kõrvutus ka põhitunnustest tulenevate otseste tagajärgede ja trendide alusel** (joonis 10).

Euroopa Liidu kui geopoliitilise ruumi arengutrajektoorile avaldavad liidu liikmesriikidest suurimat mõju loomulikult Saksamaa ja Prantsusmaa. Viimase ideaaliks on Euroopa liitriik, kus Saksamaa oleks kindla kontrolli all. Ka ei taha Prantsusmaa liidrid leppida sellega, et Prantsusmaast on saanud teise-kolmanda suurusjärgu tegija; kuigi enamus neist ilmselt siiski möönab, et riigi suurus on lõplikult möödas ning omal jõul nad seda taastada ei suuda. Arvestatavaid liitlasigi selleks vaevalt leidub, sest Prantsusmaa suuruse tõusmine eeldaks automaatselt Ameerika oma vähenemist; tõsiseks vastasseisuks viimasega pole praegu aga kellelgi ei jõudu ega huvi.

Oluliselt ei aita Prantsusmaad selles suhtes ka 1997. aasta mais sõlmitud Hiina ja Prantsusmaa globaalse partnerluse deklaratsioon, milles Prantsusmaa asus selgelt Hiina poolele tolle vastasseisus USAga inimõiguste alases vaidluses, teravdades sealtkaudu veelgi vastasseisu Ameerika Ühendriikidega. Kandev mõte on ilmne: Euroopa geopoliitilisel maastikul ei ole Prantsusmaa enam suundimääravaks tegijaks, sõltumata sellest kui suuri sõnu president Chirac ka Prantsusmaa eesistumisajal ei teinud.

Erinev ja huvitav on olukord Saksamaaga. Pealiskaudsel vaatlusel võib näida, et Prantsusmaa ja Saksamaa väljenduvad põhiküsimustes ühtemoodi. Aga tagamõtted: kas need on liliputtidel ja Gulliveril kunagi kokku langenud?

Bonni poliitikat iseloomustab ehk kõige paremini endise liidukantsleri Helmut Kohli pikka aega kõlanud mantra, mille kohaselt kunagi enam ei tohi Euroopas korduda rahvusriikide konfliktid, et Euroopa Liidu laienemist ja tugevnemist tuleb kiirendada. Seejuures tõi ta põhjenduseks, et kasvav saksa-hirm võib poliitilist õhkkonda Euroopas halvendada ja Saksamaal tugevdada natsionalistlikku mõttelaadi - suurendada rahvusriikide konflikti ohtu.

Veel üks Helmut Kohli omal ajal tuntuks saanud ütlus on jõuliselt sisu avav, nimelt tema väide, et "Euroopa integreerumise poliitika on tegelikult 21. sajandi sõja ja rahu küsimus" Ja mitte ainult tema, vaid ka teiste Saksa poliitikute kõnedes on aeg-ajalt kordunud mõte, et sõda on võimalik vältida üksnes tiheda liidu abil. Püütakse sõna-sõnalt selgeks teha, et kui soovitakse Saksamaa kasvavat võimu vaos hoida,

Kiil

Meeldetuletuseks rohelise Joschka Fischeri kaunis kalambuur, et NATO on kui kompott, milles üks arbuus, kaks õuna ja peotäis herneid ning üks hernestest on otsustanud kasvada ka õuna suuruseks. Eks see pea tähendama, et kui kahel õunal on juba kord tuumarelv, siis peab kolmaski selle saama.

siis peab Euroopa Liitu tugevdama - tuleb Saksamaa kindlalt integreeritud Euroopa külge aheldada, et teda iseenda küüsist päästa.

Prantsusmaa ja Saksamaa sõnad langevad kokku, tagamõtted aga mitte: liliput haub. et integreerigem Gulliver. kuni ta magab, tuhandete juukseniidikeste abil; Gulliver aga ei maga, vaid näeb vaimusilmas juba iga niidikese otsas ühte liliputti (tõmmatavana).

Nõnda, eesmärki ja tagajärge lihtsalt ära vahetades kujundatakse Euroopa Liitu kui riiki, **mille aluseks on geopoliitilise Ruumi konstruktiivne mall.** Juba Stockholmis 15. detsembril 1998 antud intervjuus möönis Saksamaa välisminister Joschka Fischer avalikult, et tema arvates Euroopa Liidust saab liitriik. Veel enne seda, novembris 1998 teatas ta: ''Euroopa Liidu muutmine üheks riigiks oma armee, ühe konstitutsiooni ja välispoliitikaga - see on meie ajastu kriitiline väljakutse." Seetõttu oli furoor tema avalduse üle föderaalse Euroopa Liidu kohta 1999. aasta maikuus üksnes läbimõeldud taktikaline käik avaliku arutelu (ajupesu) käivitamiseks. Saksamaa kirglikkus rakendada ühtne raha, vähendada-kaotada liikmesriikide vetoõigus ELi otsustussüsteemis (mille vastu on Inglismaa), Europolitsei, uusima taotlusena luua kiiresti võimsad ELi oma sõjajõud jne - **kõik need ongi killud mosaiigist, mis kokkupanduna annavad orienteeruvalt aastatel 2005-2007 Euroopa Liidu kui mondialistliku suurriigi** või alternatiivina Saksa Rahva Püha Rooma Riigi, *alias* Saksa geopoliitilise Ruumi, *alias* Neljanda *Reich*'i.. Kumb arenguliin lõpuks realiseerub on praeguseks veel ebaselge.

Ebaselge pole aga Euroopa riigi loomise strateegia ja taktika. Üldskeem omab ajaloos analooge ja näeb välja värvitu:

samm 1 - ühendada kogu Euroopa territoorium, kõik Euroopa riigid lahutamatuks **liitriigiks;**

samm 2 — muuta kõik ressursid kogu liidetud territooriumil likviidseks, s.t. **tagada ostuõigus kõigele ja kõikidele** (ELi kontekstis konkurentsivõimelistele!);
samm 3 — sulatada rahvused, **luua euroopa rahvas,** nii nagu seda on ameerika rahvas (kõik EL liikmesriikide kodanikud saavad automaatselt ka eurokodakondsuse. mis annab õiguse osaleda Euroopa riigi kõrgeima valitava organi Europarlamendi valimistel; liikmesriigi parlamendi valimised on kohalikud valimised, liikmesriigi konstitutsioon EL seadusandluse suhtes on alamuslik);
samm 4 - militariseerida riik;
samm 5 - totaliseerida riik.

Üldlahendi rakendamises võib tähele panna intrigeerivaid üksikasju.

SAMM 1. Euroopa riigi loomist alustati mantratega riikide koostööst, Euroopa-identiteedist, "Euroopa ideest". "Euroopa ruumist" kodanike Euroopast jne, **mis sisuliselt jälle üks erandlikkuse ja väljavalituse järjekordne, ehkki varjatum sugestioon on.** Kuid sisendus oli edukas ning lõdva riikide liidu loomisel olulist vastuseisu ei tekkinud.

Raskem oli järgmine etapp - muuta riikide liit uue liidulepingu kaudu liitriigiks, lisaks soovitavalt nii, et liitu astunud riigil poleks enam legaalset ja jõukohast väljapääsuteed. Viimane saavutatigi vaid ilulausete lummuse läbi: no kuulge! milleks siis üldse liituda, kui me kohe alguses hakkame üksteist kahtlustama ja väljaastumist plaanima, see poleks ju tõsine ettevõtmine!... ning menetlus väljaastumiseks jäeti sätestamata. Kuid edasiliikumiseks tuli juba teha õigusloome ajalugu: nimelt loodi liitriigi *sui generis* konstitutsioon ja lausa nii elegantselt, et enamus ei saanud õigel ajal arugi, millele nad olid alla kirjutanud - et nad olid alla kirjutanud dokumentidele, mis **lõid omapärase (ja töötava!) mehhanismi, mille kaudu Euroopa Liidu kõrgeim seadusandlik organ omandas kompetentsi kompetentsi** (=liitriigi põhiseaduse ülimuslikkus muuta oma kompetentsi ulatust

vastavalt oma soovile liikmesriikide põhiseaduslike volituste arvel)! **Just see on vältimatu ja seejuures ammendav muutmaks riikide liidu funktsionaalselt riigiks.**

Kompetentsi kompetents saavutati sellega, et ELi kõrgeimaks seadusandlikuks organiks muudeti ELi ministrite nõukogu, mis esialgselt sai volitused teostada kõrgeimat seadusandlikku võimu üksnes nendes valdkondades, mis on ära määratud liidu-ja liitumislepingutega. Sellele järgnes "salakäik" **EL ministrite nõukogule loodi oma kompetentsi iseseisva laiendamise võime Euroopa Ühenduse Kohtu volituste kaudu,** millele eelnevalt olid liikmesriigid lihtsameelselt delegeerinud ülimuslikkuse oma riigikohtu ees! Skeem töötab järgnevalt: liidulepinguga võetakse vastu põhimõtteline suunis, mis **üldsõnaliselt, tähelepanu äratamata sätestab selle, mis on vajalik seatud eesmärgi saavutamiseks. Edasi tagab juba Kohus oma ülimuslikkust kasutades, et kõik läheb nii nagu eelnevalt plaanitud;** vajadusel nii liikme riigikohtu otsuseid kui ka põhiseadust "parandades" Sellega oligi liitriigi konstitutsioon *de facto* loodud, sedakaudu ka liitriik. Pole tähtis, kas otse või ringiga.

Paljuski veel amorfsele kooslusele tuli järgnevalt sisse monteerida "mootor": tihedamalt integreerunud tuumikriigid (mis tulevikus vajaduse korral oleksid võimelised looma oma konstitutsiooni!). Just see sisuliselt tehtigi ära Nice'is! Seetõttu tekitab arusaamatust **kõikide** liikmesriikide õhin, millega võideldi tippkohtumisel oma voliniku (kes muide annab allkirja, et töötab üksnes liidu huve silmas pidades ega lähtu oma riigi huvidest, mida volinikud, muide, ka püüdlikult teevad!) koha pärast Euroopa Komisjonis ja häälte arvu eest EL ministrite nõukogus. Mis suur tähtsus sel, kui nende askelduste varjus loodi "kahesordiline" liitriik: **vetoõiguse rakendusala järjekordselt oluliselt vähendati (ligi neljakümnes valdkonnas!) ning idalaienemine käivitati. Just viimane andis liidule uue sisulise kategooria.** Siinkohal on lähtutud

eeldusest, et Nice'i liidulepingu kiidab kordusreferendumil heaks ka iiri rahvas. Kui aga seda ei juhtu, siis on sündinud ime ja asjade käik sõidab maha oma loogilistelt rööbastelt.

Et liituvad riigid kuuluvad "teise sordi" riikide hulka ja moodustavad automaatselt "teise ešeloni" see vaidlusi ei tekita, aga paratamatult satuvad sinna ka praegused nõrgemad liikmesriigid. Nii et idalaienemist heaks kiites astusid nad vabatahtlikult perifeerse ressursipiirkonna staatusesse - teise ešeloni. *Ad vocem.* Välisele konarlikkusele vaatamata laabus asjade käik Nice'is Euroopa riigi loojate vaatevinklist hästi - kahekiiruseline Euroopa vormistatakse lihtsalt pisut hiljem *de facto* olukorrast lähtudes **ehkki seda oleks saanud Amsterdami lepingu artikkel K15 alusel teha juba Nice'is. Aga nii on neil rahulikum.**

Hitleri *lebensraum-poliitika.* oli avalikult üles ehitatud eluruumi ja uute ressursside sõjalise vallutamise poliitikale - siis oli see moodne. Saksamaa NATO-jõudude ülemjuhataja kindral Klaus Naumann oli seega lootusetult vanamoodne, öeldes 1995. aasta mais (Der Spiegel): "Saksa sõjajõud hakkavad tulevikus lahti hoidma turge ja tagama takistusteta vaba juurdepääsu toorainetele kogu maailmas." Tänapäeval öeldakse need mõtted välja niimoodi: "On kaks asja, milles Euroopa Liit ei tohi mingil juhul ebaõnnestuda, need on ühisraha ja idalaienemine. Seepärast teeb Euroopa Liit kõik mis vaja, et need eesmärgid ka saavutada, (Soome kaubanduskoja direktor Kari Jalas, SYTV1, 29.09.00).

Mis teeb idalaienemisest Euroopa Liidule elu ja surma küsimuse? Kas ehk see, et nad soovivad liidetava perifeeriaga jagada oma rikkust ja heaolu; või ehk see, et kätte saada nende ressurss, siseturg ja odav tööjõud. **Vastus sellele küsimusele on vastus kõigele; sellel küsimusele vastamata jätmine teeb sisutühjaks kõik arutelud Euroopa Liidu teemal.**

Enne Nice'i tippkohtumist heideti mitmeid kordi prooviks õhku ka EL konstitutsiooni loomise idee (mida püüdlikult

tervitas Lennart Meri!). Nice'is sellist veel ei sündinud, nii et ilmselt sünnib seegi lähemas tulevikus *de facto* olukorra kinnistamisena (sest ühe lihtsa ja jõulise liitriigi konstitutsiooni praktikas pruukimine on siiski tõhusam kui praeguse kolmest komponendist koos seisva "euroimega" imesid teha), et luua selgemad mängureeglid - nii nagu seda on pidevalt nõudnud näiteks Soome peaminister Paavo Lipponen. Uskumatu küll. isegi Soome roheliste liider Heidi Hautala on hakanud valjuhäälselt nõudma liitriiki ja sellele konstitutsiooni! Ilmselt peab ta kuigivõrd ootama, sest **Nice'i tippkohtumise üks olulistest otsustest oli, et rahvusriikide ja Euroopa Liidu vahelise suhte küsimus käivitatakse uuesti aastal 2004** (et jõuda Euroopa riigiga ka formaal-juriidiliselt ühele poole aastaks 2005). Põhiseadusliku Konvendi töö on küll rakendatud, kuid selle tähtsust pole mõtet üle hinnata, isegi kui midagi käegakatsutavat sünnib. Tegemist on ikkagi fassaadi-demokraatiaga. põhiseadus pannakse paika ja kinnitatakse EL Ministrite Nõukogus (mille töö, et kõik teaksid, toimub suletud uste taga).

Ja loomulikult püütakse liita **kogu Euroopa territoorium,** kaasaarvatud Jugoslaavia koosseisust iseseisvunud riigid. Nice's opereeriti tulevaste liikmesriikide arvu osas numbriga 27, millega jäeti Jugoslaaviast väljunud riigid nimekirjast välja ning sedakaudu tähelepanu alt välja ka tähtis fakt, et need riigid on juba esitanud assotsieerunud liikmeks saamise taotluse. Välja arvatud Jugoslaavia ise. Ehk on ülearunegi selgitada, et endise Jugoslaavia lõhkumine võeti ette Suur-Serbia lõhkumiseks, nende riikide liitmiseks Euroopa riigiga, Vene geopoliitilise Ruumi nõrgendamiseks. Sõdade algpõhjuseks ei olnud mitte kohalikud rahvuslikud konfliktid. Soome ekspresident Mauno Koivisto (10.09. 2000): ''Kõik Euroopa rahvad on omavahel toime tulnud, nii tulid Balkani riigidki. Sõjad algasid kui välisriigid sekkusid ja hakkasid riike jagama. Selline oli asjade käik ja selle suhtes hoiatas tõsiselt tookordne ÜRO peasekretär."

SAMM 2. Euroopa Liidu ühisturu keskseks majandusmehhanismiks on kaupade, teenuste, kapitali ja isikute (tööjõu) vaba liikumine. EV valitsuse ametlik infoleht "Eesti ja Euroopa Liit" (nr 13): "Nagu igal EL kodanikul on õigus töötada kõigis liikmesriikides, nii on ka kõigil õigus käivitada oma ettevõtlus teistes liikmesriikides. Väljaspool oma kodumaad võib asutada nii uue firma kui ka juba eksisteeriva firma filiaali. Sealjuures allub see samadele seadustele kui vastava riigi kodanikele kuuluvad ettevõtted." On vaidlustamatu, et igas riigis leidub midagi väärtuslikku (Eestis eriti palju, 1, ptk 3.3) mida rahakad ja konkurentsivõimelised ettevõtjad teistest liikmesriikidest saavad pöörata enda kasuks. Näiteks nii, et asutatakse seal oma firma ja ostetakse üles niipalju maad, metsa, maavarasid jne kui süda lustib, **mis praktikas tähendabki seda, et riigi ressurss on likviidne.** Enamusele eesti ettevõtjatele tähendaks see pankrotti (sest nende konkurentsivõime

Kiil
Sageli võib kohata väiteid, et riigi konkurentsivõimet pole võimalik enne liitumist ei mõõta ega määratleda. Sellised arusaamad on ekslikud, konkurentsivõime on lihtsalt hinnatav kui riigi ja rahvusliku ettevõtlussektori võimet vältida rahvusliku rikkuse ülesostmist mitteresidentide poolt. Viimane tähendaks residentidele oma kodumaa kaotamist.

pole piisav EL majandusruumis toime tulemiseks), rahvuslik rikkus aga ostetaks võõraste poolt üles: **pole maad, pole rahvast, pole probleemi.** Selline ongi kaasaegne koloniseerimine, orjastamine, doonor-perifeeria loomine jne, sõltuvalt sellest millist sõnaseadet keegi eelistab.

Kooslusi tuumik-doonorperifeeria ei looda mitte juhuslikult, vastupidi, **sellist struktuuri peetakse kaasajal kõige konkurentsivõimelisemaks globaalses heitluses ülemvõimu pärast.** Ühtlasi on see **Lissaboni tippkohtumisel 2000. aasta märtsikuus vastuvõetud otsuse täitmine, mille järgi Euroopa Liit peab saama 10 aasta jooksul kõige konkurentsivõimelisemaks majanduseks maailmas.** Kuid EL

keskmine majanduskasv aastas on 2,4% ja rahvaarvuks peale liitmisi pool miljardit, Hiina majanduskasv on stabiilselt üle 7%-i aastas ja rahvastik peaaegu kolm korda suurem. Huvitav, kuhu on sellises stardipositsioonis kätketud võiduvõimalus Euroopa Liidule?

SAMM 3. Kodanike Euroopa idee võeti vastu juba Amsterdami lepinguga ja leidis kinnitamist dokumendis Agenda 2000, mis mõlemad ka kõikide liikmesriikide poolt ilma tõrgeteta ratifitseeritud said.

SAMM 4. Ei valmista probleeme, sest nii Maastrichti kui ka Amsterdami leping panid selgesõnalise eesmärgina paika nii ühise kaitsepoliitika kui ka Euroopa ühendatud tuumarelvastatud sõjaväe loomise.

SAMM 5. Selle astumisega Euroopa riigi peakonstruktorid ei kiirusta, mis on ka mõistetav, sest läbinähtav totalitarism ei ole kaasajal moes; pealegi aastani 2005 on veel aega. Piisab eeltingimuste loomisest ja kui hetk õige. siis ebasobivate poliitiliste parteide keelustamine, tsensuuri sisseseadmine jne, aga samuti Euroopa riigi konstitutsiooni (joonis 11) vastuvõtmine ei võta palju aega. Eesmärgi saavutamist hõlbustab, kui selleks vajadus tekib, vaenlase kuju loomine. Kuna Venemaa integreerimisest ei ole endiselt kaugeltki loobutud, siis välisvaenlast pole võimalik leida, seega tuleb leida sisevaenlane - näiteks rahvuslased (nii nagu seda püütakse käesoleval ajal teha Saksamaal üritades keelustada rahvuslaste erakonda NPD).

*

Kui Amsterdami liiduleping tugevdas tsentralistlikku haaret, siis otsustava edasimineku Ruumi väljaehitamisel andis Nice'i tippkohtumine 2000. aasta lõpus, ehkki avalikkusele on jäänud ilmselt teistsugune mulje.

Eesmärgiks oligi luua teistsugune mulje, pealegi niisugune, et idalaienemine näiks taotlejatele nende soovile vastutulekuna, mis aga vastuvõtjatelt nõuab justkui pingutusi ja majanduslikke ohvreid (joonis 12). Taolise arvamuse loo-

mine teenib **kahte eesmärki:** tekitada vastuvõtjamaade rahvas vastuseis idalaienemisele, mis aga samal ajal **on hästi kalkuleeritud sõnum saamahimulisele liitujale:** "näe. nad kardavad, ju siis ikka nende endi arvates pääseb nende rikkusele kallale, hääletagem liitumise poolt!"

Rikkuse kohapealt niipalju, et selle kinnihoidmise ja väljast juurdepigistamisega Euroopa Liidus põhiliselt tegeletaksegi, ent kõigele vaatamata see osa. mis rahva kätte jääb, väheneb aasta-aastalt. Muuhulgas isegi Soomes. Tööandjate ja palgasaajate üleriigiline kokkuleppe näeb ette aastatel 2001-2002 palkade mahu kasvu kokku 2,3%, ent samas inflatsioon püsib 3-4% vahel, nii et palkadeks väljamakstava summa ostujõud kahaneb kiirusega üle 2%-i aastas. Kogurikkus väikesearvulise eliidi arvel muidugi kasvab: ainuüksi Nokia 2000 suuraktsionäri said aastal 2000 19 miljardit marka tulu. mis on mahuliselt võrdne 2/3-ga Eesti SKPst. Ja kuhugi tuleb neil see raha ka paigutada, kedagi või midagi on ju kuskil vaja üles osta. Et statistiliselt üksnes 5% rahast leiab rakenduse, siis ülejäänud rahamass kogu maailmast jätkab jälitustegevust, kus midagi üles osta või kedagi enda kasuks tööle panna. Huvitav, et mõlemal pool rindejoont mõeldakse seejuures ühtmoodi: võõrale rikkusele vapralt kallale! Aga kes võidab?

Peab veelkord möönma, et juhul kui kõik laabub senise ladususega, siis on tõepoolest orienteerivalt aastatel 2005-2007 uus geopoliitiline Ruum - Euroopa riik (vt ka "Euroopa Vabariik", Michel Foucher. Tallinn, 2000) - plaanidekohaselt valmis, segarassi sulatusahi samuti. Ei jää muud üle kui tõdeda, et keegi kuskil väga vihkab evolutsioonilist arengut ja sihiteadlikult vinnastab sisepingeid. Kõik see tuletab väga meelde kommunismi kunstsünnitamist, sedapuhku kollase kommunismi kunstsünnitamist.

Sellised on plaanid, nende lõplik realiseerumine aga - edukale algusele vaatamata - on siiski omaette jutt, sest Euroopa rahvad ei pruugi Richard Coudenhove-Kalergi poolt

konstrueeritud riik-Euroopa mudeliga sugugi niisama möödaminnes leppida. Rahulolematus eskaleerub. Austrias alustati allkirjade kogumist välja astumaks Euroopa Liidust, Taanis algatas valitsus ise (12.01.2001) oma nn valge raamatuga avaliku väitluste teemal: mida Taani ELst vajab või kas üldse midagi vajab, Šveitsis ütles rahvas referendumil (04.03.2001.) ELga liitumisläbirääkimiste alustamise küsimuses 80%-se aitäh! pole vaja. Iiri rahvas lükkas Nice'i liidulepingu ratifitseerimise tagasi, jne. Murelikult vaadatakse pealt ka rahvuslaste parteide valimisedu suurenemist EL liikmesriikides. Prantsusmaa presidendikandidaat Le Pen'i pääs teise valimisvooru vapustas Euroopa Liitu. Konservatiivsus ja isamaalisus noorte hulgas kasvab, üha enam väärtustatakse iseolemist, Naisbitt-Aburdene arenguprognoosil näib olevat prioriteet. Osa analüütikutest on arvamusel, et rahvusriikide kaotamiseni asi siiski ei lähe kasvõi sellepärast, et ülemäära jõuline surve selles suunas lihtsalt ammendab ühiskonna tugevusvaru. Kokkuvõtlikult:

• Prantsusmaa jätkab geopoliitilist kängukasvamist ja tugevnev kolmik - Saksamaa, Itaalia, Hispaania (vt ka I, lk 87) - tema poliitilist uputamist.

• Saksamaa, tuumikriigid ja mondialistid on üha edukad Maastrichti-järgse unitaarriigi ülesehitamisel: ühise raharuumi loomine - kõige olulisem sisumuutus - on põhiliselt ajagraafikus, võimutsentri jaoks perifeerne doonortsoon on sisuliselt loodud, võimutsentraliseerimine astus Nice'is sammu edasi, ähvardusena ripub õhus vaid Iirimaa Nice'i lepingu ratifitseerimise kordusreferendumi tulemus.

• Saksa geopoliitilise Ruumi arenguvariandi puhul on veel üks liin (mida analüütikud vahel välja käivad, soovides oma kompetentsi odavalt eksponeerida) nn Pariis-Bonn-Moskva telje võimalus. Kuid selles suhtes on kandev mõte ilmselt juba piisavalt väljajoonistunud: telje tekkimine pole praegusel etapil enam reaalne, liidriroll Venemaa "töötlemisel" on

täielikult USA kätes. Väited NATO laienemise salaeesmär-kidest nimetatud teljeähvarduse ennetamiseks on alati olnud vaid poliitiline suitsukate. Põhjus, miks NATO (st USA) üritab kujunenud olukorras visalt ja jõuliselt laieneda kahe geopoliitilise Ruumi - Venemaa ja Euroopa Liidu (Saksa-maa) - vahelistesse puhverriikidesse. on klassikaline. **Vastu-se leiab geopoliitika kaanonist: kahe Ruumi vaheline puhvertsoon jääb alati avatuks kolmandale, eemalasuvale Ruumile.** Selline tüüpolukord valitses ka sajandi alul. mil riike, mis jäid Venemaa ja Saksamaa vahele, kontrollis tege-likult Inglismaa ja **vaid seetõttu osutus võimalikuks Eesti iseseisvumine.** (NB! Vabadussõda oli vältimatu omapoolne pingutus geopoliitilise seaduspära rakendumiseks). Seekord siis täidavad võimuvaakumit Ameerika Ühendriigid. Ida-Euroopa riikides praktiliselt puuduv ameerikavastasus

Kiil
Näiteks Poolas. 1998. aasta novembris avalikustatud küsitluse järgi oli poolakate jaoks kolm kõige meeldivamat rahvast ameeriklased, prantslased ja itaallased; kõige ebameeldivam kolmik oli mustlased, rumeenlased, ukrainlased.

aitab seejuures oluliselt kaasa.

• Venemaa astus 1999. aastal välja 80ndate lõpus koos Läänega mahapandud rööbastelt ja hakkas taastama oma geo-poliitilist Ruumi, seetõttu katse luua ühine uusliberalistlik-mondialistlik majandusruum Inglismaast kuni Jaapanini ebaõnnestus Venemaa tõttu. Ka Suurbritannia pigem levitee-rub oma kombe kohaselt kahe kontinendi vahel, ilmselt veel prii lõplikust otsusest, kas uue kujuneva geopoliitilise Ruu-miga täielikult kaasa minna või mitte. Vene-üllatus tõstis hüppeliselt Saksamaa osakaalu Euroopa Liidu Ruumis.

• Ootamatu sündmuste pööre Venemaal sundis kiirendama ja tugevdama sissetungi Ida-Euroopasse ning Baltikumi, enne-kõike Eestisse. Olukorda ilmestab seejuures asjaolu, et mõju laiendamine ei saa enam toimuda senisel hooletul viisil. Näiteks Venemaa jaoks tuleb leida nüüd uus, eriti andekalt

konstrueeritud "ämber", sest vana tuli ju Bill Clintonil Riigiduuma ees 5. juunil 2000 ära visata; pidulikult, piinlikust tundes ja korduvalt vandudes, et "egas me sellepärast veel vihased ole" Järjekordne püünis on Bushi autorlusega: Venemaa ja USA pole vaenlased. Venemaa ei vaja enda ümber neutraalset puhvertsooni. me anname Venemaale NATOs 18+1 staatuse, me kuulame Venemaad tähelepanelikult (otsused langetame aga hoolikalt ilma Venemaata), meid ühendab võitlus terrorismiga (ohutuse mõttes terroriaktid tekitame ise). Aga preemiaks sulle, Venemaa, kiidame sinu kaunist lauluhäält, sinu kauneid naisi...

Kiil

Kord ütles üks iludusvõistlusel Miss universum edukalt esinenud Eesti miss ETV-s, ct kui esikümnesse jõudmisel sõltub ka endast midagi, siis järjestus esikümne sees on täielikult poliitika. Mõistagi. Et Venemaa miss käesoleval aastal võitis, siis põhjuse leiab poliitikast hõlpsalt: president Putin, külma sõja "lõpp", Vene raketikilbist 2/3 sisuliselt USA-lc kingituseks. Ka ilurivistajate niiditõmbajate aadress peaks selge olema.

Eurovisiooni lauluvõistlus on samasugune maiuspala. Mille alusel pandi võitjad paika juba enne võistlusi? Võtkem ette pjedestaalikohad: Läti, Malta, Eesti. Kõik EE-i poolt armastatud kandidaatriigid, aga jääralt euronegativistid. Näiteks Lätis oli EL-vastasus (andmed Eurobaromeeter) mais 2001 'ei'- 33%, 'jaa'-41%; aasta hiljem (mai, 2002) aga juba 'ei' - 43%, 'jaa' 36%! Malta on hoopis omaette tegelane, kes 1994.a. võttis liitumistaotluse lihtsalt tagasi. Suurte pingutustega saadi Malta orientatsioon uuesti õigeks, liitumistaotlus kätte, eurovaimustust aga ei tekkinud mitte. Eesti El-JAA kiiguvad üles ja alla, kord üks peal kord teine. Euroeufooria sihipärane suunamine aitab sellises olukorras tuntavalt.

Aga Leedu, miks tema kiratsevat euroarmaslust ci kosutatud? Arvata võib, et sellisel juhul oleks konstruktsioon ehk liiga nähtavaks muutunud, seepärast: alul piits, siis präänik, Leedu eurovõit tuleb järgmisel aastal - mõjub võimsamalt Nii et EBU ühe komisjoni liikme Jorgen Ramskovi väide, et "võistluse võlu selles seisnebki, et keegi ci oska tulemust ette aimata", on liialdus. Aimamiseks puudub vajadus, süsteemi tuleb lihtsalt tunda. Ka seda süsteemi tuleb tunda, kuidas telefonihääletusel ja žüriilt saadakse soovitud tulemus.

• Mondialistliku Euraasia geopoliitilise Ruumi loomise ebaõnnestumine sundis USAd korrigeerima oma senist strateegiat: EL tuumikriikide tugevnemise kompenseerimiseks, samuti **puhvertsoonis valitseva võimuvaakumi kiirendatud täitmiseks** alustati kohaloleku jõulist suurendamist; seda

nii Venemaa kui ELi huvide arvel. NATO uus laienemine aastal 2002 ripub õhus.

Järeldus Eesti jaoks on ilmne, lihtne ja kvalitatiivne: geopoliitilised trendikaalulised jõujooned on viimase nelja aasta jooksul oluliselt nihkunud võrreldes selle asetusega 1997. aastal, kui Eesti ajutiselt vabaks anti. Toimunud nihked

Kiil
Huvitav, ct meie meedias püsib ikka veel elus juba ligemale kümme aastat piinlikust lekitavalt naiivne legend, nagu oleks Eesti vabanenud NLiidu lagunemise tagajärjel, üksnes meie iseseisvusvõitluse tulemusena. Groteskseim sõelale jäänud näide meediast: "Ja tean ning näen sedagi, et eestlased peavad endiselt lugu sellistest kunagistest punastest nagu Arnold Rüütel, tänu kelle väga peenele ja talle eluohtlikulegi diplomaatiale sai Eeslist kogu NLiidu hauakaevaja."
Kuigi jah, vahetevahel võib kohata ka analüüse, mis tõele pihla saavad, nagu: ''Eestile on sageli kasuks tulnud selle maailma vägevate omavahelised vastuolud ning geopoliitilised nihked. Pikemalt kommenteerimata meenutagem vaid taasiseseisvumist, NATO laienemise järjekorras äramärkimist...' (Peeter Kaldre, Luup, 1/98).
Hauda NLiidule ci kaevanud Arnold Rüütel ega ENSV, meie võitlus oli see kohustuslik miinimum, tõestus selle kohta, et kohapeal on keegi, kes võtaks üle uue koosseisuga riigi haldamise, mille juhtimine oli niikuinii ette nähtud täies ulatuses teostada Lääne poolt. Nii nagu see praegu toimubki.

avasid Eestile tee ümberkantimise katkestamiseks, võimaluse iseseisvus kinnistada.

Kuni USA kohaloleku suurenemine ei riku kolme geopoliitilise Ruumi vahel geopoliitilise rollijaotuse tasakaalustatuse printsiipi kahe Ruumi vahelises puhvertsoonis, niikaua võib protsessi käsitleda iseseisvusaate uue hingamisena. Üks täiendav tingimus siiski on: kõigi kolme üheaegne kohalolek Eestis ei tohi muutuda üldkokkuvõttes nende üleolekuks meist, meie **rahvusliku majandussektori kollapsiks,** väliskapitalile eesti rahvusliku rikkuse mahamüümiseks, mida mõned luulelennulised persoonid on nimetanud ka välisinvesteeringuteks! Paras pähkel Eesti riiklusele, sise-ja välispoliitikale - hoida end olukorra peremehena, **mis aga siiski täiesti võimalik on!**

2.3. TEISED GEOPOLIITILISED RUUMID

Globaalses mastaabis on arvestatavale geopoliitiliste ruumide tsentrid veel Hiina, Iraan ja Türgi. Äramärkimist vajab ka Saudi Araabia kui teokraatliku islami keskus. Ülejäänud riikide ja rahvaste võimalused saada lähitulevikus geopoliitilise ruumi kujundajaks on praktiliselt mittearvestatavad, erandiks võib-olla ehk India.

2.3.1. HIINA

Hiina jääb eurooplase jaoks endiselt suuresti hiina mõistatuseks, kuid mõnede seaduspärasuste väljatoomine on ometi võimalik. Pikaajalistes suundumustes on tähtsal kohal reaktsioon kommunistlikule terrorile, mille käigus hukkus vähemalt 80 miljonit inimest - kas viib see rahvast sisemise eneseanalüüsi teele või ei. Kuid kindel võib olla selles, et mondialistlikul 'uue maailmakorra' plaanil pole seal vähemalt lähi-tulevikus arvestatavat eluruumi, sest hierarhiline elukorraldus on Hiinas endiselt täies elujõus.

Teisalt on aga selge, et läänelik-tehnitsistlik elulaad vallutab ka hiina elulaadist ikkagi mingi osa, kuid selle kultuseks arenemisele pole näha tõsiselt arvestatavaid eeldusi. Lääne individualismile, kõrgendatud enesehinnangule ning sotsiaalsele vastutustundetusele vastandub Aasias, eriti Jaapanis,

perekond, töö- ja korraarmastus, vanemate ja traditsioonide austamine. Kaasaegse elulaadi ja tehnika edusammudest hoolimata jäävad jaapanlased ikka jaapanlasteks, s.t nad ei muutu maailmakodanikeks ega assimileeri Lääne topeltmoraali. Jaapanlane, kes valetab või petab oma kodumaal, on sotsiaalselt hukkunud jaapanlane.

Ilmselt tuleb Läänel õige pea tõdeda, et ta polegi enam tsivilisatsiooni liider, sest ega tehniline progress ole väärtus omaette, vaid tehniline progress ilma moraalse ja vaimse eesmärgistuseta on üksnes satanistlik kultus, ei midagi enamat. Mondialistlike väärtuste omaksvõtt Hiinas pole reaalne seda enam, et hiinlaste rahvuslik iseteadvus ja eneseusk kasvavad jõudsalt. Juba 1997. aasta APECi tippkohtumisel ilmutas Hiina jõuliselt ja varjamatult oma soovi saada regiooni liidriks, mida ta tänase päeva seisuga kahtlemata ka on ning saab edaspidigi olema. Selle tagab kogu maailmas kõige kiiremini arenev majandus, sest juba kahekümne aasta vältel on olnud Hiina keskmine majanduskasv üle 8%-i. See on ehe tõestus selle kohta, et **rahvuslik protektsionism** (lisa 1, § 17) on majanduspoliitikana edukaim. Vastupidiselt uusliberalistlike ideoloogide väidetele on **täpse selektiivsusega** suletud majandus ülivõimsalt efektiivseim. Heritage Foundation ja The Wall Street Journal poolt koostatavas majandusvabaduse indeksis on 2002. a. seisuga 156 riigi arvestuses Lõuna-Korea viimane! ning Hiina 121. kohal!

Hiinas on vägagi teadvustatud mondialistliku globaalrünnaku olemasolu ja selle iseloomu. 23. aprillil 1997 Venemaaga allkirjastatud poliitilises deklaratsioonis avaldatakse selgesõnalist vastuseisu mistahes riigi katsetele luua ühepooluseline maailmakord. Viidatud riigiks saab olla ainuüksi Ameerika Ühendriigid, sest on ju 'ühepooluseline maailmakord' pehmem väljendusvorm 'uuele maailmakorrale' Ühemõtteliselt on tõlgendatav ka teravalt tõrges vastuseis USA survele Hiina kaubandusrežiimi liberaliseerimiseks (=Raha meetod endast nõrgema riigi turgude vallutamiseks;

Hiina astumist WTO liikmeks tuleb tõlgendada kui nende usku, et ollakse teistest tugevam ja partnereid tühjaks pumpama hakkavad hoopis nemad) ning inimõigustealasele propagandasõjale (=Raha meetod inimõiguste loosungi all avada ühiskond rahvuste ja rasside segamiseks, rahvusriikide väljasuretamiseks).

Kokkuvõtlikult. On piisavalt alust väita, et Hiina pole aldis Novus Ordo Seclorum "kergerelvastusele", kuid palju hõlpsamalt haavatav Raha rünnakute poolt, sest Hiina pangandus pole parimas seisukorras. Ent ometi on Hiina vähem haavatav kui ülejäänud Kagu-Aasia majandus või Euroopa Liit peale ühise valuuta lõplikku rakendamist (valuutaliiduga pole veel ühinenud neli EL liikmesriiki). Just Hiina puhul võimendub autarkilisus massiivsuse kaudu.

Tugevnev Hiina pole geopoliitilises plaanis vähemalt lähitulevikus Eestile mingil määral ohtlik, pigem vastupidi. Seega võimalikud Hiina-Eesti transiidiprojektid ja üldine majanduslik koostöö tooksid globaaltegijate vahele tervet konkurentsi. See laiendaks Eesti geopoliitilisi võimalusi ja tõstaks meie julgeolekualast ressurssi - juhul kui valime iseseisvuse tee.

2.3.2. IRAAN

Lähiaastatel ei ohusta vulgaarmaterialistliku Lääne kultuuriruumi ja islami vastasseis otseselt Eestit. Geopoliitiline hinnang tuleb aga anda sellegipoolest, sest Lääne kultuuriruumis peamaja pidav mondialism on oma vaenlaseks number üks kuulutanud just islami, nii et vaevalt ükski riik või inimene selles gigantide heitluses täiesti puutumata jääb.

Islamiusu missiooni kannab Iraan ja tema riiklik välispoliitiline programm ülemaailmseks islamirevolutsiooni eks-

pordiks (samamoodi tahavad oma usku ja maailmavalitsust eksportida mondialistidki). Puht kvantitatiivselt on islamirevolutsioon väga suur jõud, mis ühendab ligikaudu üht miljardit moslemit ehk muhamediusulist. Iraani sõjavägi moodustab nende endi andmetel üldmobilisatsiooni korral 30 miljonit. Peale selle valdab riik bioloogilist ja bakterioloogilist relva ning töös on arvukad projektid oma tuumarelva loomiseks. Tegemist on niisiis isegi väga arvestatava suurjõuga, millele osa politolooge prognoosivad suutlikkust ühendada kogu islamimaailm.

Samas on äärmusislamlikus mõttelaadis ja inimestes tunda selgeid väsimuse tundemärke, sest revolutsioon on kestnud lihtsalt liiga kaua - juba 23 aastat. Kuid veelgi tõsisemalt murendab islami jõudu majanduse nõrkus, madal elatustase Iraanis, noortele vähene perspektiiv rahuldavaks toimetulekuks kodumaal.

Oma mõju on avaldanud ka mondialismi kergerelvad: materiaalne heaolu, tarbimisdeliiriumi eksport lunastusõpetusena ja materiaalne rikkus kui psüühilise alistamise vahend (I, lk 16). Seetõttu Iraani suurlinnade kesk- ja kõrgklassi peredest võrsunute jaoks kaldub islamirevolutsiooni sisuline sõnum alla jääma materiaalse rikkuse käegakatsutavamale sõnumile - mondialism võidab maad sealgi. Need on muidugi tõsised märgid islami sisemisest nõrkusest. Arvestatavaks löögiks Iraani islamirevolutsioonile oli ka Aserbaidžaani ja viie endise Kesk-Aasia liiduvabariigi valik pantürkismi kasuks.

Olgu niipalju nõrkuste poole pealt. Samas on kaalukad siirded toimumas ka vastupidises suunas, sest Iraanil on õnnestunud pidevalt suurendada koostööd Venemaa, India ja Hiinaga. Ning juhul kui Iraan suudab edukalt reformida oma majandust kasvõi osaliselt,

Kiil

1998. aasta septembris, peale kahekümneaastast pausi, algas soojenemine Briti ja Iraani suhetes, mille üheks eesmärgiks oli jõuda suursaadikute vahetamiseni. Ent

mitte see pole oluline, vaid tagamõte: Iraani ja Briti ühine huvi nafta- ja gaasitrasside ühisehitamiseks Iraanis. See tähendaks viimase majandusele selget perspektiivieliksiiri.

võib väga kiiresti tekkida täiesti uus olukord. Seda enam, et läbimurre on saavutatud ka suhtlemisel ülejäänud islami-maailmaga.

Pole kahtlust, et tegemist on dünaamilise olukorraga ning Iraani ei saa maha kanda kui võimsa geopoliitilise Ruumi tsentrit. Lisaks võib paniraanliku Ruumi hulka potentsiaalselt arvestada samuti Afganistani ja Pakistani, sealt aga avaneks vahetu piir Tadžikistani ja Usbekistaniga. Ka Aserbaidžaani ning teiste endise NLiidu Kesk-Aasia liikmesriikide pantür-kism ei pruugi olla päris lõplik. Ning mõistagi saab suurt kaalu omama Hiina valik selles sasipuntras, tema reageering amerikanismi - mondialismi survele selles regioonis ja **sünd-muste areng Afganistanis.**

Afganistan kui mitme Ruumi (India, Hiina, islam, Vene-maa) vaheline puhverriik on võtmepositsioonis mitte ainult nafta ja narkootikumide transiidi vaatepunktist, vaid eelkõige geopoliitilise tasakaalustajana. Otserünnak 11. septembri ettekäände loomise kaudu pole andnud USAle soovitud tule-musi. Endiselt arvatakse piirkonnas olevat arvukalt Talebani võitlejaid, Afganistani kõrgeim rahvaveetše Loya Jirga ei allunud otsesele USA diktaadile ja jätkab iseseisvat poliitilist liini. See asjaolu ja maailma üldsuse surve on takistanud ka USA rünnaku alustamist Iraagi vastu, ilmselt segab maailma üldsuse ja teiste Lääne poliitikute surve USA-l ka Palestiina president Yasser Arafati käsu korras kõrvaldamist, nii et kokkuvõttes on islam oma positsioone säilitanud või isegi tugevdanud. USA islami-vastane maailmasõda on seiskunud.

Kokkuvõtlikult. Iraanikeskne geopoliitiline Ruum on kii-rete muutuste olukorras. Ent selle mõju Lääne kultuuri-ruumile, Euroopa Liidu geopoliitilisele Ruumile, isegi Vene-kesksele Ruumile ei oma lähiaastatel tõenäoliselt piisavat

kaalu, et mõjutada Eesti geopoliitilisi otsinguid kvalitatiivsest küljest.

2.3.3. TÜRGI

Türgi riik ei kujuta endast kaasajal Osmani impeeriumi jätku varianti. Kaasaegne Türgi on ilmalik, vägivaldselt lihtsustatud rahvusriik, mis esimese riigina idas katkestas sidemed oma traditsionaalse hingelise, usulise ja geopoliitilise keskkonnaga.

Türgi on NATO liige, sisuliselt amerikanismi eelpost, puhverriik. Geopoliitilises plaanis pakub Türgi välja integratsiooni läänemaailmaga ning püüab seda jõuliselt ka ellu viia. Nimelt selles peitubki Türgi arengumudeli sisemine vastuolu: olles ühelt poolt küll Lääne kultuuriruumi pürgija on ta teisest küljest islamiriigina Euroopale võõras. Lisaks sellele on Türgi Euroopale võõras ka kui atlantismi-amerikanismi puhverriik.

Nii ongi Türgi jäänud osaliselt isolatsiooni (meeldetuletuseks, et Türgit ei võetud ka ELi laienemiskõneluste liikmeks, ehkki ta seda jõuliselt taotles). Kuid samal ajal on Türgis väljatöötamisel pantürkismi geopoliitilise Ruumi projekt Türgist, mis laiuks Sarajevost kuni Jakuutiani, mille transnatsionaalseks tunnuseks oleks ilmalikustunud islam amerikanismi ja mondialismi rööbastel. Arvestades, et aserid ja mitmed endise NLiidu Kesk-Aasia rahvad kuuluvad türgi hõimu, siis selline asjade käik ei ole teoreetiliselt küll võimatu, ent siiski vähetõenäoline. Ehkki lahtiütlemine Iraani islamirevolutsiooni Ruumist võib õnnestuda, oleks väljumine amerikanismi vaheruumi staatusest eriti märkimisväärset jõudu nõudev ettevõtmine. Türgi tõusu muudab ebareaalseks veel seegi, et 2001. aasta jaanuaris lagunes Türgi majandus

1995. a. Euroopa Liiduga sõlmitud vabakaubanduslepingu tagajärjel (import EL-ist hävitas kohaliku väike- ja keskmise ettevõtluse).

Kokkuvõtlikult. Silmas pidades asjaolu, et valimisvõidu saavutanud islamiparteide võimulepääsu tõkestamiseks tuli suurim nendest 1998. aasta alul kuulutada võimulolevate parteide poolt ebaseaduslikuks (s.t et Türgis tegelikult demokraatlik kord puudub), siis on selge, et sellises sisepinge olukorras pole võimalik pantürkismi vabatahtlik ja loomulik levik. Suur-Türgi plaani realiseerimiseks jääks niisiis üksnes vägivaldse revolutsiooni tee, ent vähetõenäoline on seegi. Eesti geopoliitilistes valikutes tuleks Türgit näha seetõttu pigem Ameerika puhvertsooni staatuses kui iseseisva tegijana.

2.3.4. SAUDI ARAABIA

Saudi Araabia on selgelt väljendunud islamiriik, ent samas ometi kõige teravam vastand Iraanikesksele islami geopoliitilisele Ruumile. Põhjus peitub selles, et saudide islam on teokraatlik, muhameedluse protestantlik vorm, kus islami asketism, religioosne aktiivsus, meditatsiooni- ja palvetekesksus on asendunud ritualismi ning sisuliselt ilmaliku eetikaga, vahhabiitliku ('vahhabiit' 13. saj Araabias tekkinud puritaanliku islami suuna pooldaja; käibeloleva nimetuse sai 18. sajandil tollase ideoloogi Abd-al-Vahhab nime järgi) muhameedlusega.

Saudide vahhabiitlik teokraatia on otseseks takistuseks araabia ühtse geopoliitilise ruumi loomisel ning seeläbi on just saudid Iraani vaenlased number üks, sest tegelikult pole ju saudide protestantlik-ilmalik islam sugugi mitte iseseisev, vaid sõltuv Ameerikast - saudid seisavad püsti ameerika naftadollarite najal, nii majanduslikult kui sõjaliselt. Kuna ameerika mondialistide ja kohalike kuningate huvid langevad

kokku, siis järelikult ei saa need kuidagi kokku langeda Iraanikeskse islami huvidega.

Kokkuvõtlikult. Saudi Araabiat ei saa võtta geopoliitiliselt iseseisvana. Selles mõttes on tegemist Türgi analoogiga, panameerikaliku vaheriigiga mondialismi ja islami vahel. Eesti geopoliitilises orientatsioonis puudub ilmselt vajadus teravalt eristada USAd ja Saudi Araabiat, nii majanduslikus plaanis kui ka Novus Ordo Seclorum'i põhimõttelises liinis.

3. EESTI LÄÄNE GEOPOLIITIKAS

3.1. PERESTROIKA "JÄTKUSÕDA"

Venemaa kaotas oma iseseisvuse 1917. aastal ning muudeti paljudeks aastakümneteks mondialistliku maailmaplaani katseklaasiks. Käesolevas on võetud aluseks, et Venemaa seisab oma järjekordse iseseisvumise alguses, Gorbatšovi "novoe (mondialistlik) mõšlenie" Venemaal on möödas, Jeltsini tava ülalpeetava kombel kõiki raskusi lahendada kahte ülejäänut suurt kallistades on samuti möödas ning Vladimir Putin liigub Jevgeni Primakovi kombel

Kiil
Siinjuures on eriti huvitav märkida, et Primakovi puhul ei saanud takistavaks tema juudi päritolu: ilmselt on vene rahvusliku iseteadvuse tõus ja antisemitism sedavõrd tugevad, et ei andnud talle lihtsalt erilist valikuvõimalust. Otsustavat kõrvalmõju ei omanud ka USA välisministri M. Albright'i juudi päritolu, ega see, et Bill Clinton on kõrgeima, 33. kraadi vabamüürlane.

üldjoontes Gortšakovi jälgedesse. Taoline sündmuste käik on kõige tõenäolisem, vaatamata "Gorbatšov II" arenguliini olemasolule.

Mondialistide totaalrünnak aastatel 1985-1992 oli üllatavalt sirgjooneline ja lihtsakoeline ning oli rajatud usule mondialistliku relva nr 2 (ajupesutööstuse) imettegevasse toimesse, kinnistamaks uut kolmainsusõpetust: inimõiguste

absoluut (rahvuste eluõiguse arvel), demokraatia (timokraatia vormis ja ilma vabade valimisteta), õigusriik (neile, kel on raha, et oma õigusi kohtu kaudu kaitsta). Kuid sellele vaatamata tunnustust väärivalt edukas see rünnak oligi. Rohkem kui pealiskaudne on arusaamine, et ""Gorbatšovi pomm", mis alguses visiseb ning vilistab ja lõpuks pauku ei teegi, on üks vilets pomm. Pauk oli selline, et kogu Venemaa löödi uude usku ja vormi. Kaasajal käivad suurimad paugud ikka ilma pauguta ja veelkord sai tõestuse ammutuntud tõsiasi, et sõna jõud on suurim.

Perestroika "jätkusõda" on aga olnud veelgi värvikirevam. Tõsist tunnustust väärib see demagoogia ja rahvusvahelise üldsuse ajupesu väga kõrge tase, **kümne aasta peale matemaatilise täpsusega ette kavandatud tegevusplaan, mis on andekalt läbi pikitud ja põimitud "tagasilöökidest", "ebakindlustest", "otsingutest"..., nii et alles üsna viimasel ajal hakkab rahvusvaheline üldsus aru saama, mis tegelikult toimub.** Ja ikkagi on Venemaa ümberkantimise peatumine mondialistidele tagasilöögiks kõige otsesemas mõttes.

Aga kui Ida-Euroopa riike ja Baltimaid silmas pidada, siis ümberkantimine jätkub; globaalplaani edu jätkub samuti, kuid tähelepanu äratab protsesside kulgemise väike kiirus. Peamiseks põhjuseks on siin **Euroopa Liidu riigiks muutmise juba algselt planeeritud aeglane tempo,** mis johtub sellest, et Euroopa rahvad pole valmis loobuma oma identiteedist (joonis 13), rahvusriiklusest, suveräänsusest. Aga loogapainutamine rahaliidu, ühise välispoliitika rakendamise, vetoõiguse järk-järgulise kaotamine, 'euroühendriikide' oma sõjajõudude loomise kaudu (vaid need kvaliteedid tagavad EL-ile kui Ruumile suurema majandusliku ja poliitilise ründevõime globaaltasandil) võtab aega.

Õigupoolest on "jätkusõda" olnud isegi üllatavalt pikk. Kuna uusi riike ei vajata liitu mitte võrdsete partneritena, vaid perifeeriana, teise ešelonina kui odava tööjõu, territoo-

riumi ja ressursside allikat,, siis nõuab see liidetavate riikide iseseisvusvõime nõrgestamist (kaotamist) enne liitmist. See tähendab majanduse uusliberalistlikku koloniseerimist, meedia äraostmist (st kokkuostmist), poliitikute ja riigivõimu külge manipulatsiooniniitide kinnitamist. Kõik see võtab aega.

Kahju küll, aga Eesti on selge erand, kui hinnata liidetavaid riike liitmiseks ettevalmistatuse seisukohalt. Et Eesti liitmist peetakse kõige kiireloomulisemaks ja tähtsamaks, siis on **Eesti ka kõige kiiremini ja täpsemalt juba võõrasse vormi koolutatud, meie majanduslik iseseisvus likvideeritud. "Jätkusõda" Eesti jaoks hakkab lähenema lõpule - konditsioonimine majandus- ja poliitilise okupatsiooni abil on olnud targalt läbi mõeldud ja jõuliselt ellu viidud.**

3.2. MAJANDUSLIK KOLONISATSIOON

3.2.

Läänemaailmas, kus topeltmoraal kuningaks, on riikide ja rahvaste alistamine relvajõul taunitav, rituaalse eneseimetluseni on viidud "demokraatlikud" valimised.

Kiil

Eesti Riigikogu valimistel osalesid OSCE rahvusvahelised vaatlejad - demonstratsioon maailma avalikkusele, kui tähtsaks Lääs peab valimiste demokraatlikkust, Juba kaks sajandit tagasi kirjutas üks andekas ja üldtuntud valmimeistcr kenasti, kui ennastunustavalt võib mõni inimene uurida kõiksugu putukaid, mis palja silmaga vaevu nähtavad ja millise endastmõistetavusega sealjuures elevanti mitte märgata. "Putukate" poole pealt on antud juhul peaaegu ükspuha, milline võimulolevatest erakondadest Kestis saab valimistel veidi rohkem või vähem hääli kui tal senini oli, sisuliselt ei muuda see midagi, allakäiguspiraal jätkub endistviisi. "Elevant" jäi aga valvsatele vaatlejale kahe silma vahele juba enne valimisi, kuna valimistele suutsid konkurentsivõimelistena põhimõtteliselt väljuda üksnes võimulolevad parteid, sest arvestatava valimiskampaania ülesehitamiseks saavad nad võimu teostades "pimedat raha" ja antakse neile raha riigi eelarvestki.

Suurepäraselt on seejuures jälgitavad manipulatsioonid ka seadusandluse kallal. Et kõrvalt ükski partei ci pääseks võimule lähedale, rahastatakse seaduse alusel vaid Riigikogus juba olevaid erakondi. Seejuures on jäetud sätestamata vääramatu kohustus näidata allikad, kust parteiliseks tegevuseks ja valimiskampaaniaks kasutatud raha pärit. Sellise seadusetuse eesmärk on väga lihtne: et konkurentsivõimelist valimiskampaaniat luua, sunnitakse ja meelitatakse erakondi kasutama ebaseaduslikke rahaallikaid, sealjuures riigiväliseid allikaid, samas tagades, et vahelejäämise ohtu ei ole. Manipulatsiooniniitide kinnituskonksud on seega loodud, kõik on valmis parlamendi kontrolli all hoidmiseks (ka välisrahadega).

Juba paar sellist lihtsat fakti näitavad, et ka Eestis on demokraatia vaid uljalt lendav sinilind. Ja üldse, olgu meeldetuletuseks laenatud Briti ajalehe The Daily Tclcgraph toimetuseartiklist: "Tundub, et ükski Lääne poliitik pole aru saanud, et demokraatiaks (üleminekuriikides V.I.) on vaja rida institutsioone, mis sunniks poliitikuid ka pärast valimisi rahva ees vastutust kandma. Hädavajalikud on näiteks politsei ja ametnikud, kes ei ole pelgalt ainuvalitseja truud käsutäitjad." Nii ongi.

Ja milleks relvad? Nagu öeldud, on rahvaste ja riikide (ka Ruumide) alistamine majanduslike ja poliitiliste vahenditega lausa kaks suurusjärku odavam.

Seetõttu ongi Eesti taolistele riikidele oma majanduse ja poliitika suveräniteedi küsimus samuti vastavalt olu-

lisem, kui näiteks NATO liikmelisusega seonduv sõjaline julgeolek. NATOt võib kahe suurriigi omavahelise dialoogi tasandil pidada pigem psühholoogiliseks relvaks. Tänapäeval ei pea ükski geopoliitiline Ruum sõjalise okupatsiooni ja rünnaku ohtu **teise Ruumi** poolt tõsiseks. Sõjalist võimsust loomulikult säilitatakse ja mõnes liinis ka tugevdatakse, et ülisuur sõjaline allajäämine ei tekitaks kelleski kiusatust mängureegleid rikkuma hakata.

Kuigi 40% eestlastest oleks valmis oma kodumaad relvaga kaitsma (joonis 14), ei teki selleks ometi vajadust ega võimalust. Arusaamatult laialt levinud uskumust, et Eesti võidaks Venemaa poolt relvastatud okupatsiooni abil vallutada, tuleb lugeda vägagi ohtlikuks anakronismiks. Relvastatud okupatsiooniks puudub esiteks vajadus. Aga kui Venemaa peakski rikkuma mängureegleid (milleks tal lähema 10-15 aasta jooksul jõudu ja lusti ei ole) ning tekitama Ruumide vahel relvastatud konflikti ohu, siis Euroopa Liit igal juhul Eestit kaitsma ei hakka.

Kiil
Huvitaval kombel on samal arvamusel ka EV valitsuse ametlik infoleht "Eesti ja Euroopa Liit" (nr 16): "Kuid Euroopast ei saa ci eestlastele käepärast liitlast Venemaa vastu ega ka milte-eestlastele nende nõukogude aegsete privileegide taastajat."

Tal pole selleks vahendeidki - vähemalt niikaua, kuni EList pole saanud *Reich*, s.t kuni 60 000 sõdurit pole paisunud 600 000-ndeks, pluss tuumajõud. Aga see oleks juba kvalitatiivselt teine maailm.

Kiil
Et aga Euroopa riigi ühendatud sõjajõud on tõsiselt mõeldud realiteet, peaks olema selge juba Maastrichti lepingu põhimõttelisest otsusest tagada ühine EE välis- ja kaitsepoliitika, mis "...kohasel ajahetkel võib viia ühise kaitseni", sealjuures tuumarelvastusega sõjalise liidu vormis. Sama mõte sai veelgi selgemalt välja öeldud Amsterdami lepingus, milles võeti vastu kohustus jätkata ühise kaitsepoliitika kujundamist "... mis võib viia ühise kaitseni, juhul kui Euroopa Komisjon nii otsustab" (Art. J). Kas märkasite põhimõttelist edasiminekut: otsuse tegemine on Amsterdami lepinguga delegeeritud juba Euroopa Komisjoni pädevusse.

Eesti riikliku iseseisvuse väga omanäolises geopoliitilises olukorras tuleb täpselt tundma õppida seda mehhanismi kuidas majanduslik ja poliitiline allutamine kaasajal toimub (joonis 15). Kuigi tõsi, suurriigid ja Ruumid vallutavad veel tänapäevalgi meelsasti ka relvadega, **ent siiski üksnes sel juhul, kui relvad on teiste kätes (Bosnia, Kosovo...) ning kui on mida vallutada.**

Kiil

Rahvuslike konfliktide ja kodusõdade kaart langeb kokku strateegiliste maavarade leiukohtade kaardiga. Kokku langeb ka kolmas kaart: narkootikumide tootmise kontsentratsioonipunktid. Ilmekas, et Kosovos asuvad ülirikkalikud kulla- ja teemandikaevandused, mis mingite "juhuslikkuste" läbi on nüüd sattunud Georg Sorose omandisse (Salt, nr 13, 2001). Ilmekas on seegi, et laiem üldsus ei tea mitte kui midagi leiukohtade olemasolust.

Seda on tähtis meeles pidada.

Meie iseseisvuse kaitset tuleb alustada sootuks teisest otsast: **tuleb tundma õppida vana vaenlase uut portreed,** millised on tema uued meetodid ja vahendid, tema poolt saavutatud tagajärje välised tunnused. Vaid kõike seda tundes saab kaaluda iseseisvuse säilitamise teid ja hinnata eesmärgi saavutatavuse reaalsust. Teema sai alguse juba raamatus "Euroopa Liit tagantvaates" (lk 98-108).

Muidugi oleks otstarbekas omada uute vaenutunnuste kohta "välimäärajat", kuid kahjuks sellist välimäärajat veel ei ole. Aga selles rollis saab abimaterjalina päris hästi kasutada kirjutist: "Spekulandid võitlevad konkurentsitingimuste vastu" (Janno Reiljan, SL, 28.06.96), sest piisab kui lihtviisiliselt mõista spekulantide all majandus- ja poliitilisi koloniste ning nende käsilasi. Sisuline erinevus nende kahe vahel tegelikult puudub, **eesmärk on neil ju ühine: võim ja rikkus teiste arvel.** Järgnevalt on toodud kirjutis-"välimääraja" lühendatud kujul:

"SPEKULANTIDE LIIGITUS. Spekulatsioon on ämbliku-võrgutaoline hästi organiseeritud ja veel paremini iseorganiseeruv terviklik süsteem. Sel on palju tasandeid ja arvukalt eri funktsioonidega osalisi. Spekulandid võib majandus-poliitilisest aspektist klassifitseerida nelja liiki:

- kuritegelikud spekulandid:
- naturaalspekulandid;
- poliitikaspekulandid;
- teooriaspekulandid.

Esimese kahe liigi esindajaid võib nimetada tegevspekulantideks: nemad kavandavad, organiseerivad ja ajavad vahetult spekulatiivset äri. Ülejäänud kaks liiki tegelevad spekulatsiooni infrastruktuuri loomisega: poliitikaspekulandid peavad tegevspekulantide huve riiklikes võimustruktuurides esindama ja läbi suruma; teooriaspekulandid püüavad demagoogia abil luua näilisust, justkui oleks olemas spekulatsiooniideoloogia teaduslik baas. Nii poliitika- kui ka teooriaspekulandid suunavad palju energiat ajakirjandusele, püüdes massimeedia abil kujundada spekulatsiooni suhtes soodsat avalikku arvamust.

Muidugi esineb tegelikkuses harva päris puhtaid tüüpe. Tegevspekulandid trügivad sageli poliitikasse või esinevad spekulatsioonivastaseid abinõusid mahategevate seisukohtadega ajakirjanduses. Ka teooriaspekulandid suunavad oma tähelepanu eelkõige poliitikale, sest teadusega sisulises tähenduses pole spekulatsiooni intellektuaalsel teenindamisel midagi ühist. See on lihtsalt üks intellektuaalse prostitutsiooni eriliike.

KURITEGELIK SPEKULANT.

Loob ebaseaduslikul teel endale ise kõlvatu konkurentsi eelised. Kuritegelikku spekulatsiooni taunib üldjuhul vähemalt ametlikult riigivõim ja seda jälitavad vähemalt formaalselt õiguskaitseorganid.

Paar prügikala on rahva rahustamiseks koguni trellide taha pistetud. Üldiselt aga võivad nii rahvusvahelised kui kohalikud pätid end Eestis veel suhteliselt turvaliselt tunda.

NATURAALSPEKULANDID.

Hoolitsevad riiklike institutsioonide poolt loodud kõlvatu konkurentsi eelistest tuleneva kasumi vahetu omastamise eest. Naturaalspekulant on kogu spekulatsiooni ja kõlvatu konkurentsi kandev figuur. Erinevalt kuritegevusele pühendunud kolleegist ei riku ta otseselt ühtki seadust. Ta ainult kasutab ära riigi majanduspoliitika ja seaduste lahkuminekuid. Naturaalspekulandi tüüpnäiteks on Eestisse subsideeritud toiduaineid importivad hulgifirmad ja nende tehinguid vahendavad pangad.

Naturaalspekulandi poolt tekitatud otsesest ja kaudsest kahjust arusaamiseks peab majandusteooriat, -poliitikat ja -praktikat päris hästi tundma. Nii majandusteadmiste kui moraaliga on Eestis lood aga enam kui kehvad. Poliitikas ja ajakirjanduses, viimasel ajal koguni majandushariduses laiutavad formaalselt haritud küünikud ja nihilistid, kes peavad isikliku edu nimel nõrgematele kaaskodanikele näkku sülitamist ainuõigeks elustiiliks. Omakasu nimel viivad nad teisi demagoogilise sõnamulinaga, aga ka otseste valedega segadusse.

POLIITIKASPEKULANDID.

On tavaliselt naturaal- ja kuritegelike spekulantide suuvoodriks (viisakalt nimetatakse seda *lobbyks).* Nende ülesandeks on hoolitseda tegevspekulantide ühiskondliku julgeoleku eest. Sisuliselt kuulub siia:

1. Spekulatsioonile ideoloogilise baasi loomine, et inimesi lollitada ning omasid ja võõraid spetsiaalsete märksõnade järgi eristada. Näiteks võib praegu Eestis poliitikaspekulandi eksimatult ära tunda inimeses, kes räägib kõlvatu konkurentsi vastu võitlemisest liberaalsete meetoditega (seni pole ükski neist ideoloogidest suutnud näidata kuidas see võimalik on).

2. Demagoogia ja desorienteerimine. Tuntud poliitik avalikustab valitsuse kreedo: "võrdsete tingimuste loomine neile, kes majanduses toime tulevad" (S. Kallas. PM, 3.06.96). Lausa vaimustav liberalism: kui keegi kõlvatu konkurentsi tõttu toime ei tule, siis Eesti valitsust see ei huvita.
3. Seaduste kurjategijaohutuse tagamine. Eesti majandust reguleerivad seadused ei sisalda üldjuhul mõjusaid sanktsioone ja on seetõttu lihtsalt ideoloogiliste hüüdlausete kogud.
4. Seaduste toimemehhanismide paralüseerimine. Rakendusseadused on sageli üldse koostamata, mistõttu seadus ei saagi toimida. Lisaks sellele on protsessuaalsed mehhanismid seadusandja tahtel sedavõrd kohmakad, et protsessi alustamine on üldjuhul mõttetu.

Poliitikaspekulantide hulka tuleb kahjuks kanda ka paljud välisnõustajad (kõige tähtsam kategooria - V.L.). Nende poolt ajakirjandusele tehtud avaldused ja isegi ametkondliku kasutusalaga ekspertanalüüsid näitavad selgelt, et nad on siin mingite kindlate huvigruppide esindajatena ("nõustajad" on mondialismi ristisõdijad - V.L.). Näiteks Maailmapanga missioon soovitas oma 1994. aasta Eesti põllu- ja metsamajanduse ülevaates lasta põllumaadel parem soostuda, aga mitte mingil juhul riiklikult toetada kuivendussüsteemide korrashoidu. See tähendab, et nagu muuseas soovitatakse hävitada aastakümnetega loodud miljarditesse ulatuva väärtusega tootmise põhivahendid.

Sellist kahjurlust pole võimalik enam liberalismiga seletada (eriti oluline tähelepanek - V.L.), sest liberaalsus pole tegelikult üldse mõtlemise vastand. Viimasel ajal teeb ajakirjandusele põllumajandustollide vallas pretsedenditult vastutustundetuid avaldusi Rahvusvahelise Valuutafondi esindaja.

TEOORIASPEKUL ANDID.

Püüavad spekulatsiooniideoloogiale ja -poliitikale anda teaduslikkuse (ratsionaalse põhjendatuse) varjundit. See peab varjutama huvigrupi kasuahnust ja spekulatsiooni kahjulikkust riigi arengule ja rahva elatustasemele.

Teooriaspekulantide põhimõtted on järgmised:

1. Valedest (ebareaalsetes) eeldustest lähtumine.
2. Liberalismiteooria eelduste eiramine. Nimelt on liberaalse majanduspoliitika efektiivsus tõestatud ainult tingimusel, et kõik riigid järgivad sama. Paraku seda eeldust Eesti ei rakenda.
3. Ressurssside mobiilsuse ülehindamine. Kõlvatu konkurent ei toovat mingit kahju majandusele tervikuna, sest ressursid paigutuvat ümber teistesse majandusharudesse. Paraku tegelikult majanduses sellist ressursside mobiilsust ei esine.
4. Tootja ja tarbija vastandamine. Õigustamaks mingi majandusharu jätmist (Eesti põllumajanduse) kõlvatu konkurentsi meelevalda, püütakse see muuta ühiskonna paariaks, et näiteks põllumajanduslikud tasakaalutollid on kasulikud ainult käputäiele tootjatele ja kahjulikud kõigile tarbijatele.

Kiil

Majandusministeeriumi asekantsler Signe Ratso: "Kaitsetollid toovad alati kahju tarbijale" (Äripäev, 26.0-4.1996). Heites pilgu joonisele 16 võib kergesti jääda selgusetuks, kuidas tarbijad teistes üleminekuriikides üldse veel hinges püsivad, ja üllatus-üllatus, meist hoopis jõukamalt elavad.

Unustatakse, et inimene on nii tootja kui ka tarbija rollis. Ühe (kodumaise) tootjategrupi hävitamine tähendab konkurentsi nõrgenemist ja hinnasurvet tarbijale. Teraviljaturg demonstreerib Eestis juba kujukalt, mida tähendab hindadele kodumaise tootmise hääbumine. Loomulikult vaikivad teooriaspekulandid sellest, et kodumaise tootmise hävitamise on kasulik ainult käputäiele spekulantidele (mitte ainult: kaasnev riigi nõrgenemine on kasulik ka riik-spekulantidele - V.L.)

5. Sotsiaalse ja poliitilise dimensiooni eiramine. Majanduslikku arengut vaadeldakse isoleerituna sotsiaalsetest probleemidest (tööpuudus, vaesus, tervishoiu- ja vanaduskindlustuse ebapiisavus, lastele hariduse andmise võimaluste piiratus jms) ning nendest tulenevatest poliitilistest pingetest.
6. Riigi kui terviku (regionaalsete) arenguprobleemide eiramine.
LÕPETUSEKS.

Spekulatsioon vohab Eestis paljudes valdkondades. Seda piirata on raske, sest spekulatsioon (privileegid, petmine jms) tugineb ühiskonnas juurdunud nõukogulikule elukäsitlusele (mondialistlik - uusliberalistlik majandussüsteem on lisaks toonud kasutusse hulgaliselt veelgi mõjusamaid meetodeid - V.L.), mida ülistatakse moonutatud turumajandusliku võltsfraseoloogiaga. Selles variserlikus propagandakäras orienteerumine käib põhjaliku majandushariduseta inimesele üle jõu. Seepärast tuleb pöörduda tagasi baasmõistete juurde. Spekulandi (majanduskolonisti - V.L.) või ta toetaja tunneb ära sellest, et ta ei tunnista majandusliku arengu (efektiivsuse kasvu) alusena nõuet tagada majandussubjektidele (eriti võrdluses: välisriikide majandussubjekt rahvusliku majandussektori subjekti vastu - V.L.) konkurentsitingimuste võrdsus."

Ka meie uue vaenlase - majanduskolonisti ja tema toetaja - tunneb ära selle järgi, et ta ei tunnista majandussubjektidele võrdsete tingimuste tagamise nõuet. Praktilisi avaldumisvorme on palju ja erinevatel tasanditel. Euroopa Liidu poolse, filigraanselt läbimõeldud ja mõjusa, majandusokupatsioonile sihitud tegevuse tunneb aga ära selle järgi, et tema nõunikud sekkusid ja sekkuvad Eesti seadusloomesse. Selle kohta sobib tüüpnäiteks energeetikaseaduse valmimislugu.

Seaduseelnõu venis pikka aega seetõttu, et ei jõutud kuidagi ühisele arusaamisele, kas energeetika on ikka riigi

strateegiline majandusharu või mitte *(sic!)*. Majandusministeeriumi juures energiaseadust kirjutanud töörühma kuulusid eesti tippteadlased ning nende arvates on energeetika, eriti maavarade kasutamine, riigile strateegilise tähtsusega majandusharu. ELi nõunik Vesa Lappalainen aga kaitses guruliku endastmõistetavusega seisukohta, et energia on lihtsalt tavaline kaubaartikkel.

Kiil

Paul Coble (SL, 24.10.96): "Enam kui 60% Kasahstani elektrijaamadest kuulub nüüd välisfirmadele. Alma-Ata otsib võimalust müüa ka oma elektriliinid välismaistele firmadele. Kui see õnnestuks, oleks Kasahstan endiste Nõukogude vabariikide seas esimene, kelle energiatööstus on peaaegu täielikult välismaises omanduses.

Kuid enamikul juhtudel tähendab välismaine omandus faktiliselt Venemaa omandust, mis kindlustaks Vene firmadele ja tihtipeale ka Venemaa valitsusele otsustava poliitilise mõju. — Kujunenud hoiakutest ja olukorrast nähtub, et kunagise Nõukogude Liidu alal liigub energiavoog ka edaspidi ühes suunas. Niisama katkematult liigub vastassuunas poliitilise võimu voog."

Energia voog ja poliitilise võimu voog liiguvad üldjuhul tõepoolest vastupidistes suundades kuid Kasahstanist on selles mõttes kujunenud omapärane ja hämmastav erand - riik on suutnud säilitada poliitilise sõltumatuse ja täidab edukalt vaheruumi rolli.

Teadlaste abiga koostatud seaduse eelnõu valmis 1996. aasta augustis, Riigikokku jõudis eelnõu 1997 aasta alul. Ent praktiliselt uus eelnõu, see mis sündis majandusministeeriumi asekantsler Arvi Hamburgi ja välisekspertide koostöös. Teadlaste seisukohtadest oli eelnõusse jõudnud vaid ebaoluline maht ja sisu. Just nagu selleks, et nende arvamuse eiramine oleks eriti veenev, andis Riigikogu majanduskomisjoni istungil seletusi üksnes Arvi Hamburg, ELi nõunik Vesa Lappalainen ning juristina Robert Kimm. Tulemusena valmis energeetikaseadus, mille järgi riigi energeetika on tavaline kaup, mida igaüks saab osta; nii lähedalt kui kaugelt, nii võõras kui oma, heatahtlik või pahatahtlik. Ka kuritahtlik. **Ka geopoliitiline Ruum, ja seda just ennekõike.** Selliseks püüdis saada USA kui geopoliitiline Ruum NRG kaudu.

Kiil
"Erinevalt Eestist mõeldakse Ühendriikides 50 ja 100 aasta peale ette, sageli üsna küüniliselt. 21. sajandil tagab edu ja võimu energiaressursside valdamine. USA rcssursipoliitika ilmekas näide on suhtumine naftasse. Oma varud võetakse täiel määral kasutusele alles siis, kui mujal on kõik otsas" (Luup, 12/98).
Osundatu ja samast allikast pärit tabel joonisel 17 näitlikustavad lubamatut pealiskaudsust, uusliberalismi põhitõdede tähelepanuta jätmist. Sest USA peaeesmärgiks pole mitte meie energeetikat, ressursse jne kätte saada (USA-l on maailma suurimad tööstusliku põlevkivi varud; kolm rikkaimat riiki vastavalt: USA 626 miljardit, Brasiilia 300 miljardit ning Sair 38 miljardit ümberarvutatult põlevkiviõli barrelitesse; Eesti on üheksandal kohal oma 5 miljardiga; infoallikas sama) vaid enda kätte saada Eestimaa ''elektrilüliti", et kogu territoorium oleks absoluutse kontrolli all koos oma kõikide ressursside ja geopoliitilise potentsiaaliga.

Euroopa Liidu kirurgikätt tunneb eksimatult ära ka selle järgi, kuidas on kinni hoitud meie majanduse tähtsate alustalade: tselluloositootmise, transiidi, raudteede ja sadamate arengut. **Et Eesti vahetu kantimine ei osutunud eespool selgitatud põhjustel võimalikuks, siis meie iseseisvusvariandi nullimiseks tuli kinni hoida strateegilisi arenguliine.** Kuna Euroopa riigi konstrueerimise salalaborites oli töös programm, et Eesti liitmine pannakse toime erandina enne teisi (**I,** ptk 3.6.), siis võeti 1998. aasta alul Eesti transiidi arengult siibrid eest ära, sest enam ei peetud seda ELi huvidele ohtlikuks - midagi olulist ei suudaks me nii lühikese ajaga oma iseseisvuse huvides niikuinii korda saata. Nõnda arvasid siis nemad. Seepärast: "Valitsuse transiidikomisjon tellib tõenäoliselt veel tänavu transiidi arengukava, milles on kajastatud ka Eesti strateegilised eesmärgid," majandusministeeriumi asekantsler Signe Ratso (Eesti Päevaleht, 04.02.98). "Teede- ja sideministeerium esitab lähiajal valitsusele riikliku sadamaregistri põhimääruse ning sadamas laevaliikluse avamise korra projekti. Nende dokumentide koostamine lähtus vajadusest saada täpne ülevaade Eesti sadamate olukorrast," V Palmet (PM, 28.02.1998).

Olgu siinkohal selgelt üle korratud, et osundatud mõtted on välja öeldud 1998. aastal, ehk teisisõnu seitse aastat peale taasiseseisvumist! Kus oldi sinnamaani, miks ei käivitatud

Eesti majanduse peamootoreid kohe, viivitamatult? Vastus on lihtne: varem ei antud Euroopa Liidust selleks lihtsalt luba. Pandagu tähele, et raudtee erastamine on ELi seisukohast vaadates areng, ja see just see õige areng nende jaoks ongi.

Kiil
"Asja iva peitub selles, et europoliitikuid jätab meie edu või ebaedu täiesti külmaks. Nad esindavad EE kodanike huve. Kõik, mis Eesti arengus vastab soomlaste, rootslaste, sakslaste ja teiste euroliitlaste huvidele, tunnistatakse diplomaatiliselt Eesti eduks (nende huvide rahuldamisel! - V.L.), ka siis, kui meie ninaots ka enam viletsusesoost välja ei ulatu," Janno Keiljan, PM, 15.04.2000.

Samas paljastas V Palmet oma intervjuus (ELi vaatevinklist reetis) üliolulise informatsiooni: "Palmeti sõnul tuleb ministeeriumisse sadamate kohta pidevalt järelepärimisi välisinvestoritelt ja mitmesugustelt organisatsioonidelt, kes soovivad Eesti infrastruktuuri rahastada" (PM, 28.02.98). **Sellega on lühidalt ja pöördumatult omaks võetud fakt (mis vähegi pädevale ammu teada), et raha ja huvitatud osapoolte puudumine pole kunagi olnud meie majandusarengule takistuseks.**

Intrigeerivalt haakub sadamate probleemiga ka raudteede läbilaskevõime tõstmine; õigemini virgumine äratundmisele, et raudteede läbilaskevõime tõstmine Tapa-Narva liinil pole mõttekas (SL, 27.08.98), et lahend leidub Tallinn-Tartu-Petseri suunal. Ning et üldise transpordivooga tulevikus toimetulemiseks on otstarbekas rajada ka Valga-Mõisaküla liin. Siis täpselt sama lahend, mis Eesti Kongressi majanduskogu brošüüris "Eesti tee" (igale Riigikogu esimese koosseisu liikmele anti avaistungil üle üks eksemplar) sai 1992. aasta septembris selgelt lahti kirjutatud (lisa 2). Miks targakssaamine viibis ja millega seletada, et see üleüldse algas? Vastus selgub artikli autori V. Uustalu rekvisiite lugedes: Euroopa Komisjoni transpordikoridoride töörühma liige. Niisiis alles 1998. aastal andis Euroopa Liit Eestile loa alustada transiidi sisulist lahendamist.

**

Eesti majanduslikku koloniseerimist oleks saanud vältida, kui kolm kõige olulisemat majandussektorit: tselluloosi-tööstus, transiit ning väliskaubanduse tasakaalutollid oleks kohe sissejuhatuseks peale taasiseseisvumist paika pandud. Aga just tselluloositööstus oli esimene, mis maha murti, seekord Soome kui Euroopa Liidu liikmesriigi poolt (I, lk 103). Hämmastav on see üksmeelsus ja hästitöötav süsteem, millega takistatakse eesti ettevõtjaid saamast laenu tsellu-loositööstuse taastamiseks. Vaja oleks vähem kui pool miljardit dollarit kuid ei, preventiivne süsteem töötab suure-päraselt, isegi nii hästi, et riigipoolne laenugarantii hangetele ei aita.

Kas lohutab kedagi see, et ka lätlastel ei läinud palju hõlpsamalt? Soome metsafirma Metsä Serla teatas 1998. aasta augustis, et soomlased põhimõtteliselt kindlasti osale-vad Läti tselluloositehase projektis (lõppvõimsuseks 600 000 tonni), aga mitte praegu ja veel mitte niipeagi. Soomlaste taktika oli elegantselt lihtne: alul investeeriti 10% lõpp-mahust, kinnitades sellega projekti enda külge kinni, ning siis teatati pidulikult, et Läti niipea tselluloositehast ei saa!

Kiil
On põhjust väita, ct Läti valitsusel õnnestub tark vastukäik - rootsi kapitali abil soomlaste monopoli murdmine. Nimelt lõi Läti riik koostöö rootsi firmaga Södra (on maailmas suurim okaspuutselluloosi valmistaja) ühisfirma, millesse kaasati hoopis Suomen Metsäliitto. Sellises kontekstis ei jää soomlastel tõesti midagi muud üle kui haarata kasvõi osa piruka järele. Pirukas on aga suur, aastane kogutoodang siis 600 000 tonni tselluloosi, investeeringute maht kuni 0,85 mil-jardit USA dollarit.

Peaaegu sama elegantne kui oli Eesti väljamängimine Euroopa transiidikaardilt Via Baltika libaprojekti abil. Usk soomlaste "vennaarmastusse" oli niivõrd tugev, et Eesti tran-siit seisis 10 miljoni tonni peal kuni 1997. aastani, kuni lõpuks ometi mõisteti (meid aitas ka eelpool märgitud "siib-rite äravõtmine"), et uusliberalistlik majandus ei tunne oma-kasupüüdmatu abi mõistet ning tänaseks on õnnestunud osa

transiidist soomlaste käest ära kiskuda. 2001. aastal oli eesti transiidi mahuks 28,2 miljonit tonni. (Võrdluseks olgu märgitud, et lätlased ületasid juba 1997. aastal 50 miljoni tonni piiri). Ja nüüd seisabki eestlane, "superprojekti" vatmanirullid kaenla all ning uurib tarku ellujäämiõpetusi. Seda maal, mis kunagi oli vaidlustamatult edukas. Põhja poolt aga muiatakse isekeskis rahulolevalt ja andestavalt - no võivad ikka mõned naiivsed ja... olla!

Kuid kõige selle taga ei tule näha siiski kellegi isiklikku suurt armastust või viha. Selline ongi uusliberalistlik kapitalism, globaalse konkurentsimajanduse kolmas poolus (lisa 1, § 17) mondialismi põhiline relv, kus vale, pettus, kavalus, halastamatus ja tugevus tagavad ellujäämise. Sealjuures esmajoones teiste arvel. **Inimnäoline kapitalism' hukkus märkamatult juba seitsmekümnendatel aastatel.**

Eesti majanduse allutamisest huvitatud subjektide arv pole aga sellega veel ammendatud, vajadus neid ära tunda samuti mitte. **Protsessis kõige põhimõttelisemat rolli kannab, milles ongi asja tuum, Rahvusvaheline Valuutafond (IMF) kui globaalse Raha täitevorgan.** Nende töömeetod on sümpaatselt lihtne. Alul laenatakse allutatavasse sihtriiki praktiliselt ilma takistusteta, ning seejärel teeb IMF riigile ettekirjutused,

Kiil
12. juunil 1999 teatas IMF, et annab andeks 361e maailma kõige vaesemale riigile nende laenud kukku 50 miljardi USD väärtuses, juhul kui need on nõus IMF poolt esitatud tingimustega. 2001. aasta juunis oli selliseid riike juba 48. Olgu märgitud, et paljud arenguriigid maksavad kuni kaks kolmandikku oma sisemajanduse koguproduktist laenuprotsentidena IMF-iIe.

et ta peab oma majanduse ümber korraldama (vastamaks Novus Ordo Seclorum printsiipidele): avama täieliku juurdepääsu oma turgudele, takistusteta sissepääsu väliskapitalile, äritingimused uusliberaliseerima, privatiseerima riigi julgeoleku strateegilised alustalad, nagu side, transpordi infrastruktuurid, energeetika, jne.

Kiil

Kui äsjaöeldut illustreerida põhimõttel, et tõde näkku nagu kirves selga, siis näeks see välja niimoodi: "IMF-i huvides on hävitada need tootmisharud, kus me Läänega konkurentsivõimelised oleme. — IMF ei aita Eestis kedagi, ta teeb siin äri, viies ellu arenenud tööstusriikide põhimõtteid," Janno Reiljan. Luup, 16/96.

Seni on enamus üleminekuriikidest sööda alla neelanud, kuid mitte siiski päris kõik. Täpses vastavuses eelkirjeldatule arenesid sündmused aga Eestis - kohe peale taasiseseisvumist hakkas Eesti riigi majandust juhtima *"gold*'ne trio'' **Meie majanduse ideoloogiline juhtimine toimub üksnes Raha (IMF) ettekirjutuste (memorandumite) alusel. Triosse kuuluvad veel Euroopa Liidu Komisjon ja EV Rahandusministeerium.** Näiteks. "Eesti majanduse arengukava 2002" koostas ja esitas 03.12.1997 valitsusele kinnitamiseks rahandus(!!!)ministeerium. Sellele aga järgnes naturaal-sovjetlik standard: arengukava esitati nii IMFile kui ka Euroopa Komisjonile ekspertiisi ning heakskiitmiseks!

Järeldus on rõõmutu ja vaidlustamatu: olukorras, kus riigi majandust juhib välispank ja Euroopa Komisjon, ei saa rääkida Eesti riigi iseseisvusest. Ei saa rääkida põhiliselt sellepärast, et riigi majandus on suudetud viia strukturaalse väärarengu keerdesse (joonis 18), seda eelkõige panganduse ja pangalaenude poliitika kaudu.

Ning tulemused ongi ootuspärased. Eesti ja Singapur on mõlemad kontinentide põkkumispunktid, seega kõrgstrateegilised ja suure arenguvõimalusega. Kuid võrrelgem: Singapur iseseisvus 1959. aastal, seejärel on neljakümne aasta jooksul olnud nende majandusareng ca 8% aastas; kümne iseseisvusaasta möödudes moodustab Eesti majanduslik kogutoodang 1989nda aasta tasemest vaid 87,9% (joonis 19)!

3.3. POLIITILINE OKUPATSIOON

Riigi majanduse koloniseerimine pole võimalik ilma eelneva ja kaasneva poliitilise okupatsioonita. Tõhusaim vahend selleks on sekkumine riigi seadusloomesse ja Eesti puhul toimus see Euroopa Liidu nõunike kaudu.

Võib tekkida küsimus: mida halba on selles, kui keegi soovib nõustada taasiseseisvunud riiki? Loomulikult mitte midagi, kui nõustamine toimub nõustatava huvides. **Ultimatiivne sekkumine, mille tagajärjeks on meie rahvusliku majandussektori hävitamine, pole aga nõustamine.** Analoogiliselt energeetikaseadusele on kõik meie iseseisvuse seisukohalt olulised seadused "ära nõustatud", ning vahendeidki pole selleks kokku hoitud - Euroopa Liidu PHARE programmi kaudu Eestisse tulnud summadest on läinud (meie endi võimukandjate sõnul) ca 85% andjatele tagasi, põhiliselt nõunike palkadeks.

Taasiseseisvumisjärgne Eesti oli tõeline unelmriik majanduslikuks ja poliitiliseks okupatsiooniks seadusandluse kaudu, sest väga vähesed ausad inimesed suutsid tookord läbi näha nii filigraanset riigi ümberkantimist, taasvallutamise salaplaani. Meie teadlik iseseisvusvõitlus peab nüüd aga jätkuma esmajoones selles, et üksikasjalikult enestele selgeks teha, kuidas toimub seadusandluse manipuleerimine, et avada riiki välisele, nii poliitilisele kui majanduslikule koloniseerimisele.

Mehhanismi, kuidas seaduste loomise protsess laiali tõmmatakse, nii et kõrvalt oleks võimalik loomet vabalt suunata

ja kontrollida, räägivad lahti järgmised väljavõtted (Uno Mereste. Rahva Hääl, 08.04.94):

"Haldusliini pidi toimuvatele kooskõlastamistele rajatud seaduseelnõude ettevalmistamise praktika oli üks peamisi Nõukogude seaduste toimimatuse metodoloogilisi põhjusi, rääkimata sellest, et nende vahendusel püüti taotleda enamasti teoreetiliselt vääralt püstitatud eesmärke. — Normaalselt toimiva demokraatia seisukohalt vaadatuna on mudelkujutlusel seaduste kooskolastamiskadalipust hulk olulisi puudusi, mille tõttu selle jätkuv propageerimine ja praktikas rakendamine on juba ammugi sotsiaalselt ohtlikuks muutunud. — Võimalus mingit seadust kehtestada oleneb selle kujutlusmudeli kohaselt oluliselt sellest, kas ja kui kiiresti "huvitatud organid" (ja riigid! - V.L.) on valmis selle eelnõu kooskõlastama. Mitte Riigikogu ei dikteeri, missuguseid seadusi tuleb kehtestada ja millal, vaid vastavad ametkonnad.

Rohkete kooskõlastamiste vahendusel seaduste sisu üle otsustamine kandub tegelikult rahva poolt valitud esindajatelt eelnõu kooskõlastavate "huvitatud organite" ametnikkondadele, kellele ei ole keegi kunagi seaduste andmise õigust andnud. Nende asutuste ametnike arvamused, arusaamised ja huvid ei tarvitse seejuures sugugi kokku langeda (ja pahatihti tegelikult ei langegi kokku) rahva üldiste huvidega. Sellega usurpeerib seaduseelnõusid kooskõlastavate riigiasutuste ametnikkond (kus on palju poliitika- ja teooriaspekulante ning "nõunikke" - V.L.) tegelikult rahva poolt Riigikogule antud seadusandja staatuse."

Kui seadusloome köis on parajalt pikaks venitatud, siis pääsebki seda vedama palju salapäraseid "eksperte", kelle põhiliseks töömeetodiks on legalism ja võltslegalism. Uno Mereste (Eesti Sõnumid, 15.08.94): "Võltslegalism kasutab samasuguseid argumente nagu ehtne, ent ei tee seda spontaanselt, vaid ettekavatsetult, kas tellimuse peale või omaenese poliitiliste pürgimuste rahuldamiseks." *Ad vocem:* kõige tähtsamad tellimused tulevad siiski mitte "huvitatud

organitelt'", vaid rahvusvahelistelt huvigruppidelt ja välisriikidelt.

Nagu ikka, ei unusta poliitiline okupatsioon ära statistikat, sellega manipuleerimist, mille eesmärgiks on üldjuhul tegeliku olukorra ilustamine. Eestis algas julge mäng numbritega juba mitu aastat tagasi. Selles vallas pakub Statistikaamet palju ebameeldivusi: sihiteadlikud metodoloogilised vead SKP arvutuses, moonutused SKP/RKP suhtelises suuruses, keskmine palk, majanduslik ebavõrdsus jne.

Väga sümptomaatiline, et tahtlik tegelikkuse "toonimine" on alanud isegi Soomes, ELi liikmesriigis. Näiteks on seal viimasel ajal tekkinud kaks töötusalast statistikat: tööministeeriumil oma ja statistikaametil oma. Esimese järgi oli Soomes 2000. aasta septembris tööpuudus 11,6%, viimase järgi 9,1%. K. a keskel oli tööpuudus isegi viimase järgi hakanud tõusma ja lähenes 12%-le, ent maikuus Soomet külastanud IMF missioon väitis, et tegelik tööpuudus on kuni kaks korda kõrgem!

Ka manipuleeritav teadus kuulub poliitilise okupatsiooni varustuse hulka. Kasvõi näiteks "õige" ajaloo ja tuleviku kirjutamise ja kujundamise kaudu. Kui silmas pidada tänapäeva, Euroopa Liidu temaatikat, Eestit ja "õiget'' tulevikku, siis selles osas on standardit loovaks Rein Ruutsoo ja Aksel Kirchi koostatud raamat "Eesti Euroopa Liidu lävepakul" (Tallinn, 1998). Raamat kujutab endast eesmärgikeskselt konstrueeritud ja mundriaule kohustusliku verbaalse vahu alla oskuslikult ära peidetud illusiooni, toetamaks Euroopa Liidu koloniseerimistaotluse kõige olulisemat peitelegendi (1. ptk 3.5), et "Eesti on vaene, väike ja vähetähtis", et Eestil puudub alternatiiv. Näiteks ("Eesti...", lk 72): "Eesti kuulub Euroopa äärealadele, majanduslikult seni marginaalsesse piirkonda (geograafiline kaugus Lääne-Euroopa keskustest, keelebarjäärid, postimperiaalne pärand). See nõuab poliitikutelt märgatavalt rohkem pingutusi Eesti "nähtavaks tegemi-

sel" Euroopa Liidu kandidaatriigiks valimine kergendab seda ülesannet oluliselt."

Vastukaaluks olgu meeldetuletus selle kohta, mida arvas Eestist USA asevälisminister Strobe Talbott oma visiidi ajal 1998. aasta juulis (mille tegelikuks eesmärgiks oli Eesti energeetika saamine USA kontrolli alla). Ta väitis nimelt, et maailma ajalugu ei tunne teist sellist riiki, mis oleks suutnud mängida maailma geopoliitikas viimase kümne aasta sees nii otsustavat rolli kui Eesti. Nagu enamik teab, pole meie "nähtavusega" probleeme juba **800** aastat olnud. Sobib veelkord üle korrata Janno Reiljani: ...ka teooriaspekulandid (antud juhul poliitilise okupatsiooni mahitajad -V.L.) suunavad oma tähelepanu eelkõige poliitikale, sest teadusega sisulises tähenduses pole spekulantide intellektuaalsel teenindamisel midagi ühist. See on lihtsalt üks intellektuaalse prostitutsiooni eriliike.

Kiil

Rein Ruutsoo (Päevaleht, 06.04.94): "Igasugune võim demoraliseerib ükskõik keda. Moraalne allakäik on vältimatu. Ei ole halvemaid ega paremaid inimesi, vaid on olemas sotsiaalsed mehhanismid."
Üks psühholoogia põhitõdedest on, et tõepoolest võim omab inimese moraalile väga tugevat mõju. On nii, ei inimese iseloomu ja moraalse taseme kohta saab kiiresti ja paikapidava pildi siis, kui anda tema kätte võim. Reaktsioon võib olla kahesugune: kriitilisest piirist allpool oleva kõlbelise tasemega inimene tõepoolest demoraliseerub, kuid sellest piirist ülalpool olev indiviid, vastupidi, hakkab kasutama võimu teda ümbritseva keskkonna kõlbeliseks tõstmiseks. Silmas pidades R.R. ootamatut rünnakut psühholoogia kaanonile vastu ja juhul kui tal peaks seejuures veel õiguski olema, siis peab küll järeldama, et R. Ruutsoo ja A. Kirch on vähemalt võimule lähedalseisvad isikud. Sest viidatud raamatut aluseks võttes tuleb tõdeda, et nemad kui teadlased on demoraliseerunud. See väide on raamatu "Eesti Euroopa l.iidu lävepakul'" põhjal ilma raskusteta tõestatav.

Poliitilise okupatsiooni standardvarustus on aga loomulikult meedia poliitiline kontrollimine ja piiramine, mida võib nimetada ka poliitiliseks tsensuuriks. ELi temaatika vallas olgu näiteks viidatud manipulatsioonidele Saar Polli poolt teostatud monitooringu tulemuste edastamisel Postimehes (7.06.00) ja Eesti Päevalehes (samal kuupäeval). Sihiteadlikult on esitamata jäetud andmed 1998. aasta sügise

kohta, sest nagu näha jooniselt 20, olid need 'jah' seisukohalt väga halvad. Et Saar Polli algandmed olid kättesaadavad, tõestab fakt, et "ÜRO Inimarengu aruanne" (Tallinn, 2000) neid sisaldab.

Saar Polli puudusi kinnitab näiteks küsimusasetus joonisel 20: "Kui homme toimuks referendum Euroopa Liidu liikmeks saamise küsimuses, kas hääletaksite liikmeks saamise poolt või vastu?" Küsimus on juba semantiliselt valesti formuleeritud, sest 'liikmeks saamise' otsustab siiski Euroopa Liit ja mitte liikmeks astuda soovija. Kuid sellise sõnaseadega saavutas Saar Poil küsitletavas alateadvusliku häälestatuse, et liikmeks saamist tuleb paluda ja selleks saamine on vastutulek EL poolt ning seetõttu 'ja' sõna oleks küsitletava poolt kui tänuavaldus osutatud "heatahtlikkusele" Taolise lihtsa manipulatsiooniga kallutas Saar Poll tulemuse iseseisvusmeelsete kahjuks. Inimest on väga lihtne emotsionaalselt kallutada,

Kiil
sest:
"Rahvas tahab, et teda lollitataksc.
Nii on arvanud kõikide riikide juhid juba aastatuhandeid. Enamikus riikides see ka õnnestub.
Kui rahva lollitamise tees ci töötaks, poleks olnud hitleri.smi ja stalinismi, Napoleoni sõdasid ega Hiina kultuurirevolutsiooni. Nii nagu igale tütarlapsele meeldib, kui talle öeldakse, et ta on ilus, nõustub iga eestlane meeleldi tunnistama Kesti majandusimet ja eestlase kordumatut tarkust. Kui juhtidel napib mõistust rahvast pöörata, kutsutakse appi välisspetsialistid, kelle tasustamiseks miljoneid on küllaga," Anto Raukas, KPL, 11.05.00.
Ja pole ime, et asjatundmatu inimene võimukandjate poolt lollitatuna tahab Euroopa Liitu. Need kuulutavad, et ELst hakkab tulema raha jättes sealjuures ütlemata, et see nn raha saab tulla esmajoones kohalike keskkonna- ja infrastruktuuri projektide kaasfinantseerimise kujul. Nad jätavad aga välja ütlemata, et enne 'raha tulemist' toimub mitu korda suurem 'raha minemine' (joonis 12).

eriti juhul kui tema vastus pole enne küsitlust veel kindlalt välja kujunenud. Sellised moodustavad aga ligi nelikümmend protsenti küsitletavatest

Tsensuuri räigusega Eesti meedia rahvusvahelises mõõtkavas ilmselt silma ei paista, sest pressivabadusest jääb palju

puudu mujalgi (joonis 21). Seda enam, et eesti meediat on üldse väga vähe järele jäänud. Sellest pole kasu, et "Norra ja Rootsi meediakontsernid on andnud Eesti ajakirjandusele sõltumatuse, mis teistsuguste arengute korral olnuks ohustatud." (Mart Kadastik, PM, 2.11.99), kuna taolises "sõltumatus Eesti ajakirjanduses" on Mart Kadastiku taolised rootsi kapitali häälekandja palgatöötajad saavutanud sõltumatuse **üksnes Eesti huvide suhtes.**

Kolmandale osale kokkuvõtteks saagu tõdemus, et uus ajastu on ultimatiivselt astunud meiegi teele: **Eesti iseseisvus-, välis- ja kaitsepoliitika esmaseks prioriteediks on tõusnud riigi väljaviimine majandus- ja poliitilisest okupatsioonist, iseseisva välispoliitika rakendamine.** Kõik on veel võimalik, kuni Eesti pole Euroopa Liiduga liidetud.

4. EESTI GEOPOLIITIKA

4.1. VÕIMALUS AVANES 21. MÄRTSIL 1997. AASTAL

Niisiis Nõukogude Liit ei varisenud kokku, vaid reorganiseeriti ühe osana pikaajaliselt ja täpselt kavandatud ühisplaanist koos Lääne suurriikidega aastatel 1984-1992. Venemaa mõju Eestis oli ka taasiseseisvumise järel endiselt arvestatav, seda isegi peale vägede väljaviimist 1994. aastal. Helsingis 21. märtsil 1997 sõlmiti aga B. Clintoni ja B. Jeltsini vahel salalepped. mille alusel Venemaa andis Eesti lõplikult Lääne mõjusfääri üle. Esmajoones tähendas see, et Ameerika kapitalile ning poliitilisele mõjule avanes tee Eestisse. Aga samuti seda, et **tekkis võimalus katkestada Eesti riigi ümberkantimine Euroopa Liidu kui liitriigi koosseisu, säilitada iseseisvus, rakendada oma geopoliitilist projekti kasutades uusautarkia printsiipi. Seepärast võib 21. märts 1997 saada Eesti jaoks sisu poolest sama oluliseks kuupäevaks, kui seda on 20. august 1991.** Viimane on ajamärgiks Eesti eraldumisest Venemaa võimu alt; esimene aga ajamärgiks, millest alates võib lugeda, et Eesti sai **võimaluse** vabastada end ümberkantimisest "Euroühendriikide" etniliseks piirkonnaks, "Euroühendriikide" sillapeaks vastu suurt Ida, uusimmigratsiooni plahvatuskoldeks **EL sillapea kiirel väljaehitamisel Euroopa Liidu enda poolt.**

Helsingis sõlmitud salalepete alusel lõppes varjatud kuid pingerikas mõõduvõtmine USA ja Venemaa vahel ses suhtes, kelle mõju jääb Eestis peale. Esmapilgul võib tunduda, et USA huvid jäid peale, kuid tegelikult jäi seis vähemalt viiki. Ehkki Venemaa andis Eesti enda mõjusfäärist ära ilma 'aga'-deta. tagab oluliselt rohkemat kui viigiseisu siiski asjaolu, et Eestisse suudeti jätta mõjuvõimas nn viies kolonn, mis lähitulevikus teeb nii USAle kui ka Euroopa Liidule vaba tegutsemise Eestis võimatuks, sest nad on sunnitud arvestama Venemaa huvidega. Kolme suurriigi (väga laias laastus) viigiline kohalolek Eestis sai tõsiasjaks, uusokupatsiooni tõkestamine muutus võimalikuks ja meie endi otsusest sõltuvaks.

Tekkis uus geopoliitiline muster, jõudude vahekord, milles USA jaoks muutus eelisvariandiks Eesti jäämine väljapoole Euroopa Liitu. Kui Eesti oleks Euroopa Liidu liige, siis sündmuste kaudne mõjutamine USA poolt tema enda kasuks oleks sellele vaatamata võimalik, ent üksnes "tüürimehe nõuniku" rollis. Aga milleks, "Jalta-2" andis USAle palju suuremad võimalused. Kui Eesti jääb iseseisvaks, oleks meie võimalik geopoliitiline kontroll USA poolt hoopis lõtkuvabam. läänelik topeltmoraal ei luba neil kasutada otsest okupatsiooni, või midagi niisugust, mis oleks sellisena avalikult tõlgendatav. Lõtku suurus on aga see, mis sõltub Eestist.

Samas Venemaa nõrkus ei anna talle lähiajal võimalust tõsiselt mõelda Eesti sõjalisele okupeerimisele. Tee on vaba ütlemaks *'ei* Euroopa Liidule: USA otsene huvi ja kaudne toetus on olemas, Venemaa poolt vaadatuna oleks aga suurepärane taoline jätkuvariant, et Saksamaa bastionid Narva jõe äärde ja vastu Pihkva müüri jääksid püstitamata (loomulikult on siinkohal silmas peetud sõjapidamise vahendina majandusbastione nagu eespool korduvalt toonitatud). NATO laienemisega seonduvast on Venemaale ebameeldivusi juba küllaga, isegi vaatamata sellele, et vetoõigus NATO laienemisele ida suunas tal kõigele vaatamata *de facto* ikkagi on.

kuigi "G II" ei tundu olevat huvitatud selle kasutamisest. Pigem vastupidi, Vladimir Putin on välja öelnud isegi mõtte Venemaa võimalikust liitumisest NATOga.

USA - poolne iseseisvat Eestit soosiv suhtumine on olnud läbinähtavalt selge kogu aeg, näiteks juba 16. jaanuaril 1998 sõlmitud USA-Balti partnerlushartas. Eesti liitumisest ELiga on selles juttu vaid punktis 27: "Ameerika Ühendriigid tuletavad meelde oma pikaajalist toetust ELi laiendamisele, pidades seda põhiliseks institutsiooniks uues Euroopas ja deklareerides, et tugevam, suurem ja väljapoole vaatav Euroopa Liit edendab julgeolekut ja heaolu kogu Euroopa jaoks" **Niisiis USA toetab Eesti liitumist üksnes ELiga kui institutsiooniga, s.t kui riikide liiduga, mitte liitriigiga.**

Erilist tähelepanu väärib seejuures, et institutsioonina on EL asetatud tähtsusjärjestuses OSCE järele ja sugugi mitte esikohale (punkt 23. hartas). Hinnang Eesti võimalikule liitumisele mõne teise (foderaal)riigi koosseisu on antud ühemõtteliselt punktis 10: "Ameerika Ühendriikidel on tõeline, **sügav** ja kestev huvi Eesti, Läti ja Leedu sõltumatuse ja territooriumi terviklikkuse ning julgeoleku vastu"

Osundusi annab tõlgendada ilmselt ainult ühte moodi: USA pooldab üldsõnaliselt meie kuulumist riikide liitu, kuid oleks selgelt vastu meie kuulumisele mõne (liit)riigi koosseisu. Tekib mulje, et USA ei alahinda ELi tuumik- ehk jõuriikide potentsiaalset võimalust muuta Euroopa Liit Riigiks 6-7 aasta pärast, mis ei sobi algselt kavandatud Novus Ordo Seclorum'i raamidesse.

Partnerlusharta allakirjutamistseremoonial president L. Meri poolt väljaöeldud mõte, et Eesti soovib integreeritud Euroopat, tugeva Ameerika kohalolekuga, omandab jõuliselt reaalseid piirjooni. Meile on lubatud isegi, et Eesti peaaegu, enam-vähem, üsna kindlasti, kui midagi hullu ei juhtu..., saab lähitulevikus NATO liikmeks. Eestisse on juba kingituseks toodud isegi 40.500 USA M-14 tüüpi automaatrelva (üldmobilisatsiooni korral saaks relva peaaegu iga reserv-

väelane). Milleks meile ikkagi Euroopa Liit, kui julgeoleku tagab NATO ja inimeste hirmgi kahaneb NATO-liikmelisuse läbi hoopis enam. Tülikas küsimus küll, aga vajab siiski väga täpset vastust.

Omaette ilmaime oli muidugi energeetikakontsern NRG sissemarsi mahitamine Eestisse asevälisminister Strobe Talbotti isikliku egiidi all (pool ajast, mis oli ette nähtud S.T. 1998. aasta juulikuise külaskäigu ajal ametlikeks vestlusteks, kulus tegelikult NRG sissekruvimisele). Nii kõrgel tasemel sekkumine

Kiil

"AMEERIKA LIHTSALT ARMASTAB MEID.

VÕIB TEKKIDA KIUSATUS VÕRRELDA USA VÄLISPOLIITIKAT NSVLi OMAGA

Me teame loomulikult, et USA huvi Balti riikide vastu tuleneb tema idealismist, tahtmisest väiksemaid ja vaesemaid aidata. Kui sellised on USA valitsuse motiivid, kes oli valmis Eesti, Läti ja Leeduga Balti harta sõlmima, siis on kahtlemata sügavast altruismist kantud ka USA kompaniide huvid meie elektrijaamade ja raudtee vastu.

Ei ole kahtlust, et Ameerika asevälisministri Strobe Talbotti ja kuuldavasti ka asepresident Al Gore'i mure selle pärast, ei Kirde-Ecsti elektrijaamad saaks ära osta NRG Energy, tuleneb nende ühisest armastusest meie vastu ja murest, et niisugused strateegilised objektid võiksid saada kellegi kontrolli alla, kes meid tegelikult ei armasta. Nagu näiteks venelased või eurooplased, kelle silmakirjalikkus ja mustad kokkumängud on meie ajaloost teada.

Eurooplasi ei saa usaldada, seetõttu peame olema tänulikud tippdiplomaat Richard Holbrooke'ile, kes leidis oma tihedas graafikus aega tulla külastama Eestit ja meenutama meie ärimeestele, et on ohtlik, kui siinses majanduses hakkavad domineerima ainult Euroopa kompaniid.

Euroopa ei saa ju kuuluda ainult tagurlikele ja silmakirjalikele eurooplastele - see oleks ju lausa Monroe' doktriini euroopalik variant. See doktriin töötas hästi mõlemas Ameerikas, aidates eurooplasi sealt eemal hoida, oleks aga naeruväärne, kui seda uutes oludes hakatakse rakendama Euroopas.

USA JA NSVL

Sama naeruväärne oleks pidada samaväärseks kadunud Nõukogude Liitu ja Ameerika Ühendriike. Kui allakirjutanu artiklitest on midagi seesugust välja loetud, siis on see arusaamatus. Minule nagu kõigile mõtlevatele inimestele on ikka selge olnud, et USA oli headuse, NSVL aga kurjuse impeerium.

USA invasioonide taga - olgu Kuubas, Nicaraguas, Filipiinidel, Vietnamis või Granadas - oli ju armastus, tahtmine teisi aidata. Ei või ka võrrelda KGB ja GRU nõuandjaid, kes õpetasid vasakpoolsetele diktaatoritele piinamismeetodeid, CIA ja FBI nõuandjatega, kes õpetasid sedasama Ladina-Ameerika diktaatoritele. Ladina-Ameerikas on diktatuurid ju lõppenud ning piinajad ja poojad teenivad nüüd noori edukaid demokraatiaid, loomulikult täielikus vastutustundes.

Oleks rumal võrrelda niinimetatud Brežnevi doktriini - mis väitis, et sotsialismimaad ei saa suhtuda ükskõikselt sotsialismi saatusse vennalikes sotsialismimaades — Kissingeri doktriiniga, mis leidis, et USA ci saa jääda ükskõikseks Tšiilis toimuva suhtes.

Peame mõtlema, mis oleks saanud, kui vasakpoolsed oleksid jäänud Tšiilis võimule: siis ei oleks piinatud surnuks mitte sadu, vaid kindlasti tuhandeid inimesi.

Niisama rumal oleks võrrelda USA instruktorile ja USAs väljaõpetatud sõjaväelaste tegevust indiaanlaste vastuhakkude mahasurumisel Guatemalas või Mehhikos Nõukogude ohvitseride rolliga rahvusliku vabadusliikumise mahasurumisel Eritreas või Iraagis.

Peame mõtlema, milline õnnetus oleks, kui indiaanlased saaksid kuskil võimu enda kätte. See tähendaks vähemalt sotsialismi või midagi veel hullemat, kui miski sotsialismist hullem olla saabki. On ju tõestatud, et inkade impeerium muistses Peruus oli sotsialistlik, mida head võiks oodata Guatemala või Chiapase maiadest? Neile peab paratamatult nende koha kätte näitama.

PARALLEEL SOOMEGA

Kirjutan seda aga kõige enam sellepärast, et mul tekkis hirm, et mõni ebateadlik kodanik või mitlekodanik võib näha analoogiat NSV Liidu toonase käitumise vahel Soomega ja USA nüüdse käitumise vahel Eestiga.

Soome—Nõukogude sõprus- ja abilepingut Balti hartaga ei hakka vist küll võrdlema keegi. Kardan aga. et kellelgi võib tekkida kiusatus võrrelda Moskva erilist huvi müüa Soomele oma elektrivedureid ja tuumaelektrijaama.

Võib-olla on paljudel läinud meelest, et Nõukogude Liit avaldas Soomele tugevat survet, et seal oma äri ja strateegilisi huve edendada. USA tipp-poliitikud on aga jaganud Tallinnale ainult sõbralikke nõuandeid. Mille eest meil kõigil on põhjust ameeriklastele südamest tänulikud olla." J. Kaplinski, Postimees, 21. juuli 1998.

äriasjadesse on isegi USA praktikas ebatavaline. **Tagapõhja ideoloogilisust** ilmestab veelgi see, et S. Talbottiga oli kaasas endine Rand Corporation'i analüütik, nüüdne kõrge välisministeeriumi ametnik Ronald Asmusen, kelle laialt tuntuks saanud "uurimus" 1996. aasta maikuus andis "teadusliku" põhjenduse Eesti erirollile..., "mille eest meil kõigil on põhjust ameeriklastele südamest tänulikud olla.

Kõik see ja palju muud analoogilist ongi 'tugev kohalolek' Ning veelkord - milleks meile Euroopa Liit, mis Venemaa **ükskõik millise okupatiivse tegevuse** vastu niikuinii mingit kaitset ei annaks? Refrään: vähemalt seni, kuni pole muutunud tuumarelvastusega Riigiks.

Kui eelöeldu tekitas mulje ameerikavastasusest siis läks küll midagi halvasti. Mitte Ameerika kohaloleku **meie poolt**

kontrollitav suurenemine pole Eesti jaoks surmavalt ohtlik, vastupidi, see on vältimatu eeldus iseseisvusaate taastamiseks. Surmaoht Eesti jaoks on aga olemas, sest kasvavalt reaalne on, et:

1. Euroopa Liidust formeerub Euroühendriikide kaudu Riik. Seejuures on täiesti tähtsusetu, kas see sünnib Novus Ordo Seclorum'i võidu läbi, Saksamaa praeguse võimaliku riikliku salapoliitika alusel või neonatside võidu kaudu. Selline oleks reaalne sündmuste käik, mille suhtes Margaret Thatcher dramaatiliselt hoiatas juba enne Saksamaade ühendamist.
2. Kui Eesti astub Euroopa Liitu, siis rakendub Eesti geopoliitiline ressurss totalitaarse Euroopa riigi teenistusse.
3. On piisavalt alust väita, et Venemaa ei saa jääda sellist sündmuste käiku tegevusetult pealt vaatama ja laseb vastumeetmena rakenduda oma nn viiendal kolonnil Eestis. Sellise stsenaariumi korral oleks mõttetu Eesti riigi ja rahva saatuse pärast otsida süüdlast kusagilt väljastpoolt, suitsiidi eest on vastutav vaid *felo de se.* **Venemaa huvi hõõgub endiselt sedavõrd, et Eestil on sisuliselt jäänud valida üksnes kahe võimaluse vahel: vene okupatsioon (NB! mitte sõjalise kallaletungi läbi) või iseseisev riik.**

Kiil
Meeldejääva ideoloogilise demarši tegi Lennart Meri, kui ta 1996. aasta 21. jaanuaril kuuepäevaselt Saksamaa visiidilt naastes teatas üheülbaliselt, et Eestil on valida üksnes, kas liituda Euroopa Liiduga või siis liituda Vene Föderatsiooniga. L. Meri: "Siin maailmas on kõik lihtne - kas lähed vasakule või lähed paremale."
President Meri seisukohavõtt oli reaktsiooniks liikumise Ei Euroopa Liidule loomisele, mis 15. jaanuaril 1996 end esmakordselt teadvustas Eesti avalikkusele. Meri lisas veel järgmist: "Meil on olnud varem varjatud poliitikuid, kes tahaksid liituda Vene Föderatsiooniga. Mul on hea meel, et nad seda nüüd avalikult on teinud."
Meri seisukohavõttudele järgnenud poleemikatorm Eesti pressis tegi loodetavasti selgeks, et kõik pole siiski nii lihtne, minna saab ka otse; on olemas ka Iseseisva Eesti tee ja Liikumine Ei Euroopa Liidule hindab üksnes seda teed.

Viimane võimalus jaguneb omakorda veel kolmeks: vene-finlandiseerumine, saksa-finlandiseerumine, ja kolmandaks: kontinentide, geopoliitiliste Ruumide vahendaja uusautarkilise geopoliitilise ruumi staatuses, geopoliitiline suurtegija, piltlikult väljendades - Maailma-Sveits. Venemaa oletas, et Eesti, kes küsis ennast vabaks ja iseseisvaks riigiks, valibki küsitu või siis äärmisel juhul 'saksa-finlandiseerumine' Ent seni on Riigikogu ja valitsus taotlenud kõhklematult otsest ELi (saksa) okupatsiooni (=Eesti kui etniline piirkond riik-Euroopas, Saksamaa geopoliitilises Ruumis), valik mis nii vene poliitikute kui reakodanike tasemel on **ühemõtteliselt hinnatud usalduse reetmiseks.** Kuigi vene rahva hinnang on kommentaaridetagi väljaloetav jooniselt 22, olgu siiski samast allikast juurde lisatud eriti oluline ja aastal 2002 aktualiseeruv fakt, et koguni 93% Venemaa elanikkonnast peab võimalikuks ja otstarbekakas Eesti riigi suhtes karme sõjalis-poliitilise iseloomuga vastusamme Venemaa poolt, juhul kui Eesti astub NATOsse. See on absoluutne mandaat Venemaa valitsusele vetoõiguse kasutamiseks NATO küsimuses - juhul kui selline soov peaks olema või tekkima.

4. Seetõttu on selgepiiriliselt välja kujunenud latentne seis, mis sunnib Venemaad muutma oma poliitikat Eesti suhtes lühikese aja jooksul, peale seda kui Eesti on astunud Euroopa Liitu. Ilmselt on olemas kaks arenguvarianti. Esiteks võib Venemaa käivitada oma viienda kolonni, juhul kui EL (Riik) hakkab kiiresti kasvama, ohustades seejuures **Venemaa** julgeolekut. Ent selline asjade käik on vähem tõenäoline ja taoline lahend Venemaa jaoks ka selgelt otstarbetu. Areng läheb ilmselt teist teed mööda, sest Eestimaal elavate mitte-eestlaste hulgas on suhtumises ELi välja kujunenud kaks selgepiirilist rühma. Üks usub tõsimeeli, et liikmeks astudes hakkab EList Eestisse voolama rikkust ja raha (joonis 23); teine rühm seda ei usu, küll aga usub, et Venemaa suurus tõuseb ja päästab nad majanduslikust

ängistusest. Kohe kui Eesti astub Euroopa Liitu ja kõikidele saab selgeks, et rikkust ja raha ei tule ega saagi tulla põhimõtteliselt, küll aga järgneb kiire hinnatõus (hinnatasemete osaline ühtlustumine toob kaasa ca 20%-punktilise hinnatõusu), siis sulgub Meri 'parempoolne tee" Eesti jaoks, sest viies kolonn hakkab otsima väljapääsu omal jõul ja omast tarkusest. Ning sellest võib välja kasvada väga ohtlik jätkuvariant

• Hädaohtu võimendab ikka veel üldine arusaama puudumine, et väljend 'kui Eesti astub Euroopa Liitu' on sisuliselt vale ning uinutab meie kriitilist meelt - tegelikult Eestit liidetakse vägivaldselt väga tugeva emotsionaalse, poliitilise ja majandusliku surve abil. 'Ei' poolele tähendab see sisuliselt suletud meediat, sealhulgas 'ei'-le suletud riigitelevisiooni ning riikliku finantseerimise puudumist, kuigi "eurostandard" näeb ette, et ka 'ei' poolt tuleb riiklikult finantseerida, et vähemalt demokraatia võltsoreool säraks ja lihtsameelseid silmi pimestaks. Selles mõttes peaks olema ilmekas see fakt, et liitumiseelses väitluses rahastasid Rootsi ja Norra valitsused võrdselt nii 'ei' kui 'jaa' poolt, ühisrahale ülemineku avalikus arutelus rahastas Taani riik väitluse osapooli samuti võrdselt.

Usutavasti on järgnev selle raamatu tähtsaim tõdemus: **EESTI RIIK JA RAHVAS PEAVAD JÄÄMA ISESEISVAKS, KONTINENTIDE JA GEOPOLIITILISTE RUUMIDE ERAPOOLETUKS VAHENDAJAKS; SEE EI OLE ÜKSNES EESTI ISIKLIK ASI, SEE ON KA MAAILMARAHU KÜSIMUS.** See oleks deeskalatsiooniks vastasseisus Lääs - ülejäänud maailm. Eskalatsioon on aga *de facto* olemas.

4.2. EESTI GEOPOLIITILISED VALIKUVÕIMALUSED

Teoreetikud pole suutnud veenvalt tõestada, et riigi geograafiline asukoht kannab kaasajal endaga kaasas fataalset ettemääratust - tegemist on siiski soodumustega. Kuid teisest küljest ei ole meie valikuvõimalused ka muljetäratavalt avarad, sest kui soovime tõesti olla iseseisev rahvusvaheline subjekt ja täita geopoliitiliselt iseseisvat rolli, siis tõusetub meie ette nii ühte kui teist, milles üldse valikuvõimalusi ei sisaldu. Näiteks mitmed lihtsad, esmapilgul ehk liigagi lihtsad, ent ometi raskesti täidetavad üldpõhimõtted:

1. Iseseisva riigi välispoliitikas **maksab vaid üks argument ja selleks on jõud.** Kuid kaasajal eeskätt mitte sõjaline jõud - ja meie puhul üldse mitte sõjaline jõud - vaid võrreldamatult tähtsamana: selge ja reaalne eesmärk, kõigutamatus selle saavutamisel, julguse, mõistuse, algatuse jõud. Koogutajaid küll keegi ei salli, ent ometi kasutatakse neid imekähku ära oma huvides, kui selleks vaid võimalus antakse.

2. Tuleb kompromissitult möönda järgneva väite õigsust: "Reaalsus on selline, et Ameerika ei päästa Eestit, veelgi enam, teid on pidevalt maha müüdud, kui mängu tulevad suuremate huvid," Paul Goble (Luup, 7/96). Karmist tõest peab välja kasvama käitumismall, et heale usule ja lihtsameelsusele ei saa midagi rajada, alati tuleb valmis olla vastama jõule jõuga, ning tarkusega ennetavalt läbi nägema vale ja pettuse. Kuid vastama mitte "toore" jõuga, sest selleks puudub isegi vajadus, relvad on ju teisemad. **Majandus-**

likult edukat ja tarka, ehkki väikest riiki tänapäeval keegi üldjuhul sõjaliselt okupeerima ei hakka, isegi majanduslikult mitte; viimane variant poleks märgitud eelduste korral isegi võimalik.

Ka iseseisvate arenguteede otsingul meil laia valikut ei ole, sest seisame lihtsa alternatiivi ees: kas lasta end liita Euroopa Liiduga või luua iseseisev uusautarkiline Eesti geopoliitiline ruum. Kõik liitumisega seonduv on eeldatavasti ammendavalt läbi käidud raamatus "Euroopa Liit tagantvaates" Täiendavalt olgu meelde tuletatud, et kohe kui ELs saadakse ühisraha süsteem kindlalt toimima ja Euroopa Liidu kui liitriigi funktsionaalsus korda, püüab Raha realiseerida oma eesmärki ja ülimuslikkust, ning õnnestumise korral (finantskatastrofistliku meetodi kohta vt ka I. lk 104) säilib ELi majandusedukusest **rahva** heaolu mootorina üksnes mälestus. Seni on ikka Raha oma üleoleku saavutanud, nii Esimeses kui ka Teises maailmasõjas ja pole sugugi võimatu, et ka Kolmandas.

Eestil on lihtne ja töökindel võimalus välja jääda finantskatastrofistlikust alistamisest, juhul kui ta loob oma uusautarkilise geopoliitilise ruumi. Järelikult saab eelpoolkirjeldatud alternatiivis kõne alla tulla üksnes võimalustest viimane. Võib ka nii väljenduda, et Eestist peab saama n.ö Maailma-Sveits **meile ainuomase** arengutee kehastus. Tõepoolest, valik ei ole rikkalik, ent see-eest meelitav.

Aga veel enne kui alustada meie võimaluse lahtirääkimist ja Eesti kui geopoliitilise Ruumi temaatikat, on otstarbekas lisada mõned tunnused, mis kindlasti peavad olema suveräänsel Eesti riigil, et poleks ebaselgusi ses suhtes, mida tuleb kalliks pidada ja kompromissitult tulest ning veest välja tuua:

- Eesti ei tohi kuuluda ühegi meie suveräniteeti ja identiteeti kahandava liidu koosseisu;

• Eestil peab olema oma välispoliitika, mille vundamendiks on geopoliitika;

• Eestis ei tohi olla võõrvägesid või kui on, siis NATO omad (sest viimane on rahvusvahelise lepingu aluseline kollektiivne kaitseorgan, mida kontrollib kolmas, meie suhtes eemalasuv geopoliitiline Ruum);

• rahvastikus peavad moodustama eestlased (kvalifitsee-ritud) enamuse;

• maa ja infrastruktuur peab olema Eesti riigi ja kodakond-sete omandis;

• rahvuslikul majandusel on kõigutamatu liidripositsioon.

4.3. EESTI KUI GEOPOLIITILINE UUSAUTARKILINE RUUM

Pealkirjas loodud skeem on võimalik seetõttu, et üleminekul uude ajastusse on geopoliitilised ruumid olemuslikult teisenenud oma kahe sisutunnuse kaudu: majandus on osaliselt globaliseeritud ning Ruumide laienemis- ja maailmavallutuskavades on võetud kasutusele kvalitatiivselt uus relvastus. Kuigi nn tankifilosoofia pole tänapäeva geopoliitikast veel kusagile kadunud on selle tähtsus taandunud võitlusele puhvertsoonides ja **sedagi eriolukordades.** Võiks loetleda veelkord klassikalise geopoliitika tähtsamad faktorid:

• füüsisega seotud, nagu territoorium, selle suurus, asukoht, kliima, ressursid;

• inimestega seotud, nagu rahvastiku paiknemine, haridustase, arengutase, kultuuriline põhi, majandusvõimsus, poliitiline struktuur, sõjaline võimsus, tehnoloogiline tase jne, siis jääb ikkagi ülimuslikuks neid kõiki siduv nõue Ruumi autarkiast. **Kuid ka selle sisu on muutunud.**

4.3.1. UUSAUTARKIA

Geopoliitikud tavaliselt kibelevad väitma, et autarkilised saavad olla üksnes suured riigid ja territooriumid, mis on strateegiliselt kaitstud nii võimaliku sõjalise, majandusliku kui poliitilise kallaletungi vastu. Ent kaasajal on olukord põhimõtteliselt muutunud, johtuvalt sellest, et majandusliku

kallaletungi korral finantspommidega on ühtemoodi kaitstud või kaitsmata nii suured kui väikesed riigid. Sõjalise kallaletungi võimalikkust aga geopoliitilised tavavariandid ei käsitle, sest globaalne kriisiolukord ei ole enam üldse arukalt analüüsitav ja juhitav. Nii selgubki üllatuslikult, et väiksematelgi riikidel on tekkinud oma võimalused, sest autarkia kriteeriumid on asendunud uusautarkilistega.

Kiil
Illustratsiooniks sobib järgmine:
Uusliberalistlikus kapitalismis on raharingluse kiirendamiseks muudetud ettevõtlust tagantpressivaks jõuks majandusedukuse investeeringu-sõltuvus - "rahanarkomaania". Seetõttu seisab Eesti kujunenud olukorras hoopis paremini, kui näiteks Venemaa. Meid aitaks majanduse kiirarengu käivitamisel oluliselt juba ainuüksi tselluloositööstuse taastamine, ning selleks laen ca 350 miljonit USA dollarit. Sellise "sandisendilise" laenu saamisega poleks mingeid raskusi, juhul kui laenu taotleda väljastpoolt IMFi ja ELi mõjupiirkonda.
Kui Venemaa tahaks teha võrdkaalulist algatusi oma majanduselu tervendamiseks, vajaks ta laenu suurusjärgus 10 miljardit dollaril. Sellist summat pole peale Ameerika, Saksamaa või IMFi kusagilt saada ja ring Venemaa jaoks ongi sulgunud.

Klassikaline geopoliitika on ühe määratluse kohaselt nii teooria, kui ka sõltumatu uurimismeetod, mis käsitleb maailmaküsimusi, ent samuti geopoliitilise ruumi ja poliitika seost. Maailmaküsimuste dünaamika on see hapnik, millest elab ja hingab ühe iseseisva riigi elujõuline arengustrateegia. Kui meid ja meie iseseisvust silmas pidada, siis põhimõtteliseks nihkeks maailmaküsimustes saab olema kõige lähemal ajal avalikku faasi väljuv Euroopa Liidu poolne rünnak, saamaks **Eestimaa oma strateegiliseks sillapeaks,** kus Eesti riik täidaks kohaliku omavalitsuse ja haldaja rolli, eestimaalast aga kataks odava tööjõu kaasaegne orjarüü. Toimetatakse seda kõike aga igal juhul ilma igasuguse sõjalise jõu kasutamiseta.

Viimases mõttes on lähitulevikus samast mastist ka Venemaa juhtum, kes on mõistnud, et tal tuleb jätkuvalt tsiviliseeruda, kui ta tahab osa võtta maailmavalitsemisest, mida tänapäeval saab teha üksnes "tsiviliseeritult" (kasutades see-

juures mondialistlikke ja Raha meetodeid). Lähematel aastatel ei jätku Venemaal jõudu laienemiseks ei tanki-filosoofiat appi võttes ega majanduslikuks allutamiseks (tingimusel, et oleme selle ohu vältimisel tähelepanelikud). Mondialistlik meetod pole aga õnneks vene natuurile vastuvõetav, sest tegemist on ikkagi tema vastase "patenteeritud' relvaga.

Seepärast, kõige eelöelduga arvestades, saab väita, et iseseisvuse säilitamise korral on meie ees **tulevikupanoraam, kus nähtavaid ja arvestatavaid vastaseid on lähitulevikus täpselt kaks, ei rohkem ega vähem: Euroopa Liit ning kolme Ruumi (suurriigi) üheaegse kohaloleku kontrollimatu kasvu hädaoht.** Seejuures:

1. Meie majanduslikku autarkiat ei määra mitte majanduse absoluutvõimsus, vaid selle erivõimsus.
2. Mondialismi "bakterioloogilise' relvaga (tarbimiskultus hierarhilise võitluse eskaleerimise vahendina, uusliberalistlik majanduspoliitika ülemaailmse varandusliku uusjaotuse teenistuses rahvuslike majanduste hävitamise kaudu, raha koondamine rahvusvaheliste finantsorganisatsioonide kätte, sealtkaudu väheste üksikisikute kätte jne, kuni riigi mõistusepärane juhtimine muutub võimatuks) silmitsi seistes pole otsustavaks riigi või rahva absoluutsuurus, vaid kvaliteet, inimeste ja liidrite intellektuaalne tase, kõlbelisus ja ennekõike tahe.
3. Riigi territoriaalne suurus pole ainudominantne; üha enam kogub erikaalu rahva intellektuaalne potentsiaal - inimressurss, geograafilise asukoha faktor, maapõue- ja loodusvarade olemasolu jne; niisugused ressursid, mis on realiseeritavad igas olukorras ja igal juhul, vaid vaadeldava riigi tahtest sõltuvalt.

Tüüpnäiteks sobib Saudi Araabia: hõredalt asustatud, suhteliselt väikese rahvaarvuga riik, mis juhuslikult asetseb "õiges" kohas. Kuna USA demokraatia-imidžiga ei sobi

kokku Saudi Araabia otsene vallutamine, siis säilitabki viimane mingi iseseisvusastme ja strateegilise kaalu. Analoogiline on olukord Aserbaidžaaniga - isegi Venemaa ei saa enam endale lubada maskita okupatsiooni (pandagu tähele, et Azerbaidžaani ja Tseštšeeniat ei saa antud kontekstis otseselt võrrelda). Sama seis Eestiga: eeldatav alakaalunõrkus on taandunud, uusautarkia olukorras võib soodus geograafiline asend koos füüsisega mitteseotud väärtustega edukalt nõrkusi kompenseerida.

4. Geograafiline asend võib otsustavalt kasuks tulla, kuid loomulikult võib ka mitte, kõik sõltub ikkagi konkreetsetest asjaoludest. **Asukoha geopoliitilise kaalu annab ressursi haldamine.** On kaks võimalust - kas hallata füüsisega seotud rikkusi (nt maavarad, looduslikud iseärasused jne) **või hallata vaadeldavas geograafilises punktis mitme geopoliitilise Ruumi üheaegset mõju kui strateegilist ressurssi.** Viimases mõttes Eestist paremat näidet annab otsida ning võimalik, et paremat polegi.

Kiil

Kuid ka füüsisega seotud rikkuste osas pole Eestil midagi kurta, vägagi kaugel sellest! Raamatus "Euroopa Liit tagantvaates" sai esitatud tõdemus (ptk 3.3), et kõiki meie rikkusi arvestades (maavarad, loodusvarad ja geopoliitiline ressurss) on Eesti maailma *per capita* kümne kõige rikkama riigi hulgas. Loomulikult leidus kahtlejaid. Ent nendepoolne järelkontroll tõi päevavalgele üksnes laiendavat informatsiooni esitatud väite tõestuseks. Nii et esikümne väide püsib kindlamalt kui varem, Eesti on maavarade poolest uskumatult rikas! Jääb lugejale lahtimõtestamiseks, miks võimulolijad seda varjavad ja miks rikkusi ei kasutata - kas ei suudeta, ei taheta või ei lasta.

Võrdluseks olgu lahti kirjutatud, et selliseks ei sobi enam Šveits. Riik asub tänaseks tervenisti ühe Ruumi sees, erinevalt olukorrast enne I-st ja II-st Maailmasõda ja Euroopa Liidu kui geopoliitilise Ruumi mõju pole neil seetõttu millegagi tasakaalustada. See aga tähendab, et Šveits võib survele alla jääda. 1998. aasta Viini tippkohtumisel võeti vastu ELi ja Šveitsi vaheline mahukas leping, mis seob Šveitsi majanduse tihedalt ELi külge. Võib-olla on juba lähema aja

küsimus, kui "tihedast sidemest[1] saab **ühiskodu kodanike riigis,** mil nimeks Euroopa riik. Kuigi šveitsi rahvas ütles referendumil 4. märtsil 2001 EL liitumisläbirääkimiste kohesele alustamisele selge "ei'. suutsid võimulolijad referendumit tõlgendada ikkagi nii, et selle tulemus peegeldavat üksnes rahva soovi EL liikmelisusele aeglaselt läheneda ning lubas liitumiskõnelusi alustada hiljemalt 2007. aastal. Šveitsi võimalused geopoliitiliseks suurtegijaks olemiseks on ammendunud. Eesti võimalused aga seniidis. Eestil tuleks oma missioonne ja loomulik roll omaks võtta.

Lühidalt võib määratleda nii, et vaheruumi staatuses olev riik saab olla uusautarkiline siis, kui toimub kõikide tema ressursside, kaasaarvatud geopoliitilise ressursi optimaalne haldamine (Eesti ressursside õige haldamise kohta vt lisa 1, § 18, 20-22). See tagab vaadeldavale riigile globaliseeruva majanduse tingimustes vähemalt tema suveräänsus- ja arengutaseme säilimise sõltumata tema autarkilisust ahistava riigi või Ruumi tegevusest; kusjuures geopoliitilise ressursi määrab **mitte sidemete puudumine teiste ruumidega, vaid vabadus sidemete valikul, mis võimaldab rakendada geopoliitilise tasakaalustatuse printsiipi.**

4.3.2. MAJANDUSLIK UUSAUTARKIA

Majanduslikku sõltumatust, võimet ise toime tulla, olla autarkiline, pole niisiis õige vaadelda üksnes entsüklopeedilisest vaatevinklist, et riik peab kõike eluks vajalikku ise tootma, end ekspordist sõltumatuks muutma. (Julgeolekureservide otstarbekust ja vajalikkust siinkohal kahtluse alla ei seata, samuti seda, et kohalik põllumajandus peab andma kõik vajalikud põhitoiduained!). **Küll aga peavad olema töötavad kaubanduslikud ja poliitilised partnerlussuhted**

erinevate riikidega, kontinentidega, georuumidega; kus-juures ühegi osakaal eraldi võetuna ci tohi olla teiste suhtes ohtlikus ülekaalus.

Võrdluseks. Soome president Paasikivi Venemaa-poliitika üheks põhiteesiks oli, et Venemaa osakaal Soome kaubandussuhetes ei tohtinud ületada 20%. Meie ekspordis on Venemaa osakaal sellest peaaegu kümme korda väiksem. See pole otstarbekas. Kuid samas on eriti kiireloomuliseks ülesandeks kujunenud vajadus vähendada Soome ja Rootsi osakaalu meie kaubandussuhetes ja majanduselus, suurendades koostööd ja kaubavahetuse mahtu teistega, sealjuures Balti riikide kasuks. Nemadki on ELi-poolse surve all, mistõttu on ka meie koostöö iseäranis oluline.

Majandusliku uusautarkilisuse saavutamiseks pole Eestil mingeid põhimõttelisi raskusi, sest majandusriski hajutamiseks on meil võimalusi rohkem, kui võimet neid kasutada, mis tuleneb endastmõistetavalt sellest, et Eesti on kontinentide liitumispunkt. **Geograafiline asend, mis seni olnud hädadele piksevardaks, osutub uusautarkilises skeemis kvalitatiivsusklassi loovaks.** Seejuures astub mängu mitu tegurit:

• Edukaks kaubavahetuseks geograafilise asendi händikäp Eestil puudub, globaalkaubandusreeglid võimaldavad õige riigijuhtimise korral kaubandusliku ja sealtkaudu majandusliku sõltumatuse. Siinjuures olgu veelkord meelde tuletatud üks tähtsamatest põhitõdedest, et sidemed Ruumidega ei ole sõltuvus, sidemete "likviidsus" on vabadus... seega niipalju, kui üldse on praeguses "globaalses külas" vabadus võimalik.
Kontinente ühendades ei ühenda me niisiis mitte ainult Venemaad ja Euroopat; tähtsam veelgi, et ka Hiinat, Jaapanit ning teisi Kagu-Aasia riike. Võimalust, et Venemaa sulgeb oma territooriumi raudtee- ja/või õhutranspordile saaks vaadelda üksnes ülemaailmse kriisi kontekstis ning normaalse geopoliitilise analüüsi valdkonda see ei kuulu.

• Majanduslikus mõttes on Eesti "101-protsendiliselt" uus-autarkiline riik. kusjuures olukorda ilmestab iseäranis neljas meid mõjutav Ruum - Hiina. Et vahemaad kaasaegsete tehniliste vahendite juures ei tähenda põhimõttelist takistust, pigem täiendavaid majandusvõimalusi, siis nähakse Eestit sealt suunast vaadates eriti tähtsa iseseisva geopoliitilise ruumi kandidaadina.

Ühemõttelise kinnituse sai see **juba** 1996. aasta suvel, kui visiidil Eestis viibis omal initsiatiivil Hiina asevälisminister Li Langing, kes tegi ettepaneku, et Hiinale esitataks nimekiri kaupadest, mida Eesti pool oleks huvitatud Hiinasse eksportima. Samas ütles ta välja seisukoha, et juhul kui Eesti iseseisvust peaks ähvardama mingi hädaoht, siis reageeriks Hiina sellele teravalt. Sarnaseid, tõeliselt sisuolulisi avaldusi tuleb poliitilises ja geopoliitilises kontekstis lugeda järgnevalt:

a) Hiina on huvitatud laiendama lävimis- ja majandussfääri ka Eestit hõlmavaks, sealjuures mahus ja vormis, mis vastaks Eesti äranägemisele:

b) pakume teile kaitsetagatisi tasemel "tugev", s.t et selles ei sisaldu sõjalisi tagatisi, küll aga kõik muu võimalik;

c) ühtlasi pakume teile soodsaid ekspordivõimalusi, sealjuures artiklite osas vastavalt teie äranägemisele ja mahus, milleks vaid iganes suutelised.

Sõnum Hiinalt pani lihtsalt ja viisakalt paika, et **viibime mitte kolme Ruumi huvide mõjuväljas, vaid jõude on neli. Kui isegi selline olukord pole meie poolt realiseeritav lihtviisiliseks võiduks, siis pole süüdi küll miski, ega keegi muu peale meie endi.** Kui hõlpsasti sedalaadi süü meie peale aga langeda võib, näitab fakt, et Hiina pakkumise Eestipoolne eiramine (Brüsseli korraldusel) andis tulemuseks, et meie Hiina-ekspordi juures, mis hetkel võrdub ümmardatult nulliga, on Soome jõudnud mahuni, mis rahalises väljenduses suurem kui Eesti aastaeelarve.

Eesti geopoliitilisel malelaual on võiduseis, kuid kahjuks selle möödusega, et meie uusautarkilisus on haavatud poliitilise- ja majanduskolonisatsiooni poolt. Kuna 1999. aasta korraliste Riigikogu valimiste kaudu ei pääsenud Riigikokku Euroopa Liiduga liitumise vastaseid poliitilisi jõude, siis raskendab see olukorda tunduvalt.

4.3.3. POLIITILINE UUSAUTARKIA

Mondialismi tähtsaim relv pole niisiis mitte füüsiline häyitusrelv, vaid "bakterioloogiline" See tähendab, et tavaolukorras lahendatakse Ruumi laienemis-ja reviiriküsimused sisemädandamise põhimõtet kasutades. Lausa aabitsasse illustratsiooniks sobib mondialismi 1985. aastal alanud koloniseerimisagressioon Venemaa vastu.

Kuid iga relva on võimalik ka pöörata. Pateetilised ilulaused: inimõigused, demokraatia, ühtne üldinimlik Ruum, kus ei tehta vahet rassidel ja rahvustel jne. pöörduvad maailmavalitsuse loojate eneste vastu, kui rahvas demokraatlike menetluste läbi otsustab, et ta ei soovigi ennast likvideerida ega rahvuse olemasolu eeltingimust - rahvusriiki - kaotada. Et ei soovitagi lõhkuda riiklust, anda rahvuskultuuri ega rahvuslikku tootmissektorit globaalkonkurentsi meelevalda. Just siis tekib tõrge, sest jõudu kasutada ei saa - kenaks kaunistatud mask kukuks ju maha! Seetõttu ei määra kaasajal riigi poliitilist iseseisvuspotentsiaali mitte ainult tema füüsiline massiivsus, **vaid ennekõike higi kui isiksuse suurus ja tugevus.** Mondialistlik topeltmoraal ja mondialism tervikuna ei ole mingi võitmatu vastane. Enamus Kagu-Aasia riikidest on seda tõestanud.

Võimalused on tasakaalustunud. Kui mondialistliku rünnaku alla sattunud rahvas hukkub (s.t muutub ilma rahvustunnusteta, segarassist kodanike ühiskonnaks, kus ainult kaks

klassi: töötegijad ja võimu teostajad), siis üksnes sisemisest nõrkusest.

4.3.4. "JAHUTUSVARRASTE" PRINTSIIP

Planetaarset mõõtkava silmas pidades on maailma toimimises põhjapoolkera enam-vähem ainumääravaks, kus arvestatavaid geopoliitilisi ruume on kokku kuus. Kujundlikkust appi võttes võib öelda, et planeeti kui aatomireaktorisse on lastud kuus kütusevarrast ja planeedi temperatuur tõuseb pidevalt - reaktor plahvatab, kui sisse pole lastud ka jahutusvardaid. Huvitaval kombel võib neidki üles lugeda vähemalt sama palju. Vanad olijad: Island, Norra, Šveits, uustulukana Kasahstan. Potentsiaalsed tulijad: Eesti, Läti, Leedu, loodetavasti ka Afganistan ja Tšetšeenia.

Afganistanist oli eespool juttu, Tšetšeeniast saab kõigele vaatamata mõõdukas islamiriik, ehkki selle kättevõitmine nõuab ilmselt veel palju aega. Samas ei ole Venemaal valikut, sest vastas seisab tugevnev islamimaailm ja *dzihaad,* nii et esialgu vähemalt autonoomia andmisega tuleks Venemaal kiirustada. Arenguid Lätis ja Leedus silmas pidades on väga tõenäoline, et neid riike ei alista ei Euroopa Liit ega Venemaa: sedavõrd iseseisvusmeelne on leedu rahvas (joonis 24) ja sedavõrd eneseusku on täis Läti rahvas johtuvalt sellest, et riik on korda saanud oma majanduse vundamendi. Alates 1999. aastast on majandus ja rahva reaalne ostujõud Lätis jõudsalt kasvanud, mis väljendub ka kiiresti kasvavas EL vastases meeleolus.

Raamatu esmatrükis oli ära märgitud ka Malta ja Slovakkia, kuid käesolevaks on need riigid esitanud taotluse saada ELi liikmeks. Ent lahkujate asemel tulevad uued, vahe-

tus võimalikele iseseisvate rahvusriikide perest lahkujatele peab tulema, tasakaal peab säilima.

Taoliste "jahutusvarraste" mõju on tegelikkuses väga arvestatav, et nad põhimõtteliselt toimivad, selles pole muidugi mingit kahtlust. Üldtuntud oma vahendustegevuse poolest Norra ja Island, küllap varsti ka Tšetšeenia kui mõõdukam islamiriik kahe kultuuriruumi ja Ruumi eraldusjoonel. Šveitsi geopoliitiline suurus on küll möödas, ent on tänaseni üks soosituim riik rahvusvaheliste organisatsioonide asupaigana, konverentsiturismi osas, rahvusvaheliste foorumite ja kohtumiste korraldamisel. Šveitsi vahendustegevus oli kõrgpunktis Teise maailmasõja ajal, kui vaenupoolte diplomaatiline lävimine oli eriti oluline ning neutraalsete territooriumite järele oli eriline nõudlus. Võib öelda, et kultuuriruumid väärtustavad vahendajaid, geopoliitilised Ruumid vajavad "jahutajaid"

Ja miks Eesti ei võiks jääda iseseisvaks. "Maailma-Sveitsiks", "jahutusvardaks"? Selline asjade käik oleks vastuvõetav Venemaale ja ka USAle, kui täidame seejuures korrektselt oma rolli Ruumide vahendajana, tegutseme suurjõudude suhtes tasakaalustatult, arvestades kaasaegset reaalsust. Ning seda, et igal valikul on oma hind. Ehk nagu probleemi sõnastas Henry A. Kissinger oma 1994. aastal ilmunud tähtteoses "Diplomacy": "...ellujäämine ja progress sõltub samuti võimest teha valikuid, millised peegeldavad kaasaegseid reaalsusi. Teisiti kujuneks välispoliitikast ennast õiglaseks pidav poseerimine. Igal komponendil on osakaal ja iga eelistusega kaasnev hind määravad nii poliitilistele liidritele esitatava väljakutse suuruse kui ka taseme nõude. Mida ükski juht ei tohi iial teha, on sisendada, et valikul puudub hind või et tasakaalustatust pole vaja arvestada."

Kui kõrge on hind antud juhul Eestile? Selleks on kohustus järgida välispoliitilist liini, mille põhimõttelised lähtekohad peavad olema:

- **meie kindel otsus säilitada iseseisvus ja sõltumatus;**

• Lääne huvide arvestamine vastastikku kasulikel alustel;

• Venemaa huvide arvestamine vastastikku kasulikel alustel;

• Venemaa kvalifitseerimine üheks kolmest geopoliitilisest suurjõust, mis Eestit mõjutavad;

• tõdemus jõudude tasakaalust Eestis, selle jätkuvuse võimalikkusest ning tasakaalu jätkuvusest kui kõiki osapooli rahuldavast olukorrast;

• tõdemus jõudude tasakaalust Eestis kui ka sõja ja rahu küsimusest.

Nagu näha, ei midagi ülejõu käivat ega ebaväärikat, hoopis vastupidi. Piltlikult väljendudes: Eestist peab saama sild kahe kontinendi vahel, mitte aga kraan, mida keegi kuskilt omasuvatsi keerab. Ning hoidku Jumal ja meie endi tark tegutsemine Riigi eest!

Miks siis ikkagi ei saa astutud väärikale, vaba mehe teele? Aga sellepärast, et suur osa meie poliitikutest pole enam vabad

Kiil

Kvislingud lüüakse rüütliks Bonnis ja Brüsselis, euroskeptikud on kodus kootud. Viimases on Eiki Nestoril (Sl., 11.02.99) muidugi õigus, arusaamatuks jääb aga tema põlgus selle suhtes. Üldse, päris raske on ette kujutada, kuidas näeks välja üks Bonnis või Brüsselis rüütliks löödud Eesti euroskeptik. Kas ci meenutaks see olukorda, ei keegi kuskil üritab üksinda mängida "turakat"?

Ad notam. **Liikumisel Ei Euroopa Liidule on sidemed kõikide ELi liikmesriikide analoogiliste liikumistega; üleminekumaade osas on koostöö olemas Tšehhi, Poola, Leedu ja Läti liikumistega; osaletakse kõikidel tähtsamatel 'ei' rahvusvahelistel konverentsidel.**

Jaan Kaplinski: "Arulagedat skepsist toetada pole mõtet. Mis on euroskepsis: see on nagu selles anekdoodis Ronald Reaganist, kes ütles, et "doverjai no proverjai"" (PM, 15.06.00). Aga kui 'proverjai' andis tulemuseks, et ära 'doverjai', mis siis saab? Ilmselt siis ongi tegemisi 'arulageda skepsisega'.

ja nende põhiline loosung - meil ei ole alternatiivi, sest üksi me sureme välja - pole nende originaal. Huvitav, miks näiteks Island pole välja surnud, või kuidas oleks Eestil üleüldse võimalik üksi jääda? **Suur osa meie poliitikutest on juba**

värvatud täitjateks nõrgema ärakasutamise utilitarist-likku süsteemi - Euroopa Liitu.

Seetõttu peab käesoleval juhul iseseisvuslahend välja kasvama eesti rahva tahtest ELi liitumisreferendumil, sest enamus võimulolevatest poliitikutest on kirglikult huvitatud riikluse ja rahva vabaduse vahetamisest isiklike kannuste vastu ELis. Neid ei jahuta teadmine, et siis, kui neid enam vaja pole või kui leitakse kasulikum ja püüdlikum 'teenete osutaja' siis võetakse neilt ju kannused ära. Nagu Helmut Kohlilt.

4.4. UUEST ÄRKAMISAJASTUST AJALOOST

Eesti rahvuslik ärkamisajastu seondub ligikaudselt aastatega 1862-1887. Tookord teadvustati end arenemisvõimelise rahvusena, kel seljataga pikk ajalugu, ees salaja võrsuv lootus sajandite sügavuses kaotsi läinud iseseisvus tagasi saada. Kuid kaasaegne, võimalik uus ärkamisajastu ei tähendaks mitte üksnes ärkamist iseseisvuse säilitamisele, vaid ka täitmaks oma globaalset missiooni, ühendamaks ja vahendamaks kahte kontinenti, kuid veelgi tähtsam - alandamaks planeedi "palavikku''

Eespool sai väidetud, et maailmas on vaid kaks rahvast, kes peavad endid maailmarahvaks, kel nende endi arvates kanda globaalmissioon. Targu jäi siis märkimata, et on veel kolmaski rahvas, kes miskipärast näib uskuvat, et temal samuti on maailmaajaloos midagi erandlikku öelda. Et on avanenud võimalus osaleda tsivilisatsiooni viimisel planeedil Maa oma arengutsüklis spiraali tõusujoonele, vältimaks järjekordset "kaheksa" joonistamist kulunud aja-grammofoniplaadil. Viimane eeldab Olemise Väärtuste (I, lk 9) äratundmist.

Nii painav väide eeldab *ad hoc* põhjendust. Alustada arukast mõttest: et kes ajalugu ei mäleta, sel pole tulevikku. Täpsemalt, tulevik muidugi on, aga see sisaldab eneses asjatuid kannatusi, sest rahvas, kellelt on võetud ajalugu, on kui laps, kes peab hakkama kõike uuesti otsast peale õppima ja kogema. (Seda teadsid muide hästi need, kes importisid Venemaale 1917. aasta revolutsiooni ning pigistasid sellest tarkusest välja kõik, mis andis). Niisiis, mida õpetab meile

eesti rahva ajalugu. Järgnev on võetud põhiliselt Arvo Mägi raamatust "Eesti rahva ajaraamat" (Tallinn. 1993):

1347. aastal, pärast Jüriöö ülestõusu mahasurumist, kuulutasid sakslased kehtetuks hulga lepinguid, mis omal ajal eestlastega sõlmiti. Rahva maksu- ja teokoormised hakkasid tõusma.

Aastatel 1816-1819 hakati keiser Aleksander I eestvedamisel nõudma Balti aadlilt talupoegade pärisorjusest vabastamist. Pärisorjus lõpetati, maa läks mõisnike piiramatuks eraomandiks, tühistati kõik varasemad talurahva kaitsemäärused, algas teoorjuse aeg.

Aastate 1840-1845 meeleheitliku olukorra tõttu tekkis talurahva hulgas käärimisi. Algas soodsamate elutingimuste otsimine, intensiivne väljaränne. Enne Esimest maailmasõda oli Eestist Venemaale välja rännanud kokku 200 000 eestlast.

1849. aastal anti Liivimaa kubermangus välja uus talurahvaseadus, maad jagati mõisa- ja talumaadeks; talupoegadel avanes võimalus osta maa päriseks. Eestlastele müüdi maad neli korda kallimalt kui sakslastele ja venelastele.

1856. aastast alates (peale Vene—Türgi sõda) algas Venemaal 60 aastat kestnud majandusliku tõusu periood; eestlaste majanduslik olukord paranes aegamööda koos sellega.

Aastatele 1862-1887 langeb eesti rahvuslik ärkamisaeg.

1863. aastal tekkis Venemaal slavofiilide liikumine, mis idealiseeris vene rahvast ja ortodoksset kirikut, kuulutas vene rahva paremust võrreldes teiste rahvastega; oldi vastu igasugustele "läänelikele" mõjudele.

1881. aastal tõusis troonile Aleksander III; 1887. aastal algas venestamise aeg, mis kestis kokku 18 aastat.

1894. aastal sai troonile Nikolai II, poliitiline ja majanduslik olukord Eestis paranes, kuid eestlaste väljaränne Venemaale jätkus intensiivsena, eriti haritlaste osas.

Siinkohal hetkeline järelemõtlemispeatus, sest midagi saab juba teadmiseks kaasa võtta: aastatel 1840-1914 lahkus balti mõisnike omavoli ja kohalike halvemate elu- ja majandustingimuste eest Venemaale pakku kokku 200 000 eestlast. Võrdluseks: ajavahemikul 1940-53 kaotas eesti samuti 200 000 inimest (I nõukogude okupatsiooni ajal u 60 000. saksa okupatsiooni ajal u 15 000, II nõukogude okupatsiooni ajal u 70 000, maalt lahkunud ja põgenenud u 75 000).

Ei jää midagi muud üle, kui vaid nõustuda Jaan Kaplinskiga: "Oleme kogenud nii Ida kui Lääne imperialismi ja pole sugugi kerge öelda, kumb oli ja on parem" (SL, 19.03.96). Ning tõdeda, et üksnes iseseisvus võib tagada rahvusele väärika ajaloo, isiksusele väärikuse oma rahva liikmena. Et okupatsioon on ja jääb okupatsiooniks, pole mõtet vaevata end sellega, kumb okupatsioon oli, on, või oleks parem, kas ida- või läänepoolne. Ükski ei kõlba, ka põhjapoolne mitte.

Kiil

Tõnu Õnnepalu (Luup, 4/98): "Meie iseseisvus on teatud mõttes üleminek. Liigume ühest impeeriumist teise, halvast impeeriumist heasse. Tahame saada suure ja tugeva, meile sobiva impeeriumi liikmeks."

Teadaolevalt väikerahva jaoks häid impeeriume pole olemas. Kuna Euroopa Liidu seadused on ülimuslikud (joonis 9), suur osa 80 000ndest leheküljest koosnevast EL ettekirjutustest on liikmesriikidele kohustuslikud, siis nõuab ELi astumine Eesti põhiseaduse ümbertegemist, iseseisvusest loobumist. Seega peab ära parandama "iluvea" Tõnu Õnnepalu soovis - meist saaks mitte liige, vaid impeeriumi etniline piirkond, eestlasest aga "indiaanlane" oma kodumaal (I, ptk 2.1).

"Eesti rahva ajaraamatut" endiselt põhilise allikana kasutades:

1918. aastal toimus mondialismi esimene rünnak Venemaa vastu, 18. jaanuaril aeti laiali Vene Asutav Kogu, Lenin kuulutab "uue ja parema" maailmakorra nimel: "Me ei tohi end oma võitluses lasta takistada põhimõtetest. Me peame olema valmis kasutama ükskõik missuguseid võtteid, valesid, ebaseaduslikke meetodeid ja kavalust. — Kui töölised ja talupojad ei võta omaks sotsialismi, siis pole mõtet kasutada sõnu, tuleb kasutada vägivalda. — Kui me kommunismi

teostamise nimel peaksime hävitama kas või 9/10 elanikkonnast, siis ei tohi me kõhelda seda tegemast. Parem on hävitada 100 süütut kui lasta pääseda ühel süüdlasel"

1918. aasta 19. veebruaril loodi Maapäeva vanematekogu poolt kolmeliikmeline Päästekomitee. Kuna sakslased tungisid maale, siis (24. veebruaril) otsustati välja kuulutada Eesti Vabariik.

1918. aasta veebruari lõpus okupeerisid Saksa väed Eesti. Saksa vägede eest põgenesid suurearvulised demoraliseerunud Vene väed. Brest-Litovski rahuleping ei päästnud Saksamaad ja ta liitlaste olukorda, toimus nende kiire sõjaline ja poliitiline kokkuvarisemine.

Baltisakslased püüdsid saada Balti kubermange Saksamaa ülemvalitsemise alla, luua Balti hertsogiriik. Rahva poolehoiu hankimiseks kutsuti vallavanemad Tallinnasse ja Riiga hääletama rüütelkondade vastava ettepaneku poolt. **Vallavanemad keeldusid hääletamast.**

Saksamaa kapituleerus novembris lääneliitlastele. Pärast kapituleerumist hakkasid Saksa väed Eestist lahkuma, nende kannul tungisid Eestisse kommunistlikud väeosad. Enamlased ei tunnistanud Eesti Vabariiki.

Paljudel eestlastel polnud veel usku oma riiki ega usaldust noore valitsuse vastu. Organiseeriti sõjavägi, mille tuumikuks olid Venemaalt koju tulnud eesti sõjamehed ja innukad vabatahtlikud koolipoisid. Detsembris jõudsid kohale kergerelvad Inglismaalt ja Soomest saabusid soome vabatahtlikud.

1919. aasta jaanuaris algas vastupealetung, Vabariigi esimeseks aastapäevaks oli Eesti enamlastest vaba.

1919. aasta juunis alustas rünnakut uus vaenlane. Baltisakslastest ja Lätimaale jäänud endistest saksa sõduritest koosnev *Landeswehr*, mille sihiks oli baltisakslaste võimu taastamine Baltimaades, ei pöördunud mitte itta punaste vastu, vaid peale Läti seadusliku valitsuse kukutamist ründas

küljelt eesti vägesid. Landeswehr võideti jaanipäeval Võnnu lahingus.

1920. aasta 2. veebruaril kirjutati alla rahulepingule Venemaaga, kes esimesena ka tunnustas Eesti riigi iseseisvust. Järgnes tunnustamine teiste suurriikide poolt; viimase suurriigina tegi seda USA alles 1922. aastal. Märkus: MRP lepingute õigustühisuseks tunnistamine toimus USA Kongressi Esindajatekojas alles 1998. aasta 9. oktoobril. *Sic*!

1921. aastal rakendati NLiidus NEPi poliitikat, päästmaks riiki majanduslikust kaosest.

*

Ajaloo kulg kuni tolle hetkeni pakub kasutamiseks vähemalt kolme põhimõttelist õppetundi tänase päeva tarvis:

• Eesti ja analoogiliste riikide iseseisvusvõimalus avanes üksnes tänu kiiretele muutustele suurriikidevahelistes jõusuhetes, nihetele geopoliitika malelaual;

• iseseisvumine õnnestus tänu kiirele ja otsustavale tegutsemisele;

• on võimalik, et lootusetuna tundunud olukorras kallutas kaalukausi oluliselt siiski leitnant Julius Kuperjanovi ja Tallinna koolipoiste mitte ainult külmast kaalutlusest kantud vabadushüüd;

• ja mis samuti oluline, saime tõestuse selle kohta , et geopoliitika "Ohmi seadus" toimib - Eesti sai iseseisvaks seetõttu, et Saksa ja Vene Ruumi mõju oli Eestis enamvähem tasakaalus ning sündmuste käiku Eestis kui puhverriigis kontrollis eemalasuv tugevam Ruum, Inglismaa. Öeldust ei tule välja lugeda Vabadussõja tähtsuse alahindamist, seetõttu täpsustatult: iseseisvumine oli võimalik seetõttu, et oli rahvas, kes vabadust jõuliselt nõudis; jõuline nõue realiseerus, sest eeltingimused võimaldasid seda.

TÕDEMUSED.

Iseseisvuse säilitamiseks vajame soodsat geopoliitilist olukorda ning kompromissitut algatust. Esimene on olemas, kuid teisega seis endiselt lahtine. Siiski, enne veel, kui meile tegelikkuses avaneb põhimõtteline võimalus vahendaja missioon üle võtta, saada globaalseks "Maailma-Šveitsiks" tuleb riigil ja rahval ilmselt läbi teha omamoodi eksam, isiksuseksam, iseseisvustahte kontroll. Et selguks, kas rahvas lepib etnilise piirkonna staatusega,

Kiil
Mis muide on meie meedias kirjeldatud ja kiidetud: "Nii jäi eestlastele, kellelt oli võetud oma riiklusevõimalus ja oma religioon, ometi oma keel ja omakeelne rahvaluule. Seda ci ole vähe. .Ning ci ole ka põhjust väga muretseda, et praegune Euroopa meilt oma kultuuri tahaks võtta," (.1. Kaplinski).

kus ülekaalus vanad ja uued immigrandid, või julgeb olla iseseisev tegija, isiksus. Eeltingimused eduks on olemas, eksami sooritamiseks vajalik ajapikenduski saadud. Protsesside sisemine loogika viitab sellele, et "ajapikendus" peaks kestma vähemalt kuni 2003. aasta keskpaigani, et EL eliidi aastaid püsinud unelm Eesti kiirliitmisest on lõplikult kustunud.

Soodne eksamirahu valitseb ka ida suunda silmas pidades. Et mondialismi kolmas totaalrünnak Venemaa vastu ebaõnnestus - viimase majandus on küll süsteemikindlalt purustatud, kuid sellele vaatamata on tõsine põhjus lähtuda vaid sellest eeldusest, et Venemaa tuleb olukorrast välja -, siis tekib neil järjekordne võimalus jõukogumiseks. Vastuseisuks mondialismile on Venemaa alustanud nii koostöö kui ka liitlaste otsimist. Seekord mitte allutatud piirkondade staatuses, vaid liitlasi selle sõna otseses tähenduses - tundub, et isegi taoline olukord võib osutuda võimalikuks. Meie puhul on kõneväärt siiski vaid koostöö variant, seejuures üksnes redaktsioonis: vastastikku kasulikel alustel. See meile sobib. Venemaale käesoleval ajastulisel murdeperioodil samuti -

juhul kui jääme väljapoole Euroopa Liitu. **Vaid sellisel juhul.**

Venemaa nõrkus annab meile puhkust Vene-hirmust, et rahulikult järele mõelda ja aduda: meie iseseisvusele **pole olemas muid kaitsetagatisi, kui suurriikide (Ruumide) tasakaalustatud ja meie poolt kontrollitud kohalolek, majanduslik kiirareng rahvusliku majandussektoriga selle juhtrollis,** ning NATO. Viimane, tõsi küll, rohkem psühholoogiliseks toestuseks, ning sedagi juhul, kui Venemaa võimukandjad aktsepteerivad Eesti liitumise NATOga. Vene rahvas ei tee seda niikuinii. (Olgu üle korratud, et avaliku arvamuse küsitluse alusel toetaks 93% vene rahvast sõjalisi meetmeid Eesti vastu, juhul kui astuksime NATO liikmeks). Rahva ette tõusetunud "testile" võiks nimeks panna: isikujulgus ja geopoliitika põhitõdede mõistmine. Alles siis, kui on selgunud rahva kvalitatiivsusklass, ja selgub see põhiliselt ELiga liitumisreferendumi kaudu, ning see on sobivaks osutunud, alles siis võib saada reaalseks projekt "Maailma-Šveitsist", kontinentide ja Ruumide vahendajast.

MISSIOON

Kuid mitte ainult kui vahendajast. Eksamipalavikus viibib ka kogu tsivilisatsioon, inimkond - selleks et ellu jääda,

Kiil

Prantsuse riiginõunik Jacques Attali (Le Monde, 03.07.98): "Sest meie olemegi "Titanic", meie võidutsev, ennast täis, pime, silmakirjalik, vaestele halastamatu ühiskond, kus kõik on ette nähtud, välja arvatud ettenägelikkuse vahendid — Igaüks aimab, et jäämägi on juba seal ja ootab meid. Ta on peidus kuskil tuleviku udus, aga meie kihutame talle otsa, ja kindel on, et mc lööme end seal puruks...muusika saatel." J.A. näeb mitut jäämäge: majanduslikku, tuumajäämägc ja sotsiaalset, mille veealuse osa moodustavad need kolm miljardit inimest, kes varsti nälga jäävad.

Nagu selgub, nähakse otsustusetundi nii siin kui seal. Osundatud sai aga hoopis teisel põhjusel, ja nimelt sellepärast, et J. Attali oli üks kõige tähtsamatest meestest Euroopa Liidu loomise ja ühisvaluuta kehtestamise taga, Euroopa Arengu ja Rekonstruktsiooni Panga endine direktor, kõrgvabamüürlane, keda

peab valima kahe võimaliku jätkuvariandi vahel. Ja valida on: kas võidab tõekesksus, altruism, iga teo ja sellega kaasneva adekvaatse, paratamatu tagajärje ning vastutuse maailmavaade ja elupraktika; või võidab enesekesksus, karistamatuse ja teiste ärakasutamise usk ja praktika. Sümboolselt väljendudes, kas peale jäävad "kärbsed" või "ämblikud": piibli kujundeid kasutades: kas "sikud" või "lambad" Kristlikku terminoloogiat järgides võib teema lahti rääkida ka nii:

• kas võidab Jumala printsiip, s.t et prevaleerib taotlus saada naudingut, tunda elu mõtet andmise kaudu (= armastus Jumala loomingu vastu);

• või võidab kahjustamise (Saatana) printsiip, s.t et prevaleerib taotlus saada naudingut, tunda elu täidetust teistelt võtmise kaudu (= enese ülimuslikkuse armastus).

Käesolevas raamatus puudub võimalus lahti rääkida eksistentsi (Olemise) põhiprintsiibid (Seadused). Kuid siinkohal on sisuoluline teada, et **teineteist välistav valik kahe arengusuuna vahel peab tulema nii indiviidi kui tsivilisatsiooni tasandil vaba valiku kaudu,** vaba tahte avaldusena.

Seda tõde teavad mondialistid hästi, ehkki nad sellest ei räägi. Neil pole üldse võimalustki mitte teada, sest valikuvabaduse tagavad ju nemad, alternatiiv tuleb ju neilt! Öeldus väljendub põhiprintsiip, et Jumala antipood, tema avaldusvormid pole midagi ebaloomulikku. Olemise Seaduste vastast. Olemine on üles ehitatud vastandi põhimõttele. Kui veelkord piibli kujundeid appi võtta, siis **Jumala ja Saatana vastandi põhimõte (mis tagab Olemise) tekitab eksistentsiaalse jõuvälja,** ***primum mobile*****, mis väldib eksistentsiaalse "soojussurma".** Et vastandumine antud konkreetsel

juhul ei kasvaks tsivilisatsiooni (planeeti?) hävitavaks, tulebki nimetatud valik teha.

Kiil
Sub specie aeternitatis:
Planeet Maa on suurepärane kool isiksuse kasvamiseks ja samas tema kontrollimiseks-eksamineerimiseks: kes millise leeri valib, kas isiksus on "kooliklassile" nõuetekohasel tasemel küps, või ei ole mitte. Samas ilmselt väga haruldane kool, sest eksamirahu tagamiseks on planeet isoleeritud kogu ülejäänud universumist nende inimeste jaoks 'kel pole silmi, et näha, ega kõrvu, ct kuulda'.
Kuid kooli ei saa kinni hoida nende jaoks, kes ei taha kasvada. Selles mõttes on uusliberalistlik kapitalism suurepärane vahend eksistentsiaalse jõuvälja pingestamiseks, valiku kiirendamiseks. Sest enese ülimuslikkuse teenimise kontrollimatu ülemvõim, kasvav hingeline vägivald viib igaühe paratamatult valikuni: kas vale, vägivalla ja teiste ärakasutamisega kaasa minna või valida aktiivselt ja selgepiiriliselt vastandlik tee. Leeri valikust pole pääsu.
Uusliberalistliku kapitalismi kohta sobib igati: pole halba ilma heata.

Alternatiivi väljaehitamine Raha poolt edeneb kiiresti, kuid kas ka pidurdamatult, see selgub lähiaastakümnetel (aastatel?). Raha ei saa totaalrünnakut alustada siiski enne, kui ka Euroopa rahvad on lõplikult ühisraha mõjuväljas. Selleks palju aega enam ei kulu, ning seejärel rakendatakse ELi majanduse finantskatastrofistlikku uputamist. Eesmärk? Nagu juba korduvalt öeldud: kaotada rahvusriigid, seejärel riigid, muuta kogu planeet kodanike klassideta (uuskommunistlikuks) ühiskonnaks, mida juhib maailmavalitsus ja Valitseja. Et saaks rakendada **mondialimi viimast ja lõplikku relva, mil siis nimeks "nälg teeb orja'. Sest Jumala antipoodi** (=**Olemise Negatiivne) printsiip toetub selgele imperatiivile: enda ülimuslikkust saab nautida vaid teise alamuslikkuse kaudu.**

Planeedi valitsemine ühest keskusest - kui soovitakse, siis ühe isiku poolt - on tegelikkuses täiesti võimalik. Seejuures avab Raha tee jõuda taolise maailmavalitsemiseni nii, et valik toimub isikute tasandil vaba tahte alusel. Sest raha mõju all olemine või sellest vaba olemine - mitte rikkuse kaudu, vaid väärtushinnangulise sõltumatuse kaudu - tuleneb

ainuüksi inimese enese eelnenud alternatiivsete otsuste armastus/enesearmastus jadast, mille kaudu on pikaajaliselt vastava olukorrani jõutud; s.t et arengusuuna (seekord leeri) valik on ikkagi toimunud vaba valiku alusel. Ehkki viimase väite paikapidavus ei pruugi esmapilgul tunduda kõigile endastmõistetav, siis süvaanalüüs viib selleni igaühe, kes mõelda suudab.

Kui inimkond laseb end alla heita, raha jõu läbi või kuidagi teisiti, ühtsele mondialistlikule valitsemisele, siis täitubki see kõigile teada-kuuldud prohvetlus, et inimestele lüüakse n-ö metsalise märk otsaette. Prohvetluse tõlge eesti keelde on läbi aegade olnud ebatäpne selles mõttes, et 'metsaline' ei tähenda mitte raevunud-metsikut natuuri, vaid vastupidi, alistatud karjalooma oma, kelle üle Olemise Seaduste järgi on **enese ülimuslikkuse armastuse** suunal valitsemise õigus. Piltlikult see tähendabki "karjamärgi" löömist otsaette.

Sisuoluline Eestimaa jaoks on, et iseseisvaks riigiks ja rahvaks jäämine pole vastunäidustatud ei geopoliitiliste kategooriate alusel ega Olemise Seadusi silmas pidades. Kui Eesti deklareerib maailmale oma otsuse jääda iseseisvaks riigiks geopoliitilise ruumi kvaliteedis, siis ei saa keegi avalikult olla selle vastu, seda takistab - ja üsna edukalt - Lääne topeltmoraal. Loomulikult ei tähenda see, et meile keegi varjatult takistusi looma ei hakkaks, vastupidi. Aga eks selles seisnegi eksami mõte: tuleb toime tulla, sest see on võimalik.

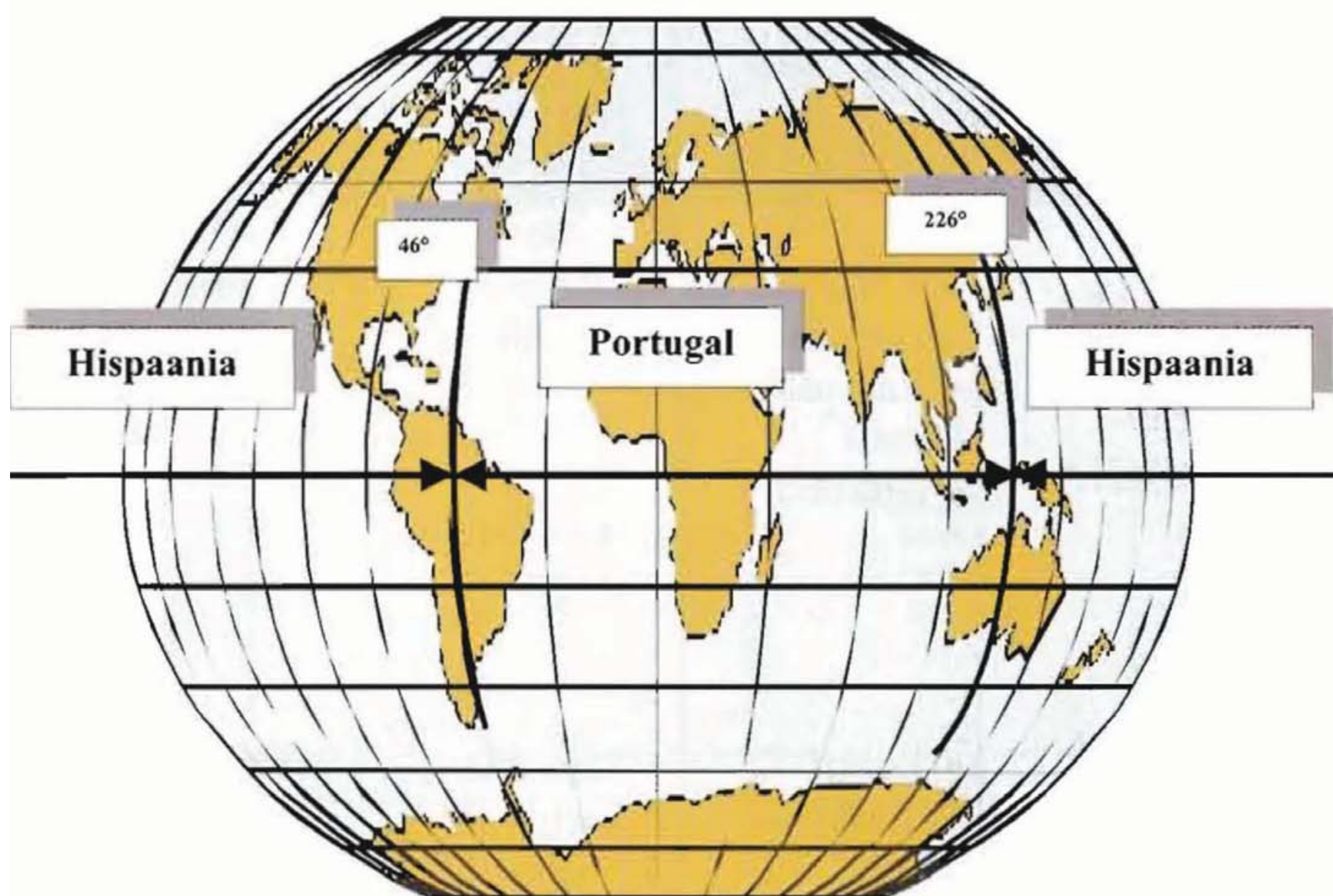
Samas on Eesti rahval võimalus ärgata uue ajastu tõlgendajaks, saada liidriks seistes vastu planeedi Maa orjastamisele, sest **ühelgi teisel riigil ega rahval pole selleks põhimõttelisi soodsaimaid võimalusi.** Kuid missiooni vältimatuks eelduseks on - ja jääb - riiklik iseseisvus, rahvusliku majandussektori arenguplahvatuse rakendamine. Ka aus

eestlane peab tagasi tulema, sest topeltmoraal on orjastajate elukeskkond.

Filosoof Hegelilt pärineb mõte: "Ainus, mida me ajaloost õpime, on see, et keegi ei õpi ajaloost midagi." Jah, nii on see olnud, kuid ehk on infoajastu olukorda muutnud? Ja kui ei ole, siis olgu see raamat tõend selle kohta, et selgeks-rääkimine tuli õigeaegselt, et keegi ei saaks kunagi ega kusagil hüüda: aga mina ei teadnudki! Kõigil on võimalus teada. Muidugi, ega teadmised ei tule ise kellegi juurde, need tuleb ikka eelkõige endal kätte nõutada. Üks Olemise põhitõdedest on, et valgustus tuleb alati igale inimesele poolele teele vastu, kuid ülejäänud pool teest tuleb igaühel läbida üksnes omal jõul.

Vabadust me kõrgeks kiitkem!

Maailma jagamine 1493. aastal

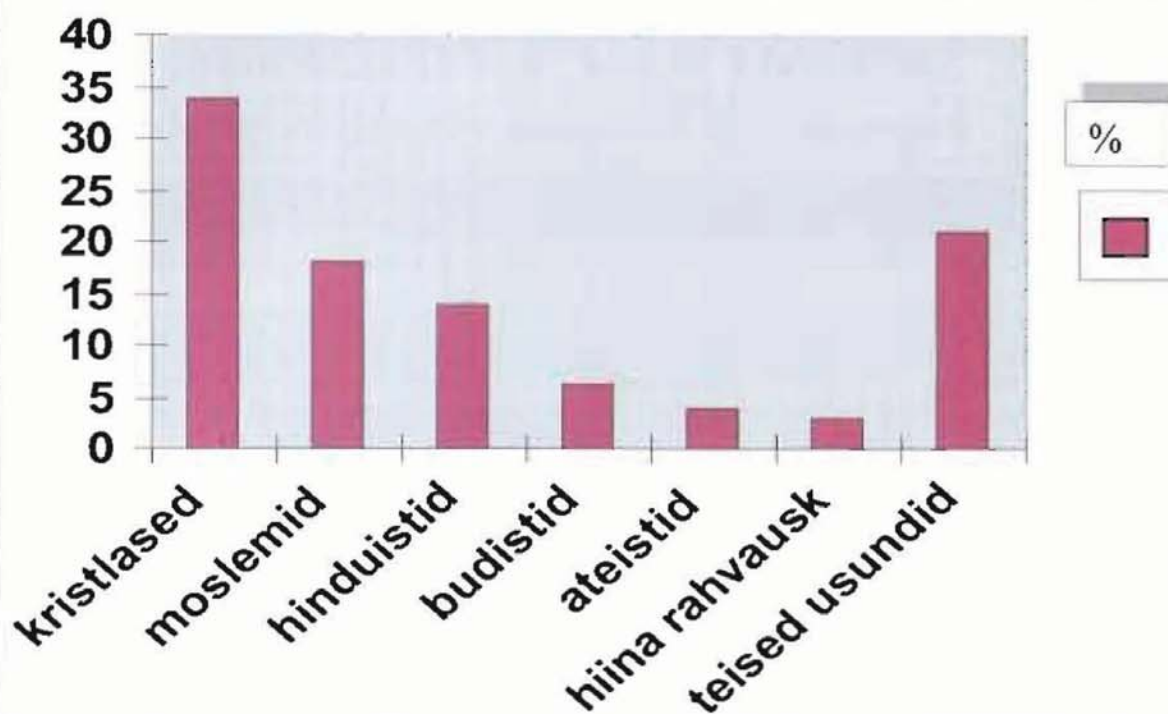
Joonis 1. Maailm jagati esimest korda 1493. aastal
Allikas: *Bulla "Inter Coetera*", Vatikan, 1493

Geopoliitika seondub mitte ainult geograafiaga

	REGIONALISM	RAHVUSRIIK	GEOPOLIITILINE RUUM
VASAKPOOLNE IDEOLOOGIA	• Kodanikutsivilisatsioon • Rahvuslusvastsus • Anarhism	• "Progressiivne" riik	• Mondialism
PAREMPOOLNE IDEOLOOGIA	• Etnism • Traditsionalism • Maalähedus	• Rahvuslus • Etatism	• Imperialism

Joonis 2. Ideoloogilised põhilahendid geopoliitikas

Maailma suurimad usundid 1994. aastal.

	Miljonit
KRISTLASED	**1869,8**
katoliiklased	**1042,5**
protestandid	**382,4**
õigeusklikud	**173,6**
anglikaani kirik	**75,9**
teised usuvoolud	**195,5**
MOSLEMID	**1014,4**
HINDUISTID	**751,4**
BUDISTID	**334,0**
ATEISTID	**241,9**
HIINA RAHVAUSK	**141,0**
SIKHID	**19,9**
JUDAISTID	**18,2**
TEISED	**1185,7**

Joonis 3. Maailma suurimad usundid

Allikas: Encyclopaedia Britannica Book of the Year 1994

Sõltumata sellest, kas ollakse mõne kogudusega liitunud või mitte, peab

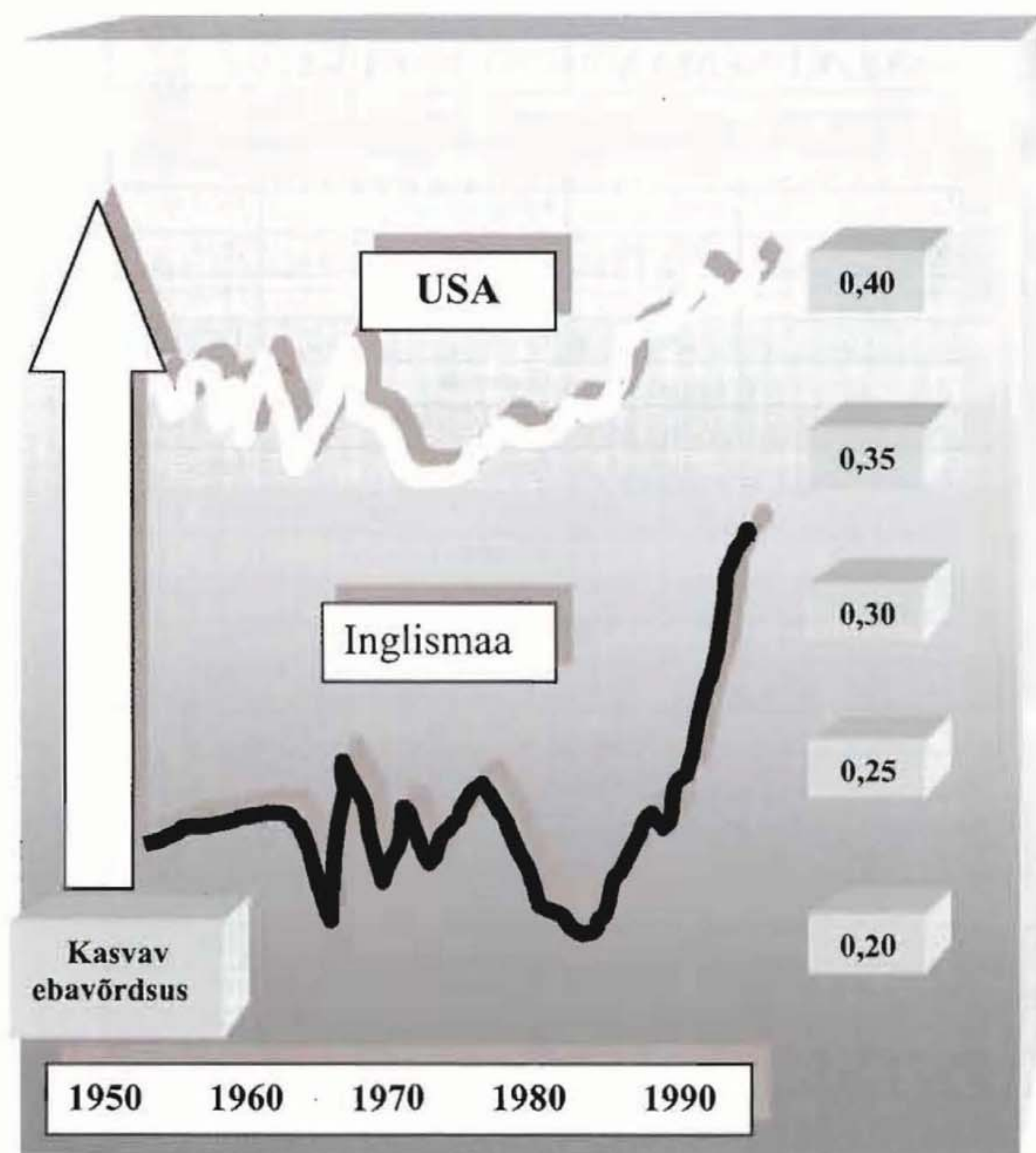

Joonis 4. Ateism Eestis
Allikas: Eesti Kirikute Nõukogu, Eesti Piibliselts

Ungari	1956	Korea	1950-53
Tšehhi	1968	Hiina	1950-53
Afganistan	1979-1988	Guatemala	1954
Tšetšeenia	1999	Indoneesia	1958
		Kuuba	1959-60
		Guatemala	1960
		Kongo	1964
		Peruu	1965
		Laos	1964-73
		Vietnam	1961-73
		Guatemala	1967-69
		Kambodža	1969-70
		Liibüa	1986
		El Salvador	80-ndad
		Nikaraagua	80-ndad
		Panama	1989
		Iraak	1991-99
		Bosnia	1995
		Sudaan	1998
		Afganistan	1998
		Jugoslaavia	1999
		Afganistan	2001

Joonis 5. NSVL/Venemaa ja USA relvastatud sõjategevus võõrriikide territooriumil, aastad 1946-2002

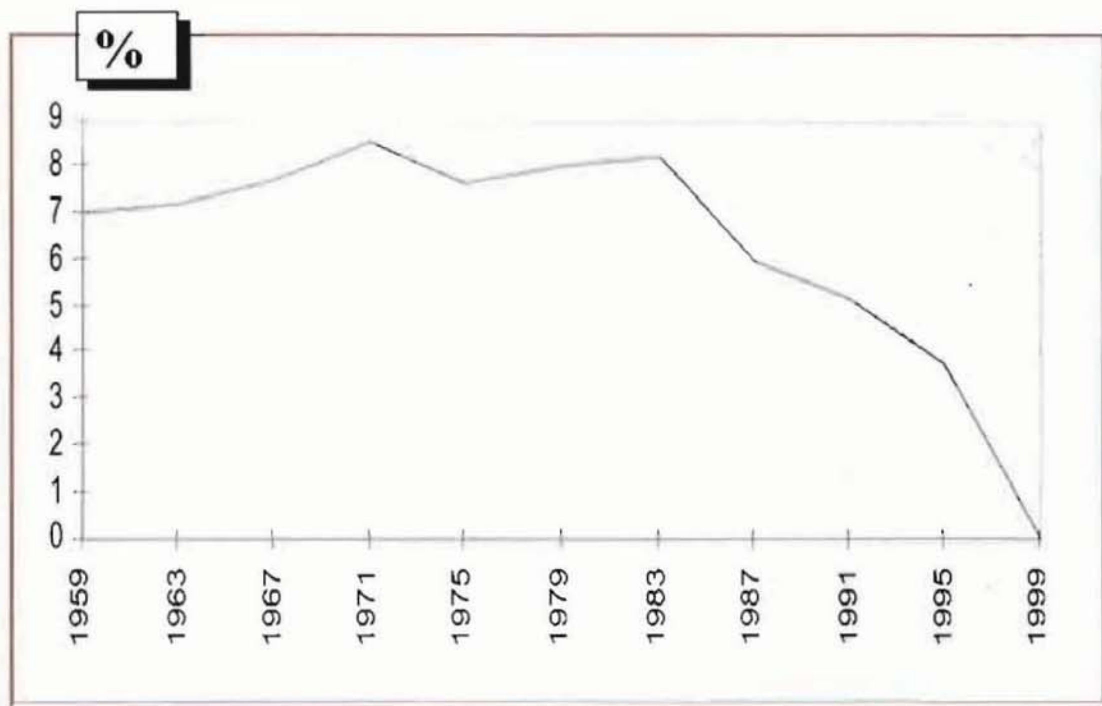
Allikas: infoleht "Eesti ja Euroopa Liit", 9/1999
"Demokraat", 6/1999, Suurbritannia

Joonis 6. Gini koefitsiendi muutus 1950 - 1990
Allikas: The Economist

Märkus: Soomes 1985. aastal 0,2; 1996. aastal 0,32.

Elanikkonna säästud USAs

Aastal 19...	*59*	*63*	*67*	*71*	*75*	*79*	*83*	*87*	*91*	*95*	*99*
Leibkonna isiklikud säästud USAs, väljendatuna protsendina kasutatavast tulust	7	7,2	7,7	8,5	7,6	8	8,2	6	5,2	3,8	0,1

Joonis 7. Kõik isiklikud säästud USAs on paigutatud aktsiatesse kasumijahil investeerimisbörssidel

Allikas: G. Soros, Globaalse kapitalismi kriis, Tallinn 1999

Euroopa riigi sünd ja unitarismi eskalatsioon

Maastrichti leping (1992)
1. Otsustati aastast 1999 üle minna ühisrahale.
2. Viidi sisse euroopa kodakondsus, mille saavad automaatselt kõik liikmesriikide kodanikud lisaks oma riigi kodakondsusele. Seni on riigi kodakondsus ülimuslik euro-kodakondsuse ees, kuid Edinburghi tippkonverentsil võeti vastu põhimõtteline otsus kodakondsuse küsimuses "edasise arengu vajalikkuse" kohta. Taanile tehti erand, sest viimane keeldus osalemast igasugustes 'arengutes', mis võiks viia taani kodakondsuse ülimuslikkuse kadumiseni Taani territooriumil.
3. Sotsiaalpoliitikas, energeetikas, keskkonna- ning hariduskiisimustes mindi üle konsensuslikult otsustamiselt enamusotsustuse põhimõttele.
Amsterdami leping (1997)
4. Esimest korda omistati Euroopa Liidule seadusandliku ja korporatiivse juriidilise isiku staatus.
5. EL ministrite nõukogule anti õigus enamusotsuse alusel võtta liikmesriigilt hääle-õigus juhul kui leitakse, et karistusaluses riigis ei järgita üldisi demokraatia, vabaduse ja inimõiguse norme. Viimased jäeti seejuures juriidiliselt määratlemata.
6. Inimõigustealane kompetents anti täielikult üle Euroopa Liidule; inimõigustealane seadusandlus liikmesriikides subordineeriti EL seadustele.
7. Kehtestati reeglid liikmesriikide tsiviil- ja kriminaalseadustike kooskõlastamiseks supranatsionaalse EL seadusandlusega.
8. Anti tegutsemisvolitused Europolile, sealjuures õigus koguda isikuandmeid kõikides liikmesriikides.
9. Euroopa Liidule kui korporatiivsele juriidilisele isikule anti volitus oma välispoliitika sisseviimiseks, seda koos õigusega teha välispoliitilisi otsuseid enamushääletuse alusel.
10. Ühise kaitsepoliitika loomise kohta võeti vastu otsus "...mis võib viia ühise kaitse loomiseni, juhul kui Euroopa Komisjon peaks nii otsustama." Ühine kaitsepoliitika ja kaitse on defineeritud selliselt, et sisaldab eneses kõik julgeolekuga seonduva, sealjuures õiguse sõjategevuse (terminoloogiliselt peace-making) alustamiseks.
11. Võeti vastu 'tihedama integratsiooni' põhimõte, mis annab enamarenenud riikidele võimaluse rakendada omavahel tihedamat koostööd, kasutades seejuures kõiki EL institutsioone põhimõtte praktilisel ellurakendamisel. Tekkis võimalus luua seadusandliku võimuga tuumikriikide sisering, mis jätaks välisringi seisu faits accomplis, st et viimane kaotaks automaatselt vetoõiguse, kontrolli arengute üle.

Santa Maria de Feira tippkohtumine (juuni 2000)
12. Lepiti kokku 5000-mehelise ühise kiirreageerimis-politseiüksuse moodustamiseks, mille saaks lühikese ajaga saata nn kuumadesse piirkondadesse.
13. Javier Solana kinnitas tippkohtumisel, et 60 000-liikmelise sõjaväeüksuse loomine kulgeb edukalt, ning see hakkab tegutsema NATOst sõltumatult. Ühtlasi tegi Solana ettepaneku, et senisest rohkem pöörataks tähelepanu kriisiolukordades efektiivse tsiviilvõimu tagamise problemaatikale (st rahvarahutuste mahasurumise metodoloogiale).
14. Maastrichti leping seadis EL eesmärgiks kodanike Euroopa, de Feira tippkohtumisel tehti selles suunas tõsine edasiminekukatse: üritati muuta nn kodanike õiguste harta liikmesriikidele siduvaks, mis oleks andnud hartale sisuliselt embrüonaalse Euroopa konstitutsiooni kaalu. Algatus suudeti tänu Suurbritannia jõupingutustele häältega 8:7 tagasi tõrjuda.
Nice'i tippkohtumine (detsember 2000)
15. Tippkohtumise ettevalmistamise käigus tegi COREPER (liikmesriikide alaliste esindajate komitee) Euroopa Komisjonile ettepaneku täielikult salastada otsuste vastuvõtmise protsess EL kriisiküsimuste menetlemisel, seega siis ka otsused võimaliku sõjategevuse alustamise kohta. Mitmed liikmesriigid protestisid algatuse vastu: seni on lõplik otsus langetamata.
16. Kodanike õiguste harta võeti vastu kuid esialgu pole see juriidiliselt siduv.
17. Kaotati vetoõigus ligi 40s valdkonnas.
18. Kiideti heaks mõnede riikide tihedam koostöö.
19. Otsustati aastal 2004 menetlusse võtta rahvusriikide staatuse ja volituste küsimus.

Joonis 8. Nice'i tippkohtumine: unitarismi-totalitarismi kiirendus või EL lagunemise algus?

Nõukogude Liidu ja Euroopa Liidu võrdlus põhitunnuste alusel

TUNNUS	*NSVL*	*EUROOPA LIIT*
1. Liidu seadused on ülimuslikud	jah	jah
2. Liidu kohus on ülimuslik	jah	jah
3. Liidul on ühine välispiir	jah	jah
4. Liidul on ühine välispoliitika *	jah	jah
5. Liidul on ühine kaitsepoliitika *	jah	jah
6. Liidul puudub sisepiir ning on elu- ja töökoha vaba valiku õigus	jah	jah
7. Liidu sees on tööjõu, kapitali ja teenuste vaba liikumine	jah	jah
8. Liidul on ühine majandusruum ja -poliitika	jah	jah
9. Liidul on ühine valuuta	jah	jah
10. Liidu keskpank on ülimuslik	jah	jah

Joonis 9. Nõukogude Liidu ja Euroopa Liidu võrdlus põhitunnuste alusel

Tabel on koostatud Euroopa Komisjoni ametlike väljaannete alusel:

- "Euroopa Liit", Luksemburg 1994
- "Euroopa integratsioon", Luksemburg 1996
- Maastrichti leping
- Amsterdami leping

*On sätestatud liidulepingutes üldeesmärgina; ühiste poliitikate väljakujundamine ja rakendamine toimub pideva protsessina, mis kavade kohaselt lõpeb aastatel 2005-2007

NSVL ja EL võrdlus eesmärkide, täiendavate tunnuste ja trendide järgi

Tunnus	*NSVL*	*EL*
1. Liidust väljaastumine seadusandlikult sätestatud	jah	ei
2. Eesmärgiks unitaarriik	jah	jah
3. Konkurentsi eskalatsioon kui majanduspoliitika baaspõhimõte	ei	jah
4. Kõrge tööpuudus kui süsteemi majandusedukuse eeltingimus	ei	jah
5. Naiste väljalangemine töösfäärist*	ei	jah
6. Maaelu väljasuretamine latifundiumipõllumajanduse (konkurentsieskalatsiooni) läbi	ei	jah
7. Varandusliku ebavõrdsuse eesmärgistatud eskaleerimine	ei	jah
8. Ühiskonna eesmärgistatud kihistamine: eliit-lihttöölised	ei	jah
9. Pürgimus globaalseks militaarjõuks, võidurelvastumine	jah	jah
10. Taotlus hegemooniale maailmas	jah	jah

Joonis 10. NSVL ja EL võrdlus eesmärkide, täiendavate tunnuste ja trendide järgi

* Kuigi EL seadusandlus on orienteeritud meeste ja naiste palgaerinevuste vähendamisele, siis vastavalt EL Tööhõive Komisjoni 1997. a. aruandele palgaerinevused pidevalt suurenevad. ELis elab allpool vaesuspiiri 57 miljonit inimest, neist enamus on naised. Eurostati 1998.a. maikuus avaldatud andmete kohaselt oli 150,1 miljonist hõivatud inimest naised 41,9%; 124,5 miljonit inimest omasid täistöökohta, neist vaid kolmandik olid naised.

Euroopa riik sünnib

EL loob veel 13 keskasutust - unitaarriigi atribuuti

Euroopa prokuratuur	Euroopa toidukontrolliamet
Euroopa julgeolekuamet	Euroopa lennuturvalisuse amet
Euroopa kommunikatsiooniamet	Euroopa raudteeturvalisuse amet
Euroopa välispiiri jälgimise büroo	Euroopa meresõidu turvalisuse amet
Euroopa uimastiprobleemide jälgimise keskus	Euroopa viisainfo vahetamise keskus
Euroopa migratsiooni- ja asüülikeskus	Euroopa politseiakadeemia
Euroopa kodanikuõiguste kaitse amet	

Peamised seisukohad riikluse vormi osas

Saksamaa *Joschka Fischer, peam.*	*Saksamaa* *Gerhard Schröder, peam.*	*Prantsusmaa* *Lionel Jospin, peam.*	*Suurbritannia* *Tony Blair, peam.*
Tsentraliseeritud föderatsioon	Föderatsioon Saksamaa LV analoogina	Rahvusriikide liit, föderatsioon	Valtsustevaheline organisatsioon
Kahekojaline Euroopa parlament	Kahekojaline Euroopa parlament	Täidesaatev võim saab legitiimsuse Euroopa Parlamendilt	EP teine koda rahvuslike parlamentide põhjal
ELi valitsus: kas Euroopa Ülemkogu või EK baasil presidendi otsevalimise teel	Euroopa Komisjoni tugevnemine ja muutumine valitsuseks ministrite nõukogu põhjal	EK presidendi valimine EP valimised võitnud poliitilisest rühmast, alaline ministrite nõukogu	Valituse osas vanaviisi
Pooldab ELi konstitutsiooni	Pooldab ELi konstitutsiooni	Pooldab ELi konstitutsiooni	Ei poolda konstitutsiooni; see peaks koosnema erinevatest lepingutest, seadustest, pretsedentidest

Allikas: Eesti Tuleviku-uuringute Instituut

Joonis 11. Loomulikult riik, aga milline?

Kas liitumine on majanduslikult kasulik või kahjulik ?

Eesti otsene rahaline bilanss EL eelarve alusel

	% SKPst	Väärtus kroonides (2000.a. andmete alusel)
Eesti liikmemaks	- 1,27%	- 1.1 miljr
EL ühiskassast Eesti kohalike projektide kaasfinantseerimine	+ 4,0% (maks.)	+ 1,8 miljr*
Eesti bilanss	+ 2,73% (maks.)	+ 0,7 miljr

Liitumisega vältimatult kaasnevad jooksvad kulud/tulud (% SKPst)

Kaudsed jooksvad kulud		Kaudsed jooksvad tulud
Vabakaubanduslepingutest loobumine	**-0,43**	-
Tax-free'st loobumine	**-3,95**	Liitumisel kaovad ära senised fondid Phare, Sapard, Ispa
Nn suhkrumaks	**-0,66**	
EL nõuetele vastav haldamine, euroametnike ülalpidamine, lobby	**-0,75**	
Bilanss	**- 5,79% SKPst (- 5,5 miljr EEK)**	-

Seega jooksvate kulude/tulude koondbilanss Eesti jaoks on -4,8 miljr EEK aastas

Liitumisega kaasnevad ühekordsed kulutused majanduse ja keskkonna vastavusse viimiseks EL nõuetega (% SKPst)

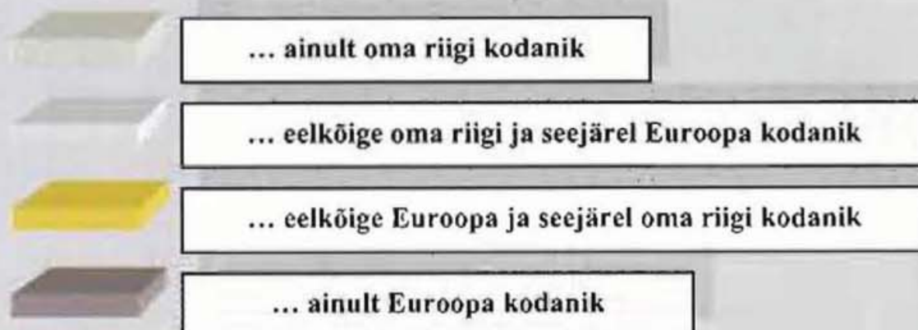
Põllumajandus **	**3,8**
Joogivesi	5,0
Heitveed	4,5
Jäätmemajandus	7,5
Energeetika, heitegaasid	7,0
	Kokku 27,8% SKPst (=25,7 miljr EEK)

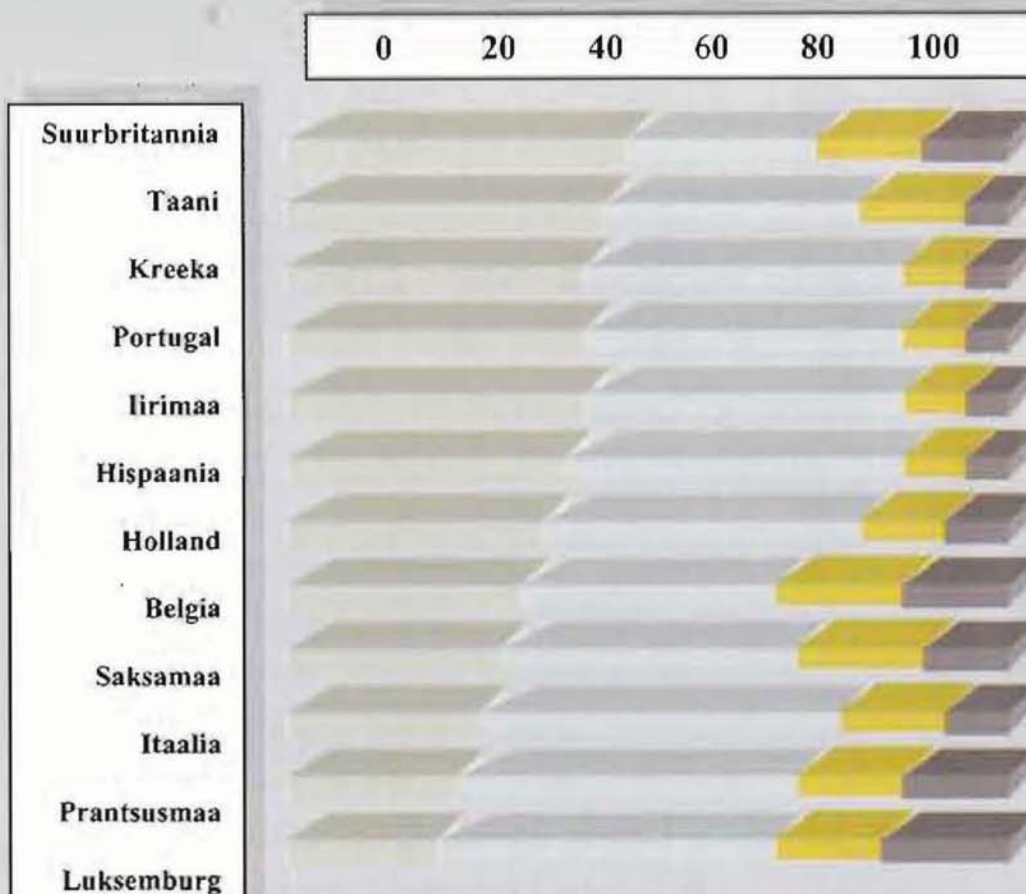
Joonis 12. Kui Eesti astub Euroopa Liitu, siis bilanss kujuneb meie kahjuks

* Tagasimaksed ühiskassast tulevad projektide kaasfinantseerimise kujul. Kuna Eestil on võime projekte realiseerida vaid 40-50% mahus (EL pealäbirääkija Alar Streiman), siis tulude pool kujuneb teoreetilisest maksimumist 2 korda väiksemaks.

** EL nõuetega kooskõlla suudavad oma tootmise viia üksnes tugevaimad tootjad. Nii prognoosivad lihatööstuste omanikud, et alles jääb 253st lihatööstusest vaid 20-30; piimatöösturid aga prognoosivad, et ellu jääb üksnes 4 piimatööstust. Kõige selle vältimatu tagajärg on tööpuuduse järsk kasv lähiaastatel.

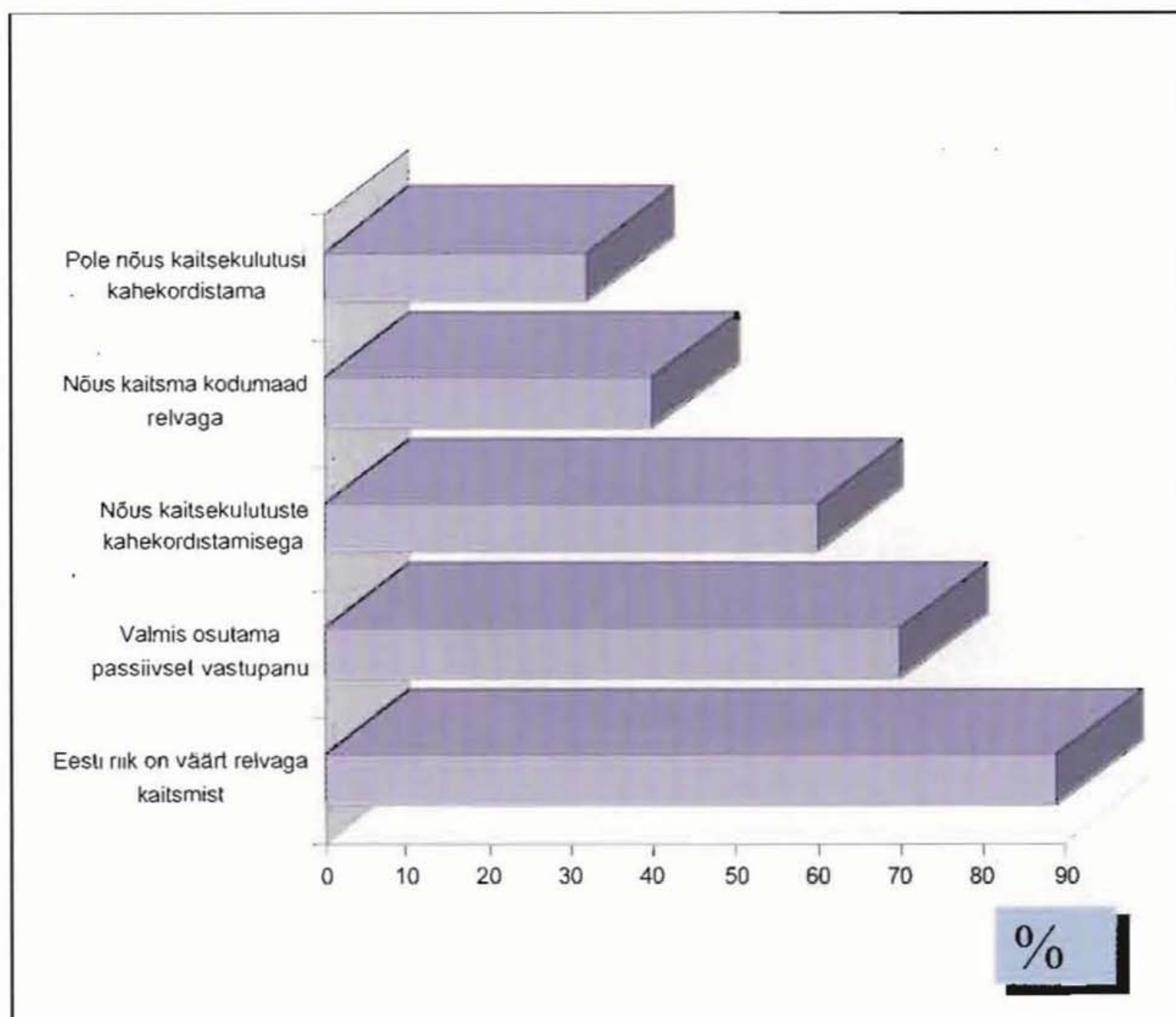
KES ME OLEME?

Joonis 13. Euroidentiteet
Allikas: Eurobarometer

Eesti elanikkonna kaitsetahe

SEISUKOHT	TOETUSPROTSENT
Olen nõus kaitsma kodumaad relvaga	40
Olen valmis osutama passiivset vastupanu	70
Eesti riik on väärt relvaga kaitsmist	89
Olen nõus kaitsekulutuste kahekordistamisega	60
Ei ole nõus kaitsekulutuste kahekordistamisega	32

Joonis 14. Eestlased on valmis ennast kaitsma

Allikas: Sotsioloogiline uurimus: "Eesti Vabariigi kaitsepoliitika ja kaitsestruktuurid EV elanikkonna arvamustes ja ootustes", 1996

Mis on Eesti iseseisvuse paremaks garantiiks?

Küsimus: mis on Eesti iseseisvuse paremaks garantiiks?	*Kõik vastajad, %*
Sõjaline kaitsevõime	6
Majanduslik edukus	61

Joonis 15. Edukas majandus on parim kaitse
Allikas: Saar Poll, mai 2000

Tollitariifid üleminekumaades, %

	NISU		VÕI		JUUST		SEALIHA		KANALIHA	
	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000	1997	2000
Poola	20	76	40	166	35	160	60	64	60	99
Ungari	41	32	130	102	79	67	56,5	52	50	39
Tsehhi	23	21	75	68	9,5	9	42	38,5	49	43
Sloveenia	5	5	157	133	123	14	14	11	14	11
Eesti	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Rumeenia	25	240	60	200	60	270	60	333	60	96
Bulgaaria	50	50	120	60	135	96	120	120	96	96
Slovakkia	23	21	75	68	9,5	9	42	38,5	49	43
Leedu	30		45		20		30		25	
Läti	25		4,5		45		45		30	

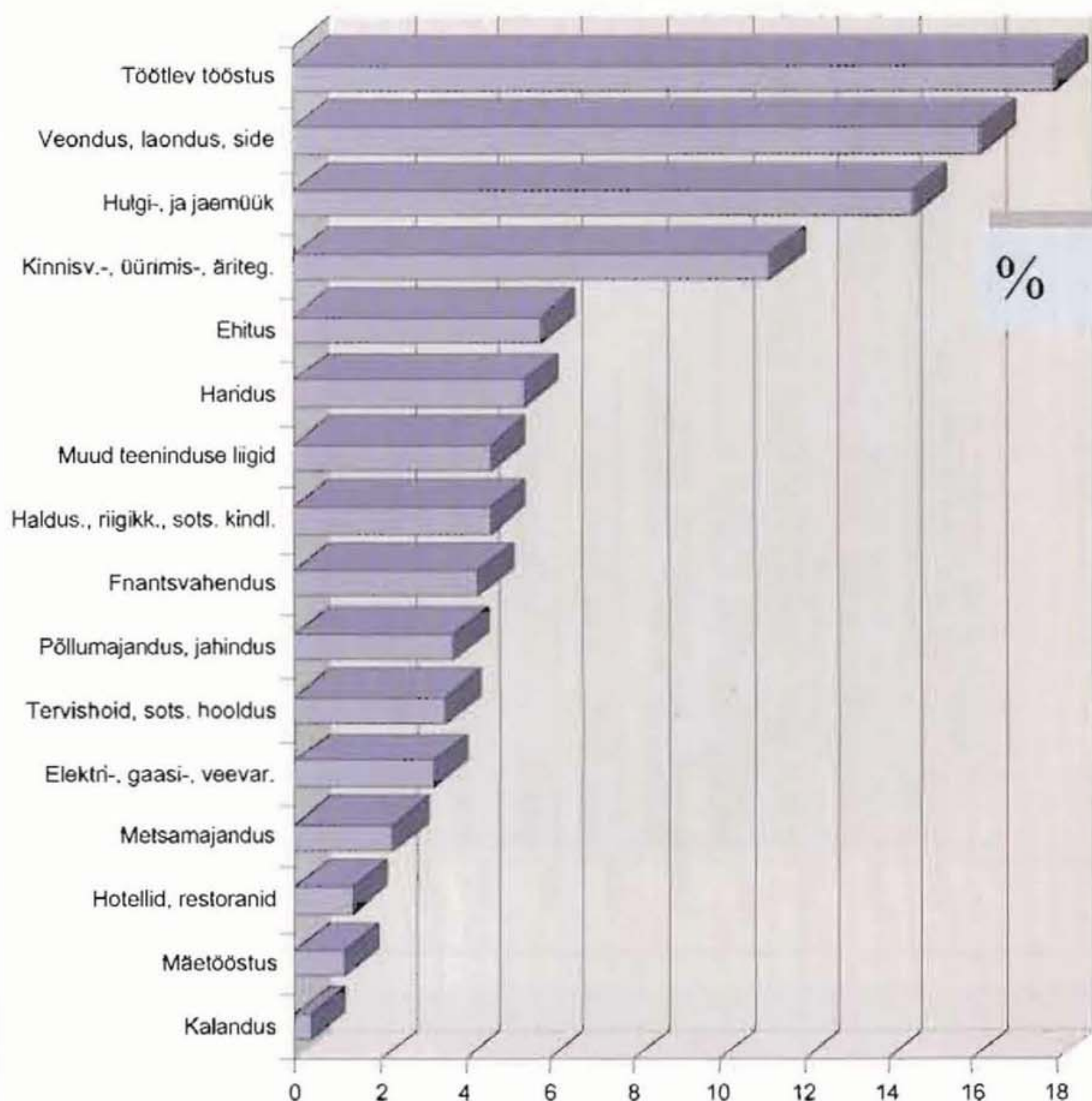
Joonis 16. Tollitariifid üleminekumaades

USA majandus- ja julgeolkuhuvid Eesti energeetikas

MAJANDUS	*JULGEOLEK*
Garanteeritud turg 7 aasta jooksul	Baas sõjaliseks ja tööstuslikuks luureks Venemaa loodeosas
Balti ja Venemaa loodeosa elektrituru hõivamine, ligipääs Euroopa energiaturule	USA kapitali kohalolek regioonis, riikide valitsuste poliitiline mõjutamine
Põlevkivi töötlemistehhnoloogiate pilootprojektid Eesti tarbija kulul rakendamiseks USAs ja/või Hiinas	Globaalsete kütusekriidide mõju vähendamine USAs

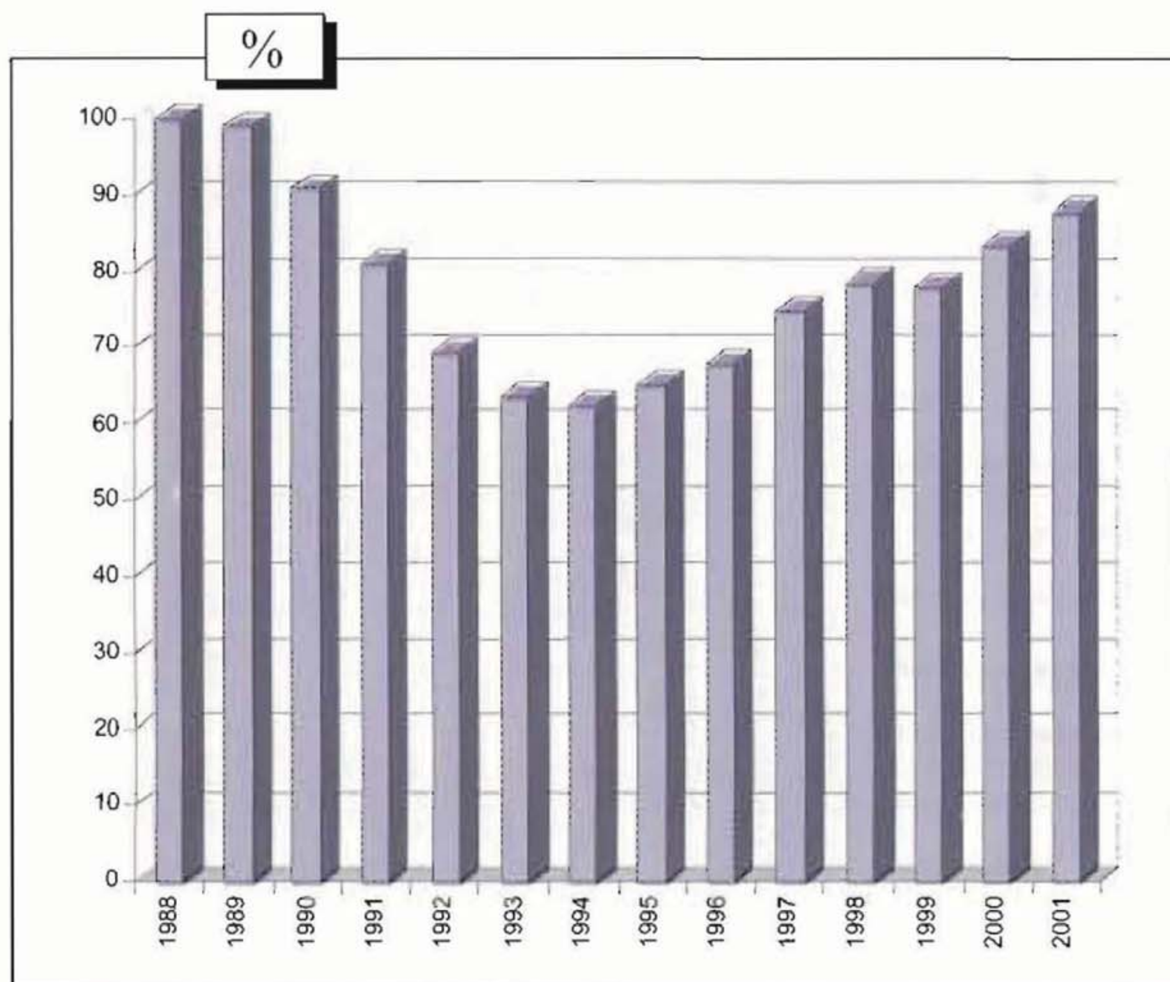
Joonis 17. Kõik õige, kuid puudub peamine
Allikas: Luup, 12/98

Eesti SKP tegevusalade kaupa 2001. aastal; %

Joonis 18. Eesti SKP formeerivad madala tootlusega tegevusalad

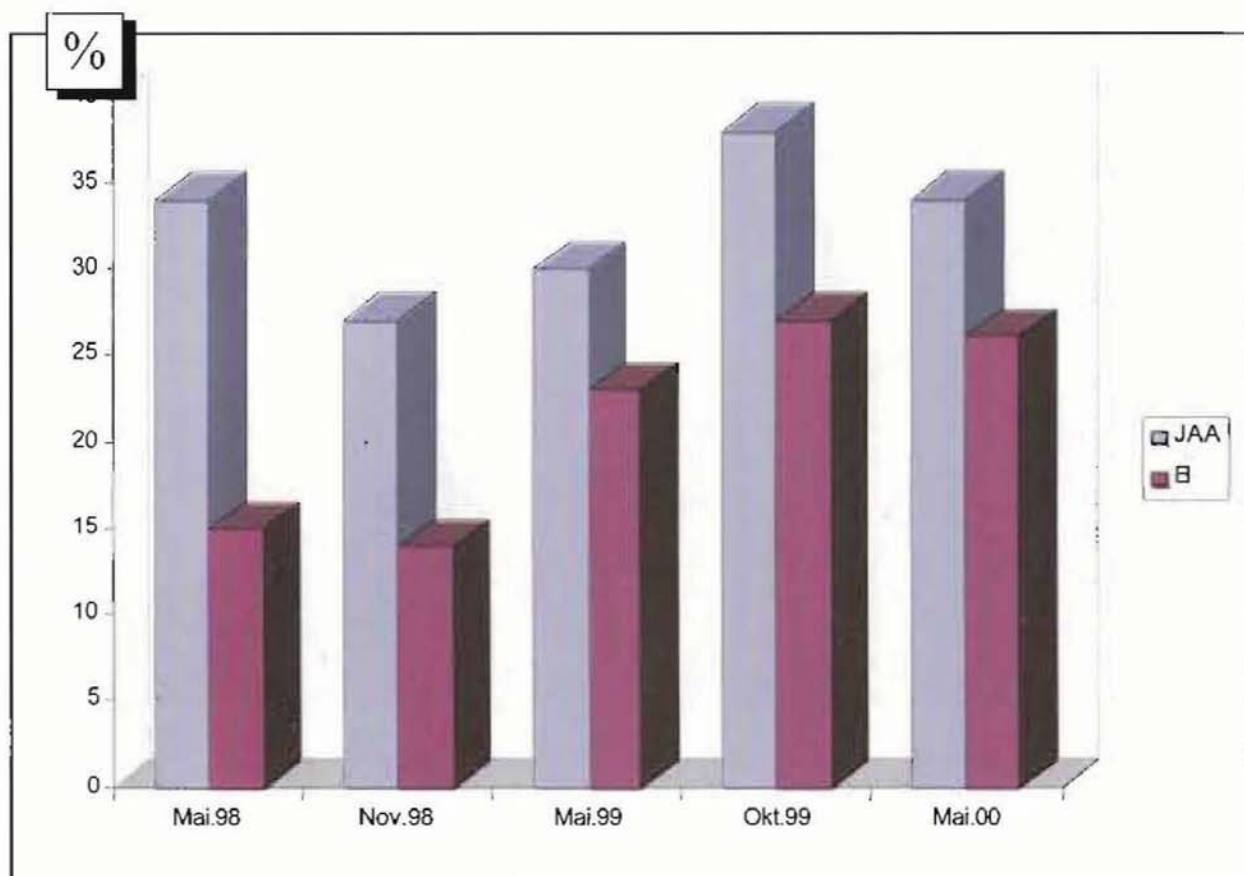
Eesti SKP 1988-2000
(1988.a.=100%)

SKP, %													
1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001
100	99,0	91,0	81,0	69,5	63,6	62,3	65,2	67,8	74,8	78,6	78,0	83,4	87,9

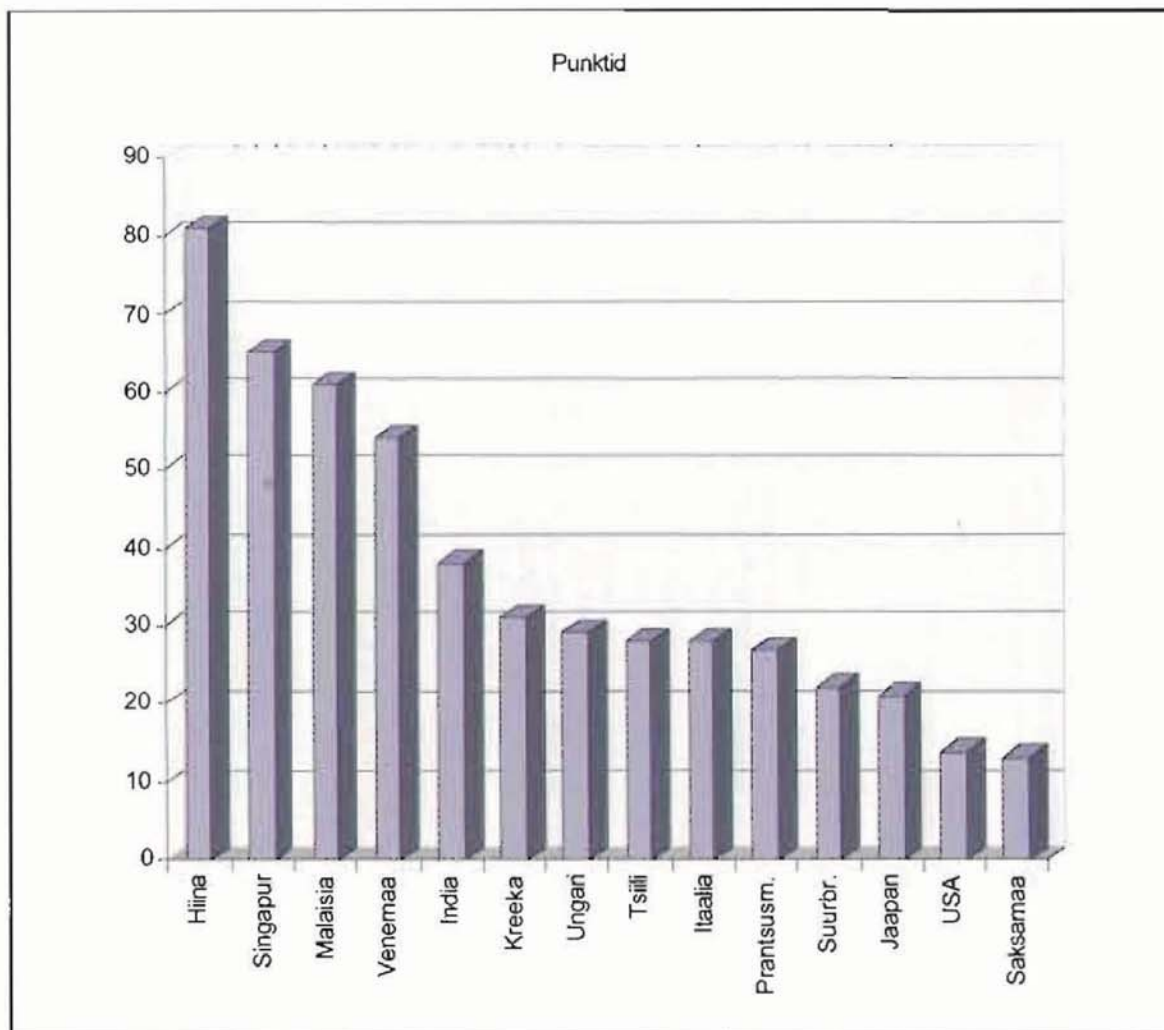
Joonis 19. Eesti sisemajanduse koguprodukt (SKP)
Allikas: ESA, EBRD

Eesti elanikkonna suhtumine liitumisse Euroopa Liiduga

Küsimus Kui homme toimuks referendum Euroopa Liidu liikmeks saamise küsimuses, kas hääletaksite liikmeks saamise poolt või vastu?	Mai 98	Sept 98	Nov 98	Mai 99	Okt 99	Mai 2000
Poolt, %	34	26	27	30	38	34
Vastu, %	15	14	14	23	27	26

Joonis 20. Iseseisvusmeelsete osakaal kasvab
Allikas: Saar Poll

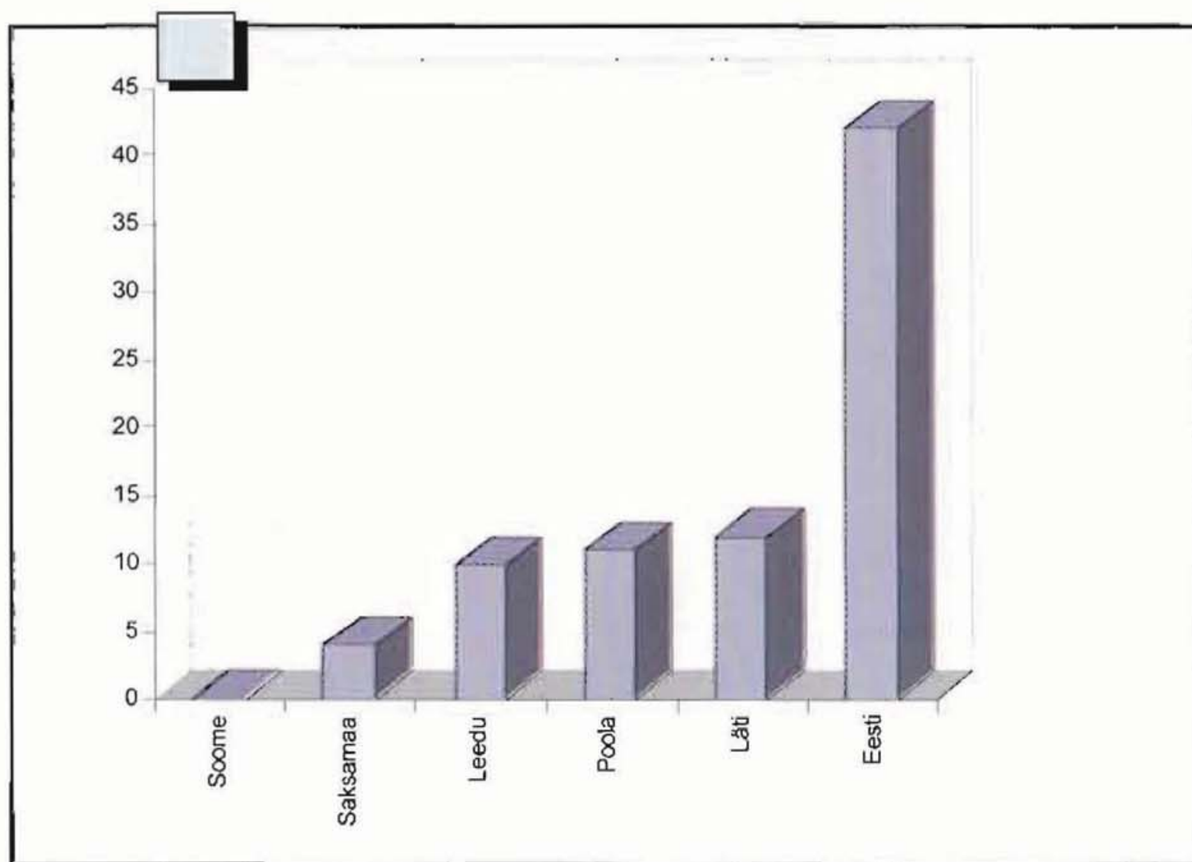
60-100 Pole vaba   30-60 Osaliselt vaba   0-30 Vaba

Hiina	81	Tšiili	28
Singapur	65	Itaalia	28
Malaisia	61	Prantsusmaa	27
Venemaa	54	Suurbritannia	22
India	38	Jaapan	21
Kreeka	31	USA	14
Ungari	29	Saksamaa	13

Joonis 21. Maailmas on vähe pressivabadust

Allikas: Freedom House, 1998

Vene rahva hinnangul on Eesti ja Venemaa suhted erandlikult halvad

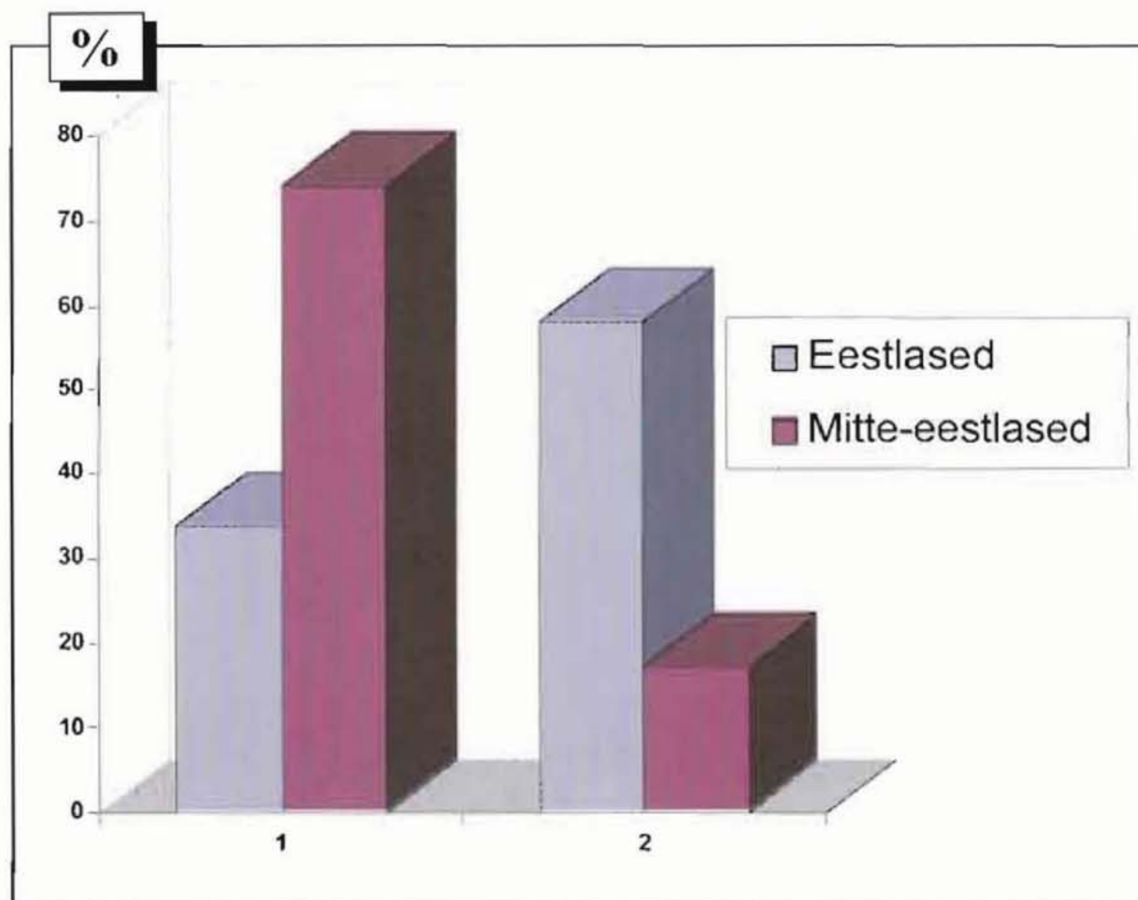

Küsimus Milliseks hindate Venemaa suhteid järgmiste riikidega?	Soome	Saksamaa	Leedu	Poola	Läti	Eesti
Halvad, % küsitletutest	0	4	10	11	12	42

Joonis 22. Vene rahva hinnang Venemaa suhetele näidatud riikidega.

Allikas: Poliitilised uuringud (Polis), Moskva 1996

Mitte-eestlased ei tähtsusta Eesti iseseisvust

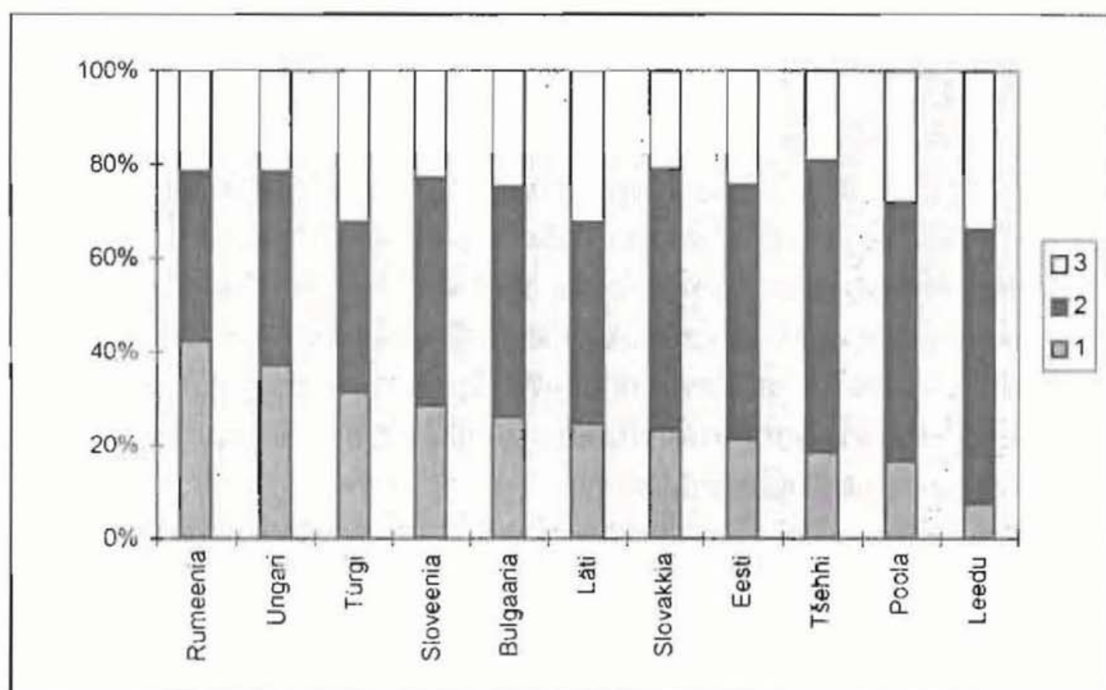

Küsimus	Eestlased	Mitte-eestlased
1 - Eesti elanikkonna sotsiaalne ja majanduslik heaolu on tähtsam kui iseseisvus; jah, %	34	74
2 - Iseseisvus on tähtsam kui sotsiaalne ja majanduslik heaolu; jah, %	58	17

Joonis 23. Eestlastele on tähtis Eesti iseseisvus, mitte-eestlastele on sotsiaalne ja majanduslik heaolu tähtsam

Allikas: Saar Poll, mai 2000

Kandidaatriikide elanikkonna huvitatus ühinemisest Eliga

Kuivõrd pakub teile huvi ühinemine ELiga?	1. Väga huvitatud, %	2. Ei ole eriti huvitatud, %	3. Ei ole üldse huvitatud, %
Rumeenia	42,2	36,4	21,2
Ungari	37,3	41,1	21,6
Türgi	31,3	36,5	32,2
Sloveenia	28,8	48,2	23,0
Bulgaaria	26,2	49,0	24,8
Läti	24,7	43,1	32,2
Slovakkia	23,5	55,4	21,1
Eesti	21,5	54,0	24,5
Tšehhi	18,6	62,2	19,2
Poola	16,5	55,3	28,1
Leedu	7,6	58,5	33,9

Märkus: "Ei oska öelda" vastanute % elimineeritud

Joonis 24. Leedu rahvas on kõige iseseisvusmeelsem

Allikas: EMOR, sept 2000

Lisa 1

Eesti Iseseisvuspartei poliitiline doktriin:

"EESTI ISESEISVUS JA MAJANDUS - EESTI KUI UUSAUTARK1L1NE GEOPOLIITILINE RUUM"

I OLUKORD

§ 1. Iseseisva riigina on Eesti erandlikult suure (esialgu latentse) kaaluga geopoliitiline subjekt oma geograafilise asendi tõttu. Seepärast Eesti välispoliitika, majanduse ja julgeoleku sihiteadlik juhtimine pole võimalik tundmata põhjalikult geopoliitikat kui suurriikide salapoliitika "veepealset" osa, kui teadust ja analüüsimeetodil. Samas, seda tundes, on põhimõtteliselt lihtne viia Eesti riik oma loomuliku rolli täitmisele: n.ö maailmariigina[1] vahendama kontinente, geopoliitilisi ruume (Ruum, georuum) vaheruumi geopoliitilises staatuses.

§ 2. Peale külma sõja lõppu algasid globaaltasandil kiired nihked, mis said alguse kolmest arengust: Nõukogude Liidu majanduskasvu pidurdumine ja seeläbi tasakaalu purunemine USA kasuks, islamifundamentalismi tugevnemine ning Hiina ülikiire majanduskasvu algus. USA ja tema liitlased ei hinnanud enam ohuallikaks mitte Nõukogude Liitu, vaid kiiresti tugevnevat Hiinat ja islamit.

Lääs otsustas vastukaaluks liita endaga kogu Nõukogude Liidu ja selle perifeeria, misjärel oleks tekkinud neljast geopoliitilisest ruumist koosnev maailm: Ameerika Ühendriigid, Euraasia, Hiina, islamimaailm. Alustati Euroopa Ühenduse muundamist Euroopa riigiks ning Nõukogude Liidu tükeldamist plaaniga see hiljem liita Euroopa riigiga perifeeria staatuses. Perestroika oli tegelikult Venemaa georuumi lagundamine/ reorganiseerimine suurriikide (USA, Venemaa, Saksamaa) omavaheliste kokkulepete alusel.

Kuid läks teisiti. Venemaa hüppas perestroika vankrilt maha, Euraasia Ruumi ei tekkinud ning käesoleval ajal on maailm viie-pooluseline - viie georuumi poolt moodustatud jõuväli erinevas staatuses vaheruumidega nende vahel.

§ 3. Milline tee oleks õige Eesti jaoks, kas säilitada iseseisvus või minna ELiidu võimu alla? Milline on üldse tsivilisatsiooni loomulik areng lähitulevikus, kas rahvuste ja rahvusriikide kadumine või alalhoidmine?

[1] Sõna maailmariik tähistab siin mõtet, et stabiilses ja geopoliitiliselt tasakaalustunud olukorras on vaheruumil õige poliitika korral nii võimalus kui kohustus lävida suurriikidega kui võrdne võrdsega ning sedakaudu mõjutada maailma arenguid rahvusvahelisel tasandil, st et on võimalus olla riigiks maailmapoliitikas.

Eesti Iseseisvuspartei (EIP) on veendunud, et õige tsivilisatsiooni paradigma järgmistel aastakümnetel on selline: võrdõiguslikud riigid ühendava eesmärgi all (=konföderatiivne harmoonia); ning vale paradigma on selline: rahvuseta maailmakodanikud üksikute kõige võrdsemate juhtimise all (=unitaarne maailmariik).

Eesti Iseseisvuspartei hinnangul on Euroopa Liiduga liitmise puhul tegemist klassikalise georuumi laiendamisega, NSVL punane kommunism on asendunud EL ekspansionismiga rahvusriikide arvel - ning ei pea õigeks sellega kaasa minna.

II UUSKOLONISATSIOON

§ 4. 1970. aastal purunes Bretton Woods'i kokkulepe, mille järgi riikide valuutad olid seotud kulla hinnaga ja algas järk-järguline üleminek kapitali vabale liikumisele riikide vahel. Samal ajal algas juhtivate Lääne riikide majanduspoliitikas üleminek vanalt konkurentsistraleegialt (nišikeskne, kulude minimiseerimispõhine strateegia) uuele konkurentsi-strateegiale. Viimase olemuseks on kulude maksimeerimine turgude vallutamiseks nendega kohanemise asemel, tööliste kollektiivse võimu vähendamine (eelkõige tootmise siirdamisega mujale), sünergeetilise efekti taotlemine liitumiste ja neelamiste läbi, majanduskonkurentsis hammas-hamba vastu käitumismalli rakendamine, kus võitja võtab kõik (võit-võit asemel kaotus-võit). Tagajärjena tekkis maailm, kus nõrgemad riigid on uus-koloniseeritud tugevamate riikide poolt.

§ 5. Lääne suurriikide uuskoloniseerimispoliitika (-ressurssside ja turgude, ka odava tööjõuturu, ent eelkõige odava kuid kvalifitseeritud tööjõuturu vallutamine majanduslike ja poliitiliste vahenditega) rakendati IMF ja WTO vahendusel. Eeltoodu tõi enesega kaasa nn globaliseerumise -kaupade, kapitali ja allhangete kasvaval määral vaba liikumise. Globali-seerumine on oma olemuselt maailma võimu- ia rahaeliidi äriprojekt katse privatiseerida kasum ja ühiskonnastada kahjum, st et globalisee-rumist pole tegelikult olemas, vaid on olemas globaliseerjmine. Viimase haare ei puuduta muid olulisi aspekte, rahvaste vabadusvõitlus ja rahvusriikide arv maailmas pidevalt kasvab.

III EUROOPA LIIT

§ 6. Euroopa Liidu leping ja Amsterdami leping muutsid Euroopa Liidu *sui generis* moodustiseks, mis dünaamiliselt, nendesse lepingutesse üld-sätetena kirjutatud üldiste eesmärkide ja Euroopa Kohtu ülimuslikkuse kaudu on saavutanud kompetentsi kompetentsi ("suveräänsus laiendada Euroopa õiguse ülimuslikkuse haaret liikmesriikide kõrgeima seadus-andluse üle) ja muundub põhimõtteliselt pidurdamatult riikide liidust

liitriigiks[2] Peale seda kui Nizza liiduleping on kõikide liikmesriikide poolt ratifitseeritud, saab Euroopa Liidust tavaline liitriik oma konstitutsiooniga. Samas on alanud Euroopa Liidu ühiste sõjajõudude loomine (neid desorienteerivalt kriisivägedeks nimetades), politseiriigi loomine (Europolile on antud volitusi, mis lähevad vastuollu inimõiguste kaitse konventsiooniga).

§ 7. Ühisraha ja nelja EL põhivabaduse (kapitali, teenuste ja tööjõu vaba liikumine, elukoha vaba valiku õigus) kaudu muundub Euroopa Liit suurettevõtete-keskseks. ameerikalikuks, majandusagressiivseks subjektiks. Lissaboni tippkohtumisel 2000. aastal võeti vastu otsus saada maailma kõige konkurentsivõimelisemaks majanduseks 10 aasta jooksul. Majandusliku ründevõime tugevdamiseks ongi otsustatud läbi viia idalaie-nemine, esmase eesmärgiga saada juurde ressursse, turgu, territooriumi ning odavat kuid kvalifitseeritud tööjõudu[3]

§ 8. Seejuures on EL seadusandlus loodud nii, et "nael"' Suure Peetri märsi jaoks on löödud vaid temale sobivale kõrgusele, st et idalaienemisest võidavad senised liikmesriigid, esmajoones nende riikide suurkapital. Väikese Peetri (Eesti ja teised üleminekuriigid) ülemängiv "kavalus", minna Euroopa Liitu selleks, et kätte saada Suure Peetri märss, on mõtlevale inimesele piinlikust tekitav. Suur Peeter pidas vajalikuks teha isegi asjakohane märkus: "Kui eesmärgiks on saada rohkem raha, siis on mõttekam juba seista väljaspool ELi" (Romano Prodi Pärnus, suvel 2001).

IV JULGEOLEK

§ 9. Miks rebased räägivad alati ainult sellest, kui ilus lauluhääl on varesel ja ei räägi sõnakestki juustutükist varese noka vahel? Miks hommikust õhtuni ja seinast seina püütakse selgeks teha, et Eesti on vaene, väike, vähetähtis, jne. Loomulikult sellepärast, et keegi on väga huvitatud hoidmaks rahvast teadmatuses, et Eestimaa on erandlikult rikas maa, iseäranis *per capita* arvestuses. Lisaks Euroopa kontekstis pretsedenditule loodusrikkustele (mets, põld, järved, meri, rannajoon, elaniku kohta väga suur territoorium, jne) on Eestis ka võimsad maapõuerikkused. Eesti Iseseisvuspartei peab oma missiooniks teadvustada ühiskonnale, et Eesti fosforiidivarud on suurimad Euroopas, diktüoneemavarud on praktiliselt ammendamatud (60 miljardit tonni), et Jõhvi maardlas on üle 0,5 miljardi tonni 31,5%-lise keskmise sisaldusega rauamaaki, Maardu maardlas 258

---

[2] ka EIP pressiavaldus "Eesti Iseseisvuspartei avaldus suveräänsuse küsimuses" 08 august 2001, ning-Ei? Jaa? Euroväitluse alused" Tallinn 2001, lk 98.

[3] Seejuures arvukate karmide lisatingimustega on tagatud see, et tööjõuturg ei avane idalaienemis-riikide lihttööjõule. Soomes valitsuse tellimusel läbiviidud analüüsis prognoositakse, et idalaienemise kaudu tuleks Soome üksnes 5000 töötajat aastas (andmed STT, 28 06.01), mis tähendab, et Eestist pääseks sinna tööle vaid ca 100 inimest aastas.

miljonit kuupmeetrit kõrgekvaliteedilist musta graniiti[4] Juba on meie turbavarud sattunud väliskapitali räige rünnaku alla, pealetung meie suurimale rikkusele - puhtale põhjaveele - alles algab. Jne.

Planeedi lähitulevikuga seonduvalt on analüütikud üksmeeles vähemalt selles, et 21. sajand saab olema kompromissitu võitlus ressurs-side pärast, ja et hästi läheb nendel, kellel on ressursse. Euroopa Liit, mis on end ressurssidest pedantselt puhtaks teinud, naudib enesekindlalt juba seda momenti ette, millal "varesed" oma juustutükid kukkuda lasevad. Ühe "'varese" nimi on Eesti'

§ 10. Lisaks omab Eesti pretsedenditut geopoliitilist ressurssi kui kahte kontinenti ia Ruumi siduv territoorium. See asjaolu loob Eestile ainu-laadsed võimalused, kuid samas esitab ka kategoorilise nõude - teada ja järgida stabiilsustingimust kahe Ruumi vahel. Ja nimelt: olukord kahe Ruumi kokkupuutepunktis saab olla ainult siis stabiilne, kui nende vahele jääb eraldav territoorium, mis on iseseisev, neutraalne kummagi suhtes ja seda kaitseb/kontrollib kolmas, eemalasuv. tugevam geopoliitiline ruum. Seaduspära toimivus ilmnes klassikalisel kujul 1920ndal aastal kui Saksamaa ja Venemaa olid samas ''kaalus", ning Eestit kontrollis eemal-asuv tugevam Ruum - Inglismaa, Ainult nende tingimuste kokkulangevus võimaldas Eestil iseseisvuda. Analoogiline on olukord ka praegu: nii Venemaa kui EL on georuumidena väljakujunemata ning tugevnev USA mõju (NATO; mis aga siiski ei kujuta endast imperatiivi midagi Eestis USAle maha müüa või NATO täisliikmeks astuda) võimaldab Eestile iseseisvuse ohutu edasikestmise.

§11. Eesti Iseseisvuspartei on alati olnud Eesti NATOga liitumise poolt, kuid 11. sept. sündmused on komplitseerinud olukorda: USAs alanud järsk relvastumiseskalatsioon (relvastuskulud tõsteti 3,9%-It SKPst üle 5%-i), soovimatus alluda oma välis- ja militaartegevuses ÜROle, USA-islami globaalkonflikt, jne. Liitumine NATOga ei kujuneks esimeses lähenduses julgeolekualaseks kaitseks, vaid tähendaks ***de facto*** Eesti tõmbamist sõjategevusse tsivilisatsioonide vahel, kohest sekkumist sõja-tegevusse. Õige otsuse leidmise keerukust arvestades peab EIP ots-tarbekaks, et liitumine NATOga toimuks referendumi kaudu. Juhul kui kõrgeim võimukandja, rahvas, teeb ebaõnnestunud otsuse, siis jääb ka vastutus tema kanda. Kuid sõltumatult NATO liikmelisusest peab Eesti jääma iseseisvaks riigiks ja saama uusautarkiliseks[5] geopoliitiliseks ruumiks.

----

4 Vt näiteks "Eesti maapõuerikkusi" Rein Raudsepp, jt, Eesti Geoloogiakeskus, 1993.a.

5 Võõrsõnade leksikon: 'autarkia', kr *autarkeia,* enesega rahuldumine, riikide või riikide rühma majanduspoliitika, mis on suunatud rahvusliku majanduse sisseveost

§ 12. Uusautarkia. Kaasajal ei toimu riikide alistamine üldjuhul sõjalise jõu abil, vaid majandusliku ja poliitilise agressiooni kaudu. Vaheruumi staatuses olev riik saab olla uusautarkiline siis, kui toimub kõikide tema ressursside, kaasaarvatud geopoliitilise ressursi õige haldamine (Eesti ressursside õige haldamise kohta vt § 18, 20-22). See tagab riigile globaliseeruva majanduse tingimustes julgeoleku ja majandusarengu; kusjuures geopoliitilise ressursi määrab mitte sidemete puudumine teiste ruumidega, vaid vabadus sidemete valikul, mis võimaldab rakendada geopoliitilise tasakaalustatuse printsiipi.

§ 13. Seega on Eesti julgeoleku tingimused:

- Eesti peab jääma iseseisvaks riigiks
- Eesti peab täitma oma geopoliitilis-imperatiivset kohustust/missiooni: vahendama Ruume ja kontinente tasakaalustatult, lävides võrdselt väärikalt kõikidega, sealjuures vastastikuse kasulikkuse alusel, st et Eesti peab saama n.ö maailmariigiks, (nii nagu aatomireaktor vajab jahutus-vardaid, nii vajab maailm stabiilseid vaheruume maailmariike) kaasarääkijaks poliitikas.
- Eesti välispoliitika tähtsaimaks aluseks tuleb võtta geopoliitika
- tuleb rakendada rahvusliku majandussektori (=residentide majandus-tegevus) kiirareng ja prioriteet mitteresidentide majandustegevuse ees.

Meie välispoliitiline/geopoliitiline strateegia on õige ja õnnestunud, kui Eesti sõjaline julgeolek pannakse paika kolmepoolsetel läbirääkimistel Eesti-USA-Venemna globaalpoliitilise küsimusena. **§ 14.** Kui aga Eesti ei suvatse jääda iseseisvaks, siis tuleb arvestada, et astumine ELi asetab mitte-eesti elanikkonna väljapääsmatusse olukorda seoses sellega, et vene keelt kõnelevad isikud Eestis on huvitatud ühinemisest ELga sellepärast, et nende arvates paraneks nii nende majanduslik olukord[6] Et aga keskmise eestimaalase jaoks liitumine tähendab majanduslikku kollapsit[7], siis saaks mitte-eestlaste lojaalsus kiiresti

---

sõltumatuks muutmisele." Sõna tuli rahvusvahelisse keelepruuki enne Esimest maailmasõda. Tänapäeval on autarkia endiselt ülimalt aktuaalne, võib öelda, et muutub üha rohkem eluliselt oluliseks, kuid selle praktiline sisu on laienenud ega hõlma üksnes sõltumatust sisseveost.

[6] 2001.a. jaanuaris avalikustatud arvamusküsitluse alusel vaid 28% mitte-eestlastest pidas oma majanduslikku olukorda paremaks kui viis aastat tagasi ja ometi 62% nendest kiitis küsitluses valitsuse majanduspoliitika heaks. Miks? Mõistagi sellepärast, et loodavad valitsuse EL-liitumispoliitika läbi kiiresti jõukaks saada.

[7] Liitumisel ühise majandusruumiga kaotab mittekonkurentsivõimelise riigi ettevõtlus, eelkõige väike- ja keskmine ettevõtlus paratamatult tugevama riigi omale. Selline olukord on maailmas korduvalt esinenud. Näiteks Mehhiko liitumise järel NAFTAga tõusis tööpuudus juba aasta pärast üle 50%-i; Türgi ühines vabakaubanduslepingu kaudu Euroopa Liiduga 1996. aastal, 2001 aasta alguseks oli pankrotistunud üle 30%-i väikeettevõtlusest ning rahvas tuli tänavale. Sellist asjade käiku on EL poolt arvestatud

otsa. Seega "Suur Peeter" Pärnus eksis, kui ta ütles, et: "EL on midagi muud, EL on ühine tulevik." Euroopa Liidul ja Eestil ei saa enam olla ühist tulevikku ühinemise tulemuseks oleksid lähitulevikus rahutused mitte-eestlaste lojaalsuse kadumise läbi.

Eesti julgeolekulahend kolmepoolsete läbirääkimiste alusel ning iseseisvus lahendaks põhilised sõlmküsimused ja avaks võimaluse rahvusküsimuse lahenduse segavarianclile: eesti poolel integreerida need, kes seda soovivad, ja vene poolel repatrieerida need, kes ei soovi integreeruda. Tööjõu nappus ja sündivuse järsk langus sunnib Venemaad lähitulevikus käivitama mahuka repatrieerimisprogrammi, mis aga laieneb Eestile vaid siis, kui rahvusküsimus lahendatakse vastastikku vastuvõetavatel alustel. Sedakaudu avaneks ka võimalus majandussuhete normaliseerimiseks Venemaa ja Eesti vahel.

§ 15. Eesti rahvusliku majandussektori[9] taandarengu kiire lõpetamine on obligatoorne, sest enamuse inimeste majandusliku olukorra pidev halvenemine viib mingil lähihetkel lojaalsuse katkemiseni ka seda teed pidi. Seda ühest küljest, teisest küljest ei saa riik, mille majandus on allutatud väliskapitali poolt, olla geopoliitiline vahendaja, tegija maailmapoliitikas.

V MAJANDUS

§ 16. Eesti on filigraanselt tüüpiline majandus- ia välispoliitiliselt uuskoloniseeritud riik[9] Eestil puudub oma majanduspoliitika, sest praegune valitsuse majanduspoliitika on *de facto* IMFi ja Euroopa Liidu majanduspoliitika Eestis, ning Eesti välispoliitika on aga USA ja Euroopa Liidu poliitika Eestis. On vältimatult vajalik luua oma arengustrateegia, anda riigile tagasi tema roll kui ainuvõimalik garant riigi arengu ja rahva sotsiaalse kindlustatuse tagamisel.

§ 17. Käesolevaks ajaks on maailm majandusstrateegiliselt grupeerunud neljapolaarseks:

1. uusiiberalistlik kapitalism (Lääne arenenud tööstusriigid);

---

ja liituvalt riigilt nõutakse kohustuslikult konkurenisnõimehsust (nn Kopenhaageni 2. kriteerium). Aga Eesti rahvuslik majandus pole ei konkurentsivõimeline ega isegi jätkusuutlik.

[8] NB! Sisemajanduse koguprodukt (SKP) ei väljenda rahvusliku majandussektori lisandväärtuse suurust, sest sisaldab eneses ka mitteresidentide kasumit (netotulu). Kui viimane maha lällutada jääb alles rahvuslik koguprodukt (RKP), mis Eesti puhul on ca 15-20% võrra madalam sisemajanduse koguproduktist (SKPst).

[9] Uuskoloniseeritud riigile on iseloomulik, et riigis toretsevad kaubandusettevõtted, kus aga müüakse valdavalt importkaupa, rahvuslik tootmine kiratseb, üldine ostujõud on madal, keskklass aheneb ning varanduslik ebavõrdsus kasvab kiirenevalt, korruptsioon aga veelgi kiiremini. Seega eesti vaimuinimesed eksisid kui nad oma avalikus pöördumises väitsid, et Eestis valitseb sügav kriis. See ei ole nii. Uuskoloniseerituse staatus on Eestis välja kujunenud, ning avalikus pöördumises esiletoodud ilmingud on sellele staatusele iseloomulikud..

2. Kagu-Aasia rahvuslik protektsionism (Hiina, Jaapan, L-Korea, Malaisia, Taivan, jne);
3. IMFi käsundusstrateegia: kõik privatiseerida, majandus liberaliseerida, hoida eelarve tasakaalus, viia riigi roll miinimumini (valitsusalaks uuskoloniseeritud riigid):
4. survivalism (eelkõige kolmanda maailma nõrgad riigid, mis võitlevad ellujäämise eest, kus majanduspoliitikat on raske üles leida või kuhugi lahterdada).
Eesti asub kolmandas sektoris.

§ 18. Majandusliku ja poliitilise uuskolonisatsiooni lõpetamiseks Eestis tuleb riik viia kolmandast sektorist teise, mis tähendab vältimatult järgmisi kvalitatiivsed meetmeid:

- võtta tagasi liitumistaotlus Euroopa Liiduga;
- lõpetada koheselt IMFi nn soovituste täitmine ning üle minna rahvusliku majandussektori kesksele majanduspoliitikale;
- viia Eesti Panga seadus täpsesse vastavusse kaasaegse eduka iseseisva riigi keskpanga seadusega, muuta Eesti Pank ka tegelikkuses Eesti riigi ja rahva huve teenivaks riigi keskpangaks[1];
- taastada/luua kogu klassikaline pangandusspekter, rahvuslik pangandus (sealjuures esmajoones ühistegelik pangandus ja hüpoteegipank), erinevate georuumide kapitali esindav kommertspangandus, riiklik kommertspank, jne [2]

Kuni kõik ülaltoodud tingimused pole üheaegselt täidetud, ei ole kohaliku elanikkonna rõhuva enamuse (ca 80% elanikkonnast) elatustaseme tõus võimalik põhimõtteliselt.

§ 19. Praeguse olukorra jätkumine viib pöördumatute tagajärgedeni: ELga liitmine, rahvusliku majandussektori lõplik hukkumine, jne, mille vältimatuks loogiliseks lõpuks eesti rahvale oleks oma kodumaa kaotamine, n.ö aborigeniseerumine uuskoloniseerimisprotsess läheks oma loomuliku lõpuni, toimuks eesti rahva käest territooriumi ülevõtmine. ELiitu astudes muutuks kogu meie rahvuslik rikkus kättesaadavaks EL kodanikele, ning kõik, mis ülesostmist väärt, ostetaksegi ära. Ennekõike

----

[10] **Eesti uuskoloniseerimisc legaliseerisid need Riigikogu liikmed, kes võtsid vastu Eesti Panga seaduse, mis tõstis EP riigiks Eesti riigi kohale - täielikult väljaspoole nn Riigikogu enese kui valitsuse võimupiirkonnast.**

[2] **Uuskolonisaisiooni kõige olulisemad relvad on raha (laenud ja investeeringud) ning kohaliku panganduse kontrollimine. Mõistmaks selle meetme kaalu tuleb teada, et uus konkurentsistrateegia näeb eite pangalaenude andmisi vaid koloniseerijate kasulikele projektidele Selles osas on õpetlik mõttes läbi mängida kaks olukorda Esiteks, kui oleks vaja saada pangalaenu rootsi pangast mil nimeks Hansapank Rootsi tooteid edasimüüva firma asutamiseks ja teiseks, kui oleks vaja saada laenu tubakatööstuse või tselluloositööstuse taastamiseks Eestis. Mäng mängitud, pilt selge..**

maa, sest eestlaste olematu ostuvõime ei suuda ülesostmist takistada. Väikerahvas, kes on kaotanud oma rahvusliku rikkuse, on sellega kaotanud ka kodumaa. Erinevalt sõjalisest okupatsioonist, mis alati kord lõpeb, majandusokupatsiooni kaudu kaotatud kodumaad pole võimalik tagasi saada. Kõik see ongi territooriumi ülevõtmine. **§ 20**. Alles peale seda kui Riigikogus saavad ülekaalu iseseisvusmeelsed jõud, on võimalik tuua riigi majandus välja allakäigu keerdest. Selleks tuleb kvalitatiivse miinimumina:

• võtta aluseks kaubandusprotektsionismi puudumine nii impordi kui ekspordi osas, st et Eesti peab rakendama pariteetse väliskaubandus-poliitika;

• muuta välisinvesteeringute poliitikat nii, et poleks võimalikud välis-investeeringud, mille eesmärgiks on meie siseturu ja ressursi vallutamine;

• lubada välisinvesteeringuid (võimalikult võrdselt) kõikidest geo-poliitilistest ruumidest;

• tagada rahvuslikule ettevõtlusele paremad tingimused või siis vähemalt võrdsed tingimused võrreldes mitteresidentide majandustegevusega Eestis, seda nii seadusandluse kui ka ettevõtluskliima osas, rakendada rahvusprogrammide keskne majanduspoliitika;

• iga rahvusprogrammi puhul tuleb otsida võimalust ja kaaluda ots-tarbekust võtta programmi vundamendiks rahvusvaheline(sed) ühis-projektid);

• funktsionaalselt restruktureerida majandusministeerium põhimõttel: väliskaubandus-ja rahvuslike programmide ministeerium.

§ 21. Rahvusprogrammide keskne majanduspoliitika tähendab seda, et rõhuasetus on tehtud (eksport)tootmisele milles iga rahvusprogrammi sisendi moodustab üks rahvusliku rikkuse komponent (või ka mitu üheaegselt), näiteks mets, põld, põlevkivi, geograafiline asend (Ida-Lääne transiidi aspektist kui meie rahvusliku rikkuse üks komponent), jne. Välisinvesteeringute poliitika georuumide tasakaalustatuse printsiip tagab sellise koosluse juures majandusliku uusautarkia, st et tootmise edukat algust ja kulgu ei saa keegi uuskolonistlikel kaalutlustel häirida. Rõhuasetus tootmisele on tehtud lihtsal (tegelikult imperatiivsel) põhjusel, sellepärast et iseseisev tootmine annab keskmiselt kolm korda suurema lisandväärtuse kui allhangete täitmine, ning rahvusprogrammide-keskse majanduspoliitika korral ei sõltu ka kellegi suvast väljaspool riiki. Lihtsustatult võib öelda: majanduslik uusautarkia on rahvusprogrammide keskne tootmine[12] geopoliitiliselt tasakaalustatud välisinvesteeringute keskkonnas.

----

[12] **Mõiste 'rahvusprogrammide keskne tootmine' ei tähenda kõikide rahvusliku rikkuse komponentide kohest käikulaskmist, küll aga tähendab kõikide rahvusprogrammide**

§ 22. Selleks, et olla majanduslikult võimeline täitma oma rolli geopoliitilise subjektina, tuleb:

• tagasi osta (aktsiate kontrollpakk) raudtee ja infrastruktuuri osas;

• allutada väliskapital rahvuslikele ja n.ö maailmariigi missiooni huvidele, mis aga ei tähenda väliskapitali abistavast rollist loobumist; vastupidi, globaaltegijana on tagatud väliskapitali huvi plahvatuslik kasv kahjustamata seejuures riiki, rahvast ja rahvuslikku rikkust;

• teha seadusandluses eelistusi rahvusvaheliste organisatsioonide, finantsinstitutsioonide, suurte välisfirmade, jne esinduste rajamisel Eestisse;

• normaliseerida suhted kõikide mittevaenulike riikidega.

VI *Punctum saliens*

Käesoleval doktriinil on täita tähtis ajalooline roll: olla tõendiks selle kohta, et mitte kõik ei läinud kaasa riigi ja rahva mahamüümisega, vale, arguse ja konjunkturismiga, eesti rahva uusorjastamise salakavala plaaniga, et mitte kõikide mõistus ei uinunud.

Juhul kui Eesti riik ja rahvas hukkuvad käimasoleva uuskoloniseerimise ja territooriumi ülevõtmise läbi, siis saab see dokument ka tõendiks selle kohta, et Eesti avalikkust hoiatati õigeaegselt, et pakuti õigeaegselt välja ka optimaalne lahend, võimaldamaks eesti rahval uue eesmärgistuse tekke, sotsiaalse tellimuse tekke.

Tee uuele taasiseseisvumisele saab alata vaid sellest, et lõpetetakse vähimgi toetus erakondadele, mis viivad Eestit Euroopa Liitu, lömitavad välisinvestorite ees, seavad nende huvid ettepoole riigi ja rahva huvidest; et antakse kogu toetus vaid nendele erakondadele, mis asetavad kompromissitult esikohale iseseisvuse, seavad rahvusliku majanduse numbriks üks ning panevad välisinvestorid rahvuslike huvide teenistusse. Objektiivseid takistusi ei ole.

Eesti peab tegema koostööd kogu maailmaga ja mitte inkorporeeruma Euroopa Liiduga, sest Euroopa Liiduga pole võimalik integreeruda. Eesti seisab valiku ees, kas uuesti suurde liitu "vanemate vendadega", või siis jääda vabaks inimeseks vabas ja iseseisvas, majanduslikult kiirarenevas Eestis kui n.ö Maailma-Šveitsis geopoliitilises maailmariigis. Eesti on erand erandite hulgas. Erandlik on ka Eesti missioon - olla rahuriigiks[13].

Vastu võetud Eesti Iseseisvuspartei juhatuse istungil 12. novembril 2001. a.

---

kohest koostamist. Millal, kuidas ja milline komponent käiku lasta, see on juba majandusstrateegia küsimus.

[13] **Doktriini "Eesti iseseisvus ja majandus - Eesti kui geopoliitiline uus autarkiline ruum" on välja töötanud Vello Leito. Käesolev raamlahend on lahti kirjutatud laiemale lugejaskonnale raamatutes: "Euroopa Liit tagantvaates[1]' Vello Leito, Tallinn 2000, ning "Eesti & geopoliitika", Vello Leito, Tallinn 2001.**

Lisa 2

Lühendatult peatükk: Eesti arengustrateegia aastaks 2000; ptk autor Vello Leito; allikas: brošüür "Eesti tee" Tallinn, 1992, lk 11-16.

EESTI GLOBAALKONTEKSTIS

Enne kui selgitada, milline on Eesti tee ja kuidas selleni jõuda, tõdegem kainelt kaalutledes, millised on Eesti eelised sisenemisel rahvusvahelisse suhtlemisse-konkurentsi; mis see on, mis eristab seda väikest maalappi teistest, millised on meie trumbid. Neist tähtsaimad on viis:

- suhteliselt kõrge rahvusliku rikkuse tase (s.o rahva võimekus ja töökus);
- geograafiline asend;
- Eesti on mereriik kahe jäävaba sadamaga (Paldiski, Tallinn);
- erakordselt täiuslik infrastruktuur transpordis (NB! peale lõpuni-ehitamist rahvusvahelise ühishuvi ja koostöö alusel);
- ulatuslikud maa-alad meie sugulasrahvastega nii põhjas kui idas.

Tähtsaim neist on esimene, mis annab aluse väita, et erandlik tee on meile jõukohane, selles pole raske veenduda, kui tuletada meelde, millises olukorras oli Eesti 1920. aastal. Alustades palju raskemast seisust kui praegu, jõudis Eesti 20 aasta jooksul Euroopa arenenud riikide hulka, lõi oma riigi, mille majandust ja kultuuri imetleme veel tänapäevalgi. Niisiis - meie genofondi poolt ei ole takistusi sellise saavutuse kordamiseks.

Põhjalikku lahtirääkimist vajab infrastruktuur. Seda tuleb teha lähtu-valt kolmest olulisest arengutendentsist Euroopas, eriti Balti basseinis: 1 Euroopas on väljaehitamisel kiirraudteede võrk kui maismaatranspordi kõige kiirem, saastevabam ja odavam viis, vähendamaks koormust auto- ja lennutranspordile.

2. Euroopa ja Kagu-Aasia vahelises raudteetranspordis on tekkinud oluline pingestumine, sest Euroopa ja Kagu-Aasia majandusrühma vaheline side on takistatud läbi Venemaa kulgeva raudteetrassi vähese läbilaskevõime tõttu. Seepärast kiirraudtee ehitatakse välja Balti bas-seinist kuni kiirtrassi alguseni Venemaal. Küsimuseks on: kas pais vallandub Leedu, Läti, Soome või Eesti kaudu, millal see vallandub ja kelle initsiatiivi alusel?
3. Mitmed futuroloogilised uurimused Euroopas osutavad, et Euroopa arengupiirkond siirdub üle Balti basseini. Piirkond hõlmab Põhjamaid, Venemaa kirdeosa, Baltikumi, Poolat, Saksamaad. Lähimatel aasta-kümnetel tõusevad investeeringud selles piirkonnas miljarditesse dol-laritesse.

Meile sisaldub öeldus lihtne sõnum, et tulevikule ei ole võimalik vastu minna negativistliku hoiakuga, Eesti arengukava peab olema rahvusvaheliste ootustega kooskõlas, globaalne. Suurt rõhku tuleb asetada rahvusvahelistele ühisprojektidele, kus meie "rahaks" oleks põhiliselt nõusolek koostööks ja tegelik koostöö.

Rahvusvahelise rikkuse (veidi vananenud) paradigma kõlab: töökus, kapital, maavarad. Eesti tähtsaim "maavara" on transpordi infrastruktuur kui objektne, maaga seotud rikkus. Selle mõtte lahtirääkimine on kõige hõlpsam nelja konstruktsiooni abil.

ESIMENE KONSTRUKTSIOON

Alustagem vastamisest retoorilisele küsimusele: miks nii vähe teadvustame, et Eesti on potentsiaali poolest tähtis mereriik, või mis tegelikult teeb mereriigist mereriigi, merelinnast merelinna, meresadamast meresadama? Ainult tema sidestuse aste maismaatranspordiga! Tänapäeval ei piisa siduvaks maismaatranspordiks maanteetranspordist, areng planeedil on läinud selles suunas, et jätkub autovedude mahulise osatähtsuse vähenemine raudteetranspordi kasuks; viimase arenguna Euroopas aga kiirraudteede kasuks. Eesti on küll praegugi mereriik, kuid võib eksimatult väita, et tõeliseks mereriigiks teeks Eesti siiski Tallinnast Petseri kaudu Jaroslavlini kulgeva raudtee ümberehitamine kahesuunaliseks kiirelektriraudteeks (Pologoje jaamast edasi juba läheb kaherealine kiirraudtee kuni Vaikse ookeani rannikuni), ning Pärnust üherealise kiirelektriraudtee väljasehitamine Mõisaküla ja Valga kaudu Tallinn-Petseri liinini. Nimetagem seda transkontmentaalseks kiirraudteetrassiks Tallinn/Pärnu-Jaroslavl-Jekaterinburg-Vaikse ookeani rannik. Olgu märgitud, et see oleks ainuke kiirtrass Baltikumi basseinist. Praegu tegutsevad transkontinentaalsed trassid (Riiast ja Klaipedas!) on lootusetult amortiseerunud, üle koormatud, rongide keskmise kiirusega, mis sobiks möödunud sajandisse.

Tõelist mereriiki on aga võimalik teha veelgi tõelisemaks. Balti mere kaldal on kolm jäävaba sadamat: Tallinn, Klaipeda, Paldiski. Neist halvim on Tallinn, parim Paldiski! Järgmise sajandi mereriigile sobiks vaid selline asjade käik, et rahvusvaheliste koostööprojektide alusel tuleks Paldiski linnast ehitada kaasaegne linn, võimas merekaubandussadam-ärikeskus, mis võtaks enda kanda suurema osa mahulistest transiit-veostest: puit kivisüsi, kütus jne. Tallinna sadama kaubakäivet oleks võimalik selle arvel vähendada, arvestades sadama ebasoodsamat asendit.

Tõepoolest: mereriigist teeb mereriigi raudteetransport, vähemal määral autotransport. Kuid rahvusvahelise hinnangu - täiuslik - saab anda vaid sellisele infrastruktuursele kompleksile, mis sobival viisil seob veel

neljandagi transpordiliigi - õhutranspordi. Lausa hämmastav, sobiv lennuväli on juba olemas, vaid kolm kilomeetrit raudteest Tallinn-Paldiski ja vaid viisteist kilomeetrit Paldiskist, nimelt Ämari lennuväli.

Kuid esimest konstruktsiooni on võimalik veelgi paremaks teha, funktsionaalselt laiendada. Tallinna vanalinn on keskaegne, hästi säilinud turismi vaatamisväärsus, millel vaid vähe võrdseid Euroopas. Tallinna külastas nõukogude võimu ajal rohkem turiste kui ühtegi teist NLiidu linna, välja arvatud muidugi Leningrad ja Moskva. On igati loogiline, et tulevikus saab Tallinn ka turismi ja maanteevedude transiitmagisiraali Via Baltica alguspunktiks.

Kõiki kirjeldatud elemente koos ja koosmõjus vaadeldes võib anda Tallinnale (koos Paldiskiga) sellise lühiiseloomustuse, mis peab paika 5 10 aasta pärast, juhul kui seda nii soovime ja realiseerime: kontinentide-vahelise transpordi tähtsaima transiitkanali Balti meri - Aasia mandri alguspunkt, rahvusvaheline poliitika- ja kultuurialaste kohtumiste paik, rahvusvaheline ärikeskus firmade esinduste linn, turismilinn.

TEINE KONSTRUKTSIOON

Saksamaal kavandatakse kuuerealise rahvusvahelise automagistraali rajamist Saksamaalt läbi Poola, Balti riikide, Sankt-Peterburini. Saksamaa ulatuses plaanitakse selle valmimist 1996. aastal, täies ulatuses sajandi lõpuks. Magistraal lõikuks transkontinentaalse trassiga Tartu lähedal. Tekib järjekordne võimas infrastruktuurile sõlmpunkt - transeuroopa autotransport, transkontinentaalne raudteetransport ja õhutransport. Viimase puhul on silmas peetud Tartu sõjaväelennuvälja rakendusvõimalust, mis Euroopa mõõdupuu järgi võimsa lennuväljana oleks kasutatav esialgu osaliselt nn Baltic Airport'i funktsioonides.

Ka seda konstruktsiooni on võimalik funktsionaalselt laiendada. Tartu ülikool on Euroopa vanimaid ja kõrge teadustasemega. Koos praegu olemasolevate ja juurde loodavate teadusasutustega võime kujundada Tartust teadlikult ja süsteemselt rahvusvahelise teaduse koostööketi ühe lüli tähtsas infrastruktuurses sõlmpunktis Euroopa ja Aasia vahel. Tõsised teadustulemused fundamentaaluuringutes ei ole võimalikud ilma rahvusvahelise koostööta; taoline lahend annaks vundamendi rahvusliku teaduse, fundamentaalteaduse uuestisünniks Eestis, Tartu linnaga liidrirollis.

KOLMAS KONSTRUKTSIOON

Seni on püütud viia Pärnu linna arvestatavalt kaalukana Eesti kaardile; kuid hõlpsam sellest on viia Pärnu linn hoopis maailmakardile. Selleks piisab vähesest:

- Mõisaküla tuleb siis ühendada raudtee abil Valgaga, kogu trass muuta üherealiseks elektrikiirraudteeks kuni lõikumiseni kiirtrassiga Tallinn -Aasia kontinent;
- Pärnu raudsild tuleb taastada ülestõstetavana;
- ülalpool silda rajada merejahtide kai, mis sisuliselt tähendaks kilomeetrite pikkuselt merejahtidele boksikohti, taoliste järele valitseb suur nõudlus kogu Balti basseinis;
- enne uut silda rajada kai konteinerveo laevadele.

Kuna Pärnu on juba merekuurort ja saab Via Baltica linnaks, ning kui sellele lisandub kirjeldatud infrastruktuur, siis saamegi terviku, mis hõlpsasti pääseb maailmakaardile kui rahvusvaheline ärikeskus, ladustus-keskus konteinervedudele, kontinentidevahelise transpordisoone alguspunkt, ärimeeste kõrgluksuslik kohtumis- ja suvituspaik oma merejahiga sadamas või eralennukiga praegusel Pärnu sõjaväelennuväljal.

NELJAS KONSTRUKTSIOON

Mida ütlevad nimed Panama, Suess, Gibraltar? Need on kontinentide ühendus-eralduspiirkonnad; neid on kolm ja kõik nad on globaalpoliitikas võtmepositsioonil. Nüüd tähelepanu! Euroopa ja Aasia vaheline põkku-mispiirkond pole mitte Uuralis, ka lähitulevikus mitte. *De facto* mõningal määral, potentsiaali poolest täiel määral, on selleks Baltikum. Seega on kontinentidevahelise põkkumispiirkondade täielik nimekiri: Panama, Suess, Gibraltar. Baltikum. Eesti (Baltikumi) arengustsenaarium globaal-perspektiivist vaadatuna on sellega sisuliselt valmis: meie teeks nii poliitiliselt kui majanduslikult on kontinentide põkkumispiirkondade rolli teadlik omaksvõtt, funktsioonide täitmine rahvusvaheliste lepete-lepin-gute alusel, sealjuures osapooltele Baltikum-Euroopa-Aasia vastastikku kasulikult, huvide tasakaalustatuse põhimõtet järgides.

Täiesti uut kvaliteeti rahvusvahelises lävimises tähendaks vahen-damine teljel: üleindustrialiseeritud Vana Maailm - uut tulemist hoogsalt ette valmistav, iidse vaimukultuuriga Aasia. Mitte niivõrd majanduse, informatsiooni, kultuuri jne osas, kuivõrd eetika, planeedisäästliku maailmavaate, tarbimiskultusele vastanduva inimese sisemise rahu ja rikkuse prioriteedile rajatud väärtushinnangute vallas. Samuti on selge, et Eesti kui rahvusriigi seisukohalt oleks uueks kvaliteediks ka konkurentsitu võimalus transformeerida Baltikumi kui Telje keskpunkti poliitilist potentsiaali majanduslikuks.

Rahvusvahelises ja globaalses lävimises lideeriks Tallinn poliitika ja majanduse osas, Tartu teaduse ja kultuuri vallas ning Pämu rahvusvahelise ärikeskuse ja kuurordi rollis. Kõik need kokku aga kujundaksid ühtse

terviku, nn Põhjamaade Genfi, nii oma funktsioonide kui ka rahvusvahelise maine poolest.

***

Sellega lisa lõppes - lühike lõiguke Eesti teest. Niisuguseks oleks see tee ka tegelikkuses kujunenud, kui Lesti oleks tõepoolest vabanenud ja mitte lihtsalt ümber kanditud: kui poleks käivitatud Venemaa totaalset uusvallutamist 21. sajandi Napoleon-Hitleri, Novus Ordo Seclorum'i poolt. Raha uusliberalistliku kapitalismi kaudu. Kahju, et seda suutsid tookord läbi näha vaid üksikud inimesed; käesoleva raamatu autor ei kuulunud nende väheste hulka. Isegi nüüd. üheksa aastal hiljem, ei suuda veel kõik inimesed olukorda mõista. Kahju.

Autorist

Vello Leito sündis 1941. a. Iisakus. Lõpetanud Tallinna Tehnikaülikooli, oli tegev väljatöötajana ja leiutajana elektroonika valdkonnas. Praegu Leiutajate Liidu asepresident. Aastail 1965-1975 oli aktiivne lektori ja samizdati tõlkijana üldfilosoofilistel teemadel. Poliitiline tegevus algas 1991. a. Kesti Komitee mittekoosseisulise nõunikuna. Kutsus Eesti Kongressi juures iseseisva juriidilise isikuna ellu majanduskogu, mis töötas välja Eesti arengustrateegia ning avaldas selle brošüürina "Eesti tee" Oli Eesti Iseseisvuspartei asutajaliige 17. septembril 1993. a. Partei kandis tookord nime Tuleviku Eesti Erakond, nimi muudeti 1999. aastal. Praegu EIP peasekretär. Komparteisse ega komsomoli ei kuulunud.

1996. aastal alustas teoreetilist uuringut Eesti majanduse, välis-poliitika, suurriikide salapoliitika ja geopoliitika valdkonnas, eesmärgiga luua uus ja kõikehõlmav Eesti arengustsenaarium koodnimetuse all Eesti iseseisvusdoktriin. Seni on ilmunud selles kontekstis raamatud 'Euroopa Liit tagantvaates'' ning "Eesti & geopoliitika" Kokku on raamatud ilmunud viies trükis. Ettevalmistamisel on iseseisvusdoktriini kolmas ja viimane osa, mis käsitleb Eesti majandust.